Emilio Salgari

REGINA CARAIBILOR

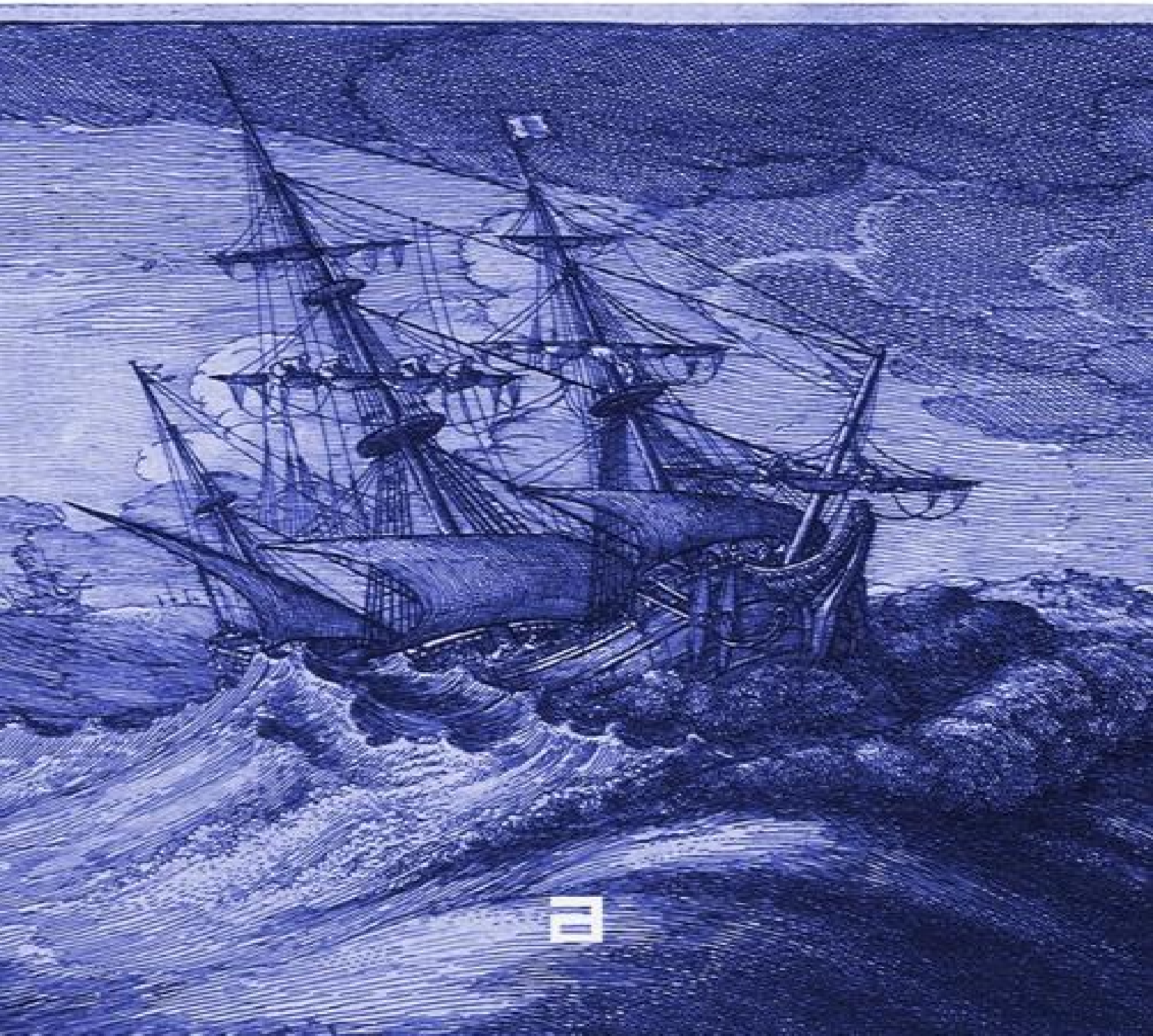

Emilio Salgari

REGINA CARAIBILOR

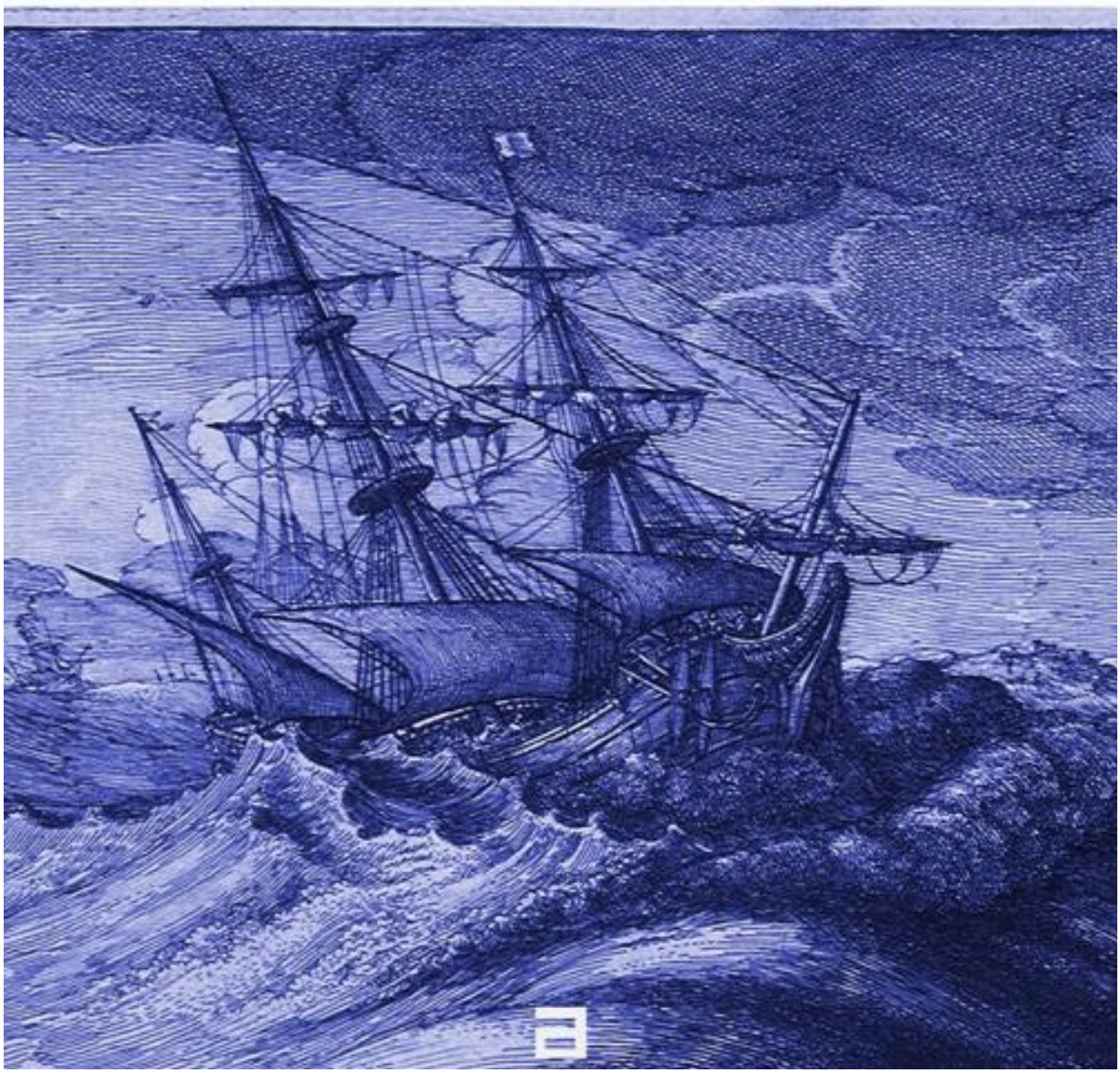

amalgama

Emilio Salgari

REGINA CARAIBILOR

Traducere de
Nicolae Constantinescu

amalgama
2019

Copertă: Virgiliu Păcureț
Versiune digitală: Andreea Constantinescu
Ilustrație copertă: Wenceslaus Hollar

ISBN ePub iBooks: 978-606-8679-84-6
ISBN ePub Google play: 978-606-8679-85-3

email: editura@amalgama.ro
www.amalgama.ro

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin editurii amalgama.

Vă recomandăm și

Emilio Salgari - *Corsarul Negru*

Sun Tzu - *Arta războiului*

Niccolò Machiavelli - *Principele*

Arthur Schopenhauer, Friedrich W. Nietzsche - *Lecturi esențiale*

Inazo Nitobé - *BUSHIDO, SUFLETUL JAPONIEI*

Platon - *Apărarea lui Socrate*

Etienne de la Boétie - *Discurs despre servitutea voluntară*

Laozi - *Dao De Jing - Cartea căii și a virtuții*

*** - *Arta războiului prin 36 de stratageme*

David Lindsay - *Călătorie în Arcturus*

Howard Phillips Lovecraft - *Mitul lui Cthulhu*

Abu Ra-Shin - *Cele mai frumoase basme și povestiri egiptene*

Alexandre Dumas - *Cei Patruzeci și Cinci*

Alexandre Dumas fiul - *Capriciile iubirii*

Panait Istrati - *Chira Chiralina*

Antoine de Saint-Exupéry - *Micul prinț*

Xavier de Montépin - *Masca Neagră*

Charles Deslys - *Zingara*

Jules Verne - *O dramă în Livonia*

Abraham Merritt - *Monstrul de metal*

Philip F. Nowlan, Abraham Merritt - *Armageddon 2419 A.D. și alte povestiri SF*

Nicolae Constantinescu - *Înainte de război și alte povestiri SF*

****** - Năzdrăvăniile lui Nastratin Hogea***

****** - Pildele lui Esop***

Ioana Maroșan - *Salate pentru fiecare zi*

Bogdan Alexandru Groza - *Rețete de post - Rețete sănătoase*

Victor Hugo - *Cosette și Gavroche*

I
CORSARUL NEGRU

În plină furtună, Marea Caraibilor ridica, cu un vuiet îngrozitor, adevăraţi munţi de apă, pe care îi proiecta apoi peste digurile oraşului Puerto Limon şi plajele din Nicaragua şi Costa Rica.

Soarele nu dispăruse de-a binelea, dar întunericul se lăsa ameninţător, grăbit parcă să ascundă ochilor lupta încrâncenată care se dădea între cer şi pământ.

Soarele îşi proiecta din când în când reflexele arămii, dar, imediat, nori groşi şi negri îl înconjurau, de parcă ar fi vrut să se joace cu acel disc de foc.

Totuşi, încă nu ploua; furtuna amenința să se dezlănţuie dintr-un moment în altul, iar locuitorii abandonaseră în grabă portul şi străduţele oraşului, întorcându-se la casele lor.

Doar câţiva pescari şi soldaţi rămăseseră pe plajă, contemplând furia valurilor care urmau să se abată peste casele lor.

Dar se mai aflau pe plajă şi din alt motiv, unul mult mai grav. De câteva clipe, zăriseră, pe linia orizontului, un vas care, judecând după direcţia pânzelor, părea să caute un adăpost în micul golf.

În oricare altă perioadă, nimeni nu ar fi acordat nici cea mai mică atenţie unui simplu velier; dar, în anul 1860, lucrurile stăteau altfel.

Orice vas venit din larg provoca o stare de emoţie pentru populaţia spaniolă a coloniilor din Mexic, Yucatan, Guatemala, Honduras, Nicaragua, Costa Rica, Panama şi din marile insule ale Antilelor.

Această emoţie se datora temerii de a vedea sosind avangarda unei expediţii de corsari, acei piraţi atât de îndrăzneţi din Tortuga.

Era de ajuns manevra puţin suspectă a unui vas, pentru ca femeile şi copiii, cuprinşi de panică, să se adăpostească în grabă, iar bărbaţii să se înarmeze.

Dacă pavilionul era spaniol, chiotele de bucurie nu mai conteneau; dar un pavilion de o altă culoare provoca panică, făcându-i să pălească la faţă până şi pe cei care erau obişnuiţi cu fumul prafului de puşcă şi cu bătăliile.

Măcelurile şi jafurile făcute de Pierre cel Mare, Braţul de Fier, John Davis, Montbars, Corsarul Negru şi fraţii acestuia, Corsarul Roşu şi Corsarul Verde, provocaseră teroarea în întreg golful, cu atât mai mult cu cât, la acea vreme, se credea în originile lor demonice, şi, din acest motiv, aceşti oameni erau bănuiţi a fi invincibili.

Aşadar, cei câţiva ţărani întârziaţi, rămaşi pe plajă, contemplau corabia, neştiind încă dacă era vorba despre un vas spaniol sau unul al acestor piraţi curajoşi, care se deplasau de-a lungul coastelor în aşteptarea vestitelor galioane cu aur. În pofida incertitudinii pe care o aveau, feţele lor exprimau teamă.

Un marinar în vârstă, brunet şi bărbos, spuse brusc:

— Maica Domnului din Pilar să ne apere! Prieteni, acest vas nu e deloc unul de-al nostru. Cine altcineva ar îndrăzni să se avânte într-o asemenea luptă, atât de departe de port, în afara acelor fii ai Satanei... acei tâlhari din Tortuga?

Un sergent din grupul soldaţilor, întrebă:

— Eşti sigur că acel vas se îndreaptă spre noi?

— Foarte sigur, domnule Vasco. Priviţi! A apucat spre Capul Bianco, iar acum se întoarce în sens opus.

— E un bric, nu-i aşa, Alonzo?

— Da, domnule Vasco. Un vapor frumos, pe cinstea mea, care luptă bine împotriva valurilor şi, într-o oră, va acosta la Puerto Limon.

— Şi ce te face să crezi că acest vas nu este deloc unul de-al nostru?

— Este foarte simplu. Dacă ar fi fost spaniol, în loc să caute un adăpost în golful nostru mic, care nu oferă o siguranţă maximă, s-ar fi refugiat în celălalt golf din Chiriqui. Acolo, insulele pot garanta siguranţa unei escadre.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar, în ceea ce mă priveşte, mă îndoiesc că acest vas aparţine piraţilor din Tortuga. Puerto Limon nu le poate ostoi setea de câştig.

Un marinar tânăr interveni:

— Dimpotrivă, domnule Vasco, cred că acest vas ar putea fi *Folgore*, condus de Corsarul Negru.

La acest anunţ neaşteptat, un fior de spaimă cuprinse întregul grup. Însuşi sergentul, care îşi câştigase gradele în lupte aprige, deveni, dintr-o dată, mai puţin sigur pe el.

— Corsarul Negru aici? izbucni el. Ai înnebunit, băiete!

— Ei bine, vă voi dovedi că am dreptate. Acum două zile, în timp ce pescuiam în apropierea insulelor din Chiriqui, am văzut trecând, la o distanţă foarte mică, un vas. Iar acest vas nu purta numele *Pace*, nici *Speranza*... ci acest nume strălucitor scris cu litere de aur pe pupă: *Folgore*.

— Dispari de-aici! răspunse sergentul nervos. Şi nu ne-ai spus nimic până acum?

— Nu voiam să înspăimânt populaţia, explică marinarul.

— Dacă ne-ai fi prevenit, am fi chemat ajutoare de la San Juan.

— Pentru ce? întrebară ironic pescarii.

— Ca să-i alungăm pe aceşti fii ai Satanei.

— Hm! făcu un pescar înalt ca un grenadier şi puternic ca un taur. M-am luptat cu oamenii ăştia şi ştiu foarte bine de ce sunt în stare. Eram în Gibraltar în momentul sosirii flotei Olonezului şi a Corsarului Negru. Sunt nişte marinari invincibili, vă asigur de acest lucru, domnule sergent.

— Eşti sigur de asta, Cardenas?

— Vă veţi convinge de unul singur, domnule Vasco. Priviţi! Vasul şi-a îndreptat prora spre port... Într-o jumătate de oră, va fi aici. Opuneţi-i rezistenţă dacă vă simţiţi în stare. Eu, unul, mă duc să mă ascund în pădure.

— Şi veţi accepta ca fortăreaţa să fie invadată?... întrebă sergentul indignat.

— Domnule Vasco, atunci când nu poţi apăra o fortăreaţă, o abandonezi, răspunse uriaşul. N-aveţi decât să luptaţi dumneavoastră cu piraţii.

Acestea fiind spuse, marinarul o luă din loc. Ceilalţi ţărani îi urmară exemplul. Brusc, un bărbat trecut de prima tinereţe, care până în acel moment nu scosese niciun cuvânt, îi opri cu un gest.

Tocmai se uitase printr-o lunetă, cu ajutorul căreia urmărise cursul vaporului.

— Nu plecaţi, spuse el. Corsarul Negru nu le va face niciun rău celor care nu i se opun.

— De unde ştiţi dumneavoastră?

— Îl cunosc pe Corsarul Negru.

— Şi credeţi că este chiar vasul lui?

— Da... e *Folgore*.

— Mii de bombe!... înjură un pescar. Să fugim, prieteni.

Însă nimeni nu se mişcă din loc. Erau cu toţii înmărmuriţi, cu privirea aţintită la orizont, contemplând cu spaimă vasul care lupta din greu cu furtuna.

Şi, într-adevăr, lupta era îngrozitoare: vasul, asemenea unei păsări marine mari, sărea pe valurile foarte înalte, se afunda în hăuri ca să ţâşnească apoi pe crestele albe, în lumina înnegurată a apusului. Fulgerele cădeau în apropierea catargelor, proiectând pe pânzele umflate reflexiile lor palide, valurile loveau coca, încercând să-i înghită punţile, însă vasul nu ceda, renunţase la drumul drept şi înainta în continuare cu prora îndreptată spre port, de parcă ar fi fost convins că aici va găsi un refugiu sigur.

Cine putea înfrunta furia Mării Caraibilor? Doar un marinar din Tortuga, unul dintre acei piraţi blestemaţi, putea avea acest curaj.

Pescarii şi soldaţii, văzând sosind vasul, după o ultimă scuturătură, se priviră între ei.

— Au ajuns! zise unul dintre ei. La bord, să pregătim ancorele.

— Să fugim, strigară ceilalţi. Sunt piraţii din Tortuga.

Pescarilor le-a fost de ajuns să audă asta şi au rupt-o la fugă pe străduţele micului oraş sau, mai degrabă, ale satului, deoarece, la acea vreme, Puerto Limon era mai puţin populat ca în zilele noastre.

Sergentul şi oamenii lui, după o scurtă ezitare, urmară acest exemplu, îndreptându-se spre o fortăreaţă mică, situată în partea opusă a digului, pe vârful unei stânci care domina golful.

La Puerto Liman, se afla doar o garnizoană de o sută cincizeci de oameni înarmaţi cu numai două tunuri; în consecinţă, nu era indicată declanşarea unei lupte împotriva unui vas care poseda o adevărată artilerie. Apărătorii fortăreţei nu aveau de făcut altceva decât să se închidă în micul lor port şi să rămână acolo, liniştiţi.

În ciuda vântului violent, vasul intrase în port şi ancorase la aproximativ o sută cincizeci de metri de dig.

Era un bric extrem de arătos, un adevărat vas de mare viteză, cu o formă zveltă, carenele înguste şi o arboradă înaltă. Zece saborduri lăsau să se vadă extremităţile tunurilor situate pe părţile lateralele ale vasului: cinci la babord, cinci la tribord şi, pe dunetă, două tunuri mari de mitralii. Pe picul pupei flutura un steag negru, având în centru un V mare, deasupra căruia se afla o coroană nobiliară.

Pe teuga din faţă, pe puntea dunetei şi pe teuga din spate, foarte înalte, se aflau numeroşi marinari; câţiva artilerişti, la pupă, îndreptau două tunuri de mitralii în direcţia portului mort, ca să-l distrugă la cea mai mică alertă.

După rularea pânzelor şi coborârea ancorelor, a fost lăsată la apă, în direcţia vântului, o şalupă în care s-au instalat cincisprezece oameni înarmaţi cu puşti, pistoale şi săbii scurte şi late, foarte folosite de piraţi din Tortuga.

Şalupa, condusă cu măiestrie de cârmaciul ei, la adăpostul unui schelet de vas spaniol eşuat pe un banc de nisip, ajunse, în cele din urmă, la dig.

Niciun soldat spaniol nu îndrăznise să se arate. Mica garnizoană considerase că ar fi mai prudent să rămână pe poziţii, liniştită, ţinută la respect de cele douăsprezece tunuri care, în câteva clipe, ar fi putut curăţa plaja.

În timp ce câţiva piraţi fixară în nisip ramele, imobilizând şalupa, un individ trecu de proră şi, cu o săritură de tigru, ateriză pe dig.

Acest personaj curajos, care îndrăznea să intre singur într-un oraş în care două mii de locuitori îi doreau moartea, era un bărbat frumos, de aproximativ treizeci şi cinci de ani, înalt, distins, rafinat.

Avea trăsături frumoase, în pofida palorii cadaverice a chipului său; fruntea era lată, traversată de un rid care dădea întregii feţe expresia unei tristeţi nespuse, nasul era drept şi fin, buzele subţiri, roşii, ochii de un negru-închis, lungi, cu o profundă strălucire de mândrie.

Costumul era în armonie cu tristeţea chipului său. Totul era negru, dar de o eleganţă nemaiîntâlnită printre piraţii cei răi din Tortuga.

Purta o vestă scurtă cu mâneci, din mătase neagră, ornată cu dantele, pantaloni scurţi şi bufanţi; centironul care susţinea spada lungă şi ascuţită, pantalonii şi pălăria toate erau negre. Până şi penele care-i atârnau pe umeri, până şi armele...

Imediat după ce puse piciorul pe pământ, acest personaj ciudat se opri să contemple numeroasele case, ale căror obloane erau închise. Pe buze îi apăru un zâmbet dispreţuitor. Zise:

— Ce frică domneşte în acest oraş! Voi fi, fără probleme, stăpânul acestui loc.

Se întoarse spre oamenii care rămăseseră în şalupă şi strigă:

— Carmaux!... Van Stiller!... Moko! Urmaţi-mă.

Un fel de uriaş negru, înarmat cu o bardă şi două pistoale, sări din şalupă. În spatele lui veneau alţi doi bărbaţi albi. Aceştia păreau să aibă în

jur de patruzeci de ani, erau bondoci, iar chipurile lor colţuroase, cu pielea bronzată, aveau o expresie de duritate, accentuată şi mai mult de o barbă groasă.

Erau înarmaţi cu muschete, săbii şi îmbrăcaţi cu cămăşi simple din lână şi pantaloni scurţi, care lăsau să li se vadă picioarele musculoase, acoperite de cicatrice.

— Iată-ne, căpitane, zise negrul.

— Urmaţi-mă.

— Şi şalupa?

— Să fie trimisă la bord.

— Pardon, căpitane, riscă unul dintre ei. Nu cred că ar trebui să ne aventurăm doar noi trei în inima oraşului.

— Ţi-e frică, Carmaux? întrebă căpitanul.

— Pe toţi morţii care-mi sunt dragi! Doar nu bănuieşti aşa ceva, căpitane. Mă gândeam la tine.

— Corsarului Negru nu i-a fost niciodată frică, Carmaux.

— Dacă cineva ar susţine contrariul, i-aş tăia limba!

— Atunci, urmaţi-mă fără să mai crâcniţi.

Piratul ordonă oamenilor care păzeau şalupa:

— Întoarceţi-vă la bord. Spuneţi-i lui Morgan să fie pregătit să ridice ancorele.

Dar, văzând vâslaşii ezitând, spuse pe un ton care nu accepta nicio replică:

— M-aţi înţeles? Plecaţi!

După ce şalupa ajunse în larg, zdruncinată de valurile mari din golf, căpitanul le spuse însoţitorilor lui:

— Să mergem la administratorul ducelui.

— Pot să te întreb ceva, domnule cavaler? zise Carmaux.

— Grăbeşte-te.

— Nu ştim unde locuieşte acest administrator.

— Nu contează. Îl vom căuta.

— Dar nu e nicio suflare de om în oraş. De parcă, la apariţia vasului *Folgore*, locuitorii s-au speriat şi au luat-o la sănătoasa.

— Am văzut o fortăreaţă mică... acolo..., răspunse Corsarul Negru. Pentru că nu avem alte informaţii, ne vom îndrepta spre garnizoană. Spaniolii sunt foarte amabili.

— Pe coarnele lui Belzebut! La garnizoană? Dar nu suntem decât patru inşi.

— Uiţi de cele douăsprezece tunuri de pe *Folgore*. Înainte de toate, haide să explorăm străduţele astea.

— Vom da peste capcane, zise însoţitorul lui Carmaux.

— Hei, Van Stiller! Hamburghezii devin fricoşi cu timpul?

— Nu cred, căpitane.

— Încărcaţi-vă muschetele şi să mergem.

Corsarul Negru îşi rulă mantia în jurul braţului, îşi lăsă pălăria peste ochi, îşi scoase cu fermitate spada şi zise:

— Înainte, oameni ai mării! Urmaţi-mă!

Noaptea se lăsase peste oraş, iar uraganul era din ce în ce mai puternic. Vântul violent străbătea străduţele înguste, ridicând nori de praf; pe cer, fulgerele rupeau norii negri şi denşi, însoţite de tunete înspăimântătoare.

Oraşul era pustiu: nu se vedea nicio lumină, nici măcar în spatele obloanelor închise ale casele unde se adăposteau ţăranii îngroziţi de sosirea neprevăzută a piraţilor din Tortuga.

Corsarul Negru, după o scurtă ezitare, intră pe o stradă care părea cea mai spaţioasă din oraş, unde vântul lovea cu violenţă obloanele neînchise bine. Peste tot pe jos se aflau pietre aduse de vânt. Drumul era anevoios, însă cei trei bărbaţi nu renunţară atât de uşor.

Ajunseseră la jumătatea străzii. Deodată, Corsarul Negru se opri brusc, întrebând:

— Cine-o fi?

O formă umană apăruse în colţul străzii, strecurându-se cu rapiditate prin spatele unui tomberon de fân abandonat acolo.

— O ambuscadă? întrebă Carmaux, apropiindu-se de căpitan.

— Sau un spion, răspunse căpitanul.

— Era un singur individ?

— Da.

— Poate era avangarda unei trupe inamice. Căpitane, cred că n-am făcut bine aventurându-ne până aici, doar noi patru.

— Du-te şi adu-mi-l pe acel individ.

— Mă ocup eu, replică negrul, apucând bine barda sa cea grea.

— Hei! Hei! Cumetre Sac-de-Cărbuni!... strigă Carmaux. Mai întâi albii… apoi negrii.

— Cumătrul alb poate să-mi facă acest serviciu.

— Bine, cumetre Sac-de-Cărbuni, eşti liber să tragi un foc de armă.

— Să mergem… Să ne grăbim, zise Corsarul Negru, nerăbdător.

Din trei sărituri, negrul cel uriaş ajunse lângă inamic şi, într-o secundă, îl luă de gulerul hainei, ridicându-l de la pământ ca pe o marionetă.

— Ajutor! Mă omoară! strigă în gura mare nefericitul, zbătându-se cu disperare.

Fără să se lase impresionat, negrul îl duse astfel la şeful său, dându-i drumul să cadă pe picioare.

— Frumos individ! strigă Carmaux râzând. Hei, cumetre Sac-de-Cărbuni, l-ai prins pe tip?

Sărmanul om nu avea nimic dintr-un războinic. Era un burghez trecut de prima tinereţe, cu un nas imens, doi ochi mici şi cenuşii, înfundaţi în orbite şi o cocoaşă imensă între umeri. Era atât de palid şi tremura atât de tare, încât ar fi putut leşina în orice clipă.

— Un cocoşat!... strigă Van Stiller, observând acest lucru la lumina unui fulger. Ne va purta noroc!

Corsarul Negru îi puse o mână pe umăr, spunând:

— Încotro te îndreptai?

— Sunt un om amărât. N-am făcut niciodată rău nimănui…, se smiorcăi cocoşatul.

— Unde te duceai, te-am întrebat?

— Tipul se ducea la fortăreaţă să prevină garnizoana şi să fim arestaţi, zise Carmaux.

— Nu, Excelenţă! strigă cocoşatul. Vă jur.

— Mii de broaşte-râioase!... Cocoşatul mă ia drept un guvernator. Îmi spune Excelenţă. O!

— Taci, limbutule! se răsti Corsarul. Haide, spune-mi încotro te duceai.

— Să caut un doctor. Soţia mea e bolnavă.

— Fii atent, că dacă minţi, te voi spânzura de cel mai înalt catarg al vasului meu.

— Vă jur.

— Lasă jurămintele şi răspunde la întrebări. Îl cunoşti pe don Pablo de Ribeira?

— Da, domnule.

— Administratorul ducelui Van Guld?

— Fostul guvernator din Maracaibo?

— Întocmai.

— Îl cunosc pe don Pablo.

— Condu-mă la el acasă.

— Dar… domnule…

— Condu-mă. Ai înţeles? Unde locuieşte?

— Nu foarte departe, domnule… Excelenţă…

— Taci din gură şi mergi, dacă vrei să rămâi în viaţă. Moko, fii cu ochii pe acest tip… şi să nu-ţi scape.

Negrul îl apucă zdravăn pe cocoşat, în pofida protestelor, spunându-i:

— Haide… În ce direcţie mergem?

— La capătul acestei străzi.

— Vezi, cu mine n-o să oboseşti.

Grupul cel mic porni la drum, cu mare atenţie, cu muschetele pregătite. Van Stiller supraveghea ferestrele, Carmaux, uşile. Ajunşi la capătul străzii, cocoşatul îi arătă Corsarului o casă frumoasă cu mai multe etaje, prevăzută cu un turnuleţ.

— Aici e, domnule, zise el.

— Bine, răspunse Corsarul.

Aruncă o privire atentă în jurul casei şi, când se simţi într-un loc sigur, ridică ciocanul de bătut în uşă, lăsându-l apoi să cadă cu violenţă.

Ecoul sunetului uşii din bronz încă se mai auzea, când, la una dintre ferestre, se deschise un oblon deschindu-se şi o voce venind de la ultimul etaj, care întrebă:

— Cine-i acolo?

— Corsarul Negru! Deschideţi sau incendiem casa! răspunse căpitanul cu o voce fermă.

Lama spadei sale luci la lumina unui fulger.

— Pe cine căutaţi?

— Pe Don Pablo de Ribeira, administratorul ducelui Van Guld!

În interiorul casei se auziră paşi grăbiţi, strigăte de spaimă, apoi se făcu o linişte mormântală:

— Carmaux, ai bomba la tine? întrebă Corsarul Negru.

— Da, căpitane.

— Pune-o lângă uşă. Dacă nu se vor supune ordinelor, o vom folosi să putem înainta.

Se aşeză pe o bornă situată în apropiere şi aşteptă, agitând mânerul săbiei.

II
A VORBI SAU A MURI

Aşteptarea a fost de scurtă durată, deoarece, după doar un minut, cei patru bărbaţi au zărit reflecţiile luminii care, printre obloanele primului etaj, loveau zidurile casei de peste drum. Au auzit şi un zgomot de paşi care stârnea ecouri prelungi, în mod sigur într-un culoar lung, dincolo de uşa masivă.

Corsarul se ridică imediat, cu sabia în mâna dreaptă şi un pistol în cea stângă; negrul se aşează în faţa uşii, cu barda în mână; cei doi însoţitori ai lui se aflau în cele două colţuri, cu muschetele pregătite.

În acel moment, uraganul îşi înteţise forţa, iar vuietul vântului crescuse zgomotul provocat de obloane; ţiglele acoperişurilor cădeau în drum, în timp ce numeroase fulgere brăzdau cerul. Tunetele erau din ce în ce mai ameninţătoare. Picături mari de apă loveau solul, de parcă ar fi fost grindină.

— Frumoasă noapte, n-am ce spune, ca să venim în căutarea acestui senior! zise Carmaux. Sper ca cei din garnizoană să nu profite şi să ne joace o festă.

Van Stiller, care-şi apropiase un ochi de clanţa uşii, anunţă:

— Vin. Văd lumina.

Pierzându-şi răbdarea, Corsarul Negru ridică din nou ciocanul de la uşă, bătând de mai multe ori.

O voce tremurătoare răspunse:

— Am sosit… domnilor!

Se auzi un zgomot de lanţuri şi chei, după care uşa se deschise. Corsarul Negru ridică spada; oamenii lui îndreptară muschetele în direcţia uşii.

Îşi făcu apariţia un bărbat în vârstă, urmat de doi paji ce purtau două făclii.

Era un bătrân frumuşel, trecut de şaizeci de ani, dar robust, care mergea drept ca un tânăr. Faţa îi era acoperită de o frumoasă barbă albă, care-i ajungea până la jumătatea pieptului. Avea un păr alb, bogat şi ondulat, care-i cădea peste umeri.

Era îmbrăcat cu un costum din mătase de culoare închisă, ornat cu dantelă, încălţat cu cizme galbene cu doi pinteni din argint care, la acea vreme, valorau mai puţin decât oţelul, în familiile foarte bogate din Golful Mexicului.

La centură purta, în afara unei săbii, un pumnal cu lamă scurtă şi vârf ascuţit, numit de spanioli *mizericordie*, care nu iartă pe nimeni, într-o mână fermă.

— Ce vreţi de la mine? întrebă el, fără să-şi poată ascunde emoţia.

Corsarul Negru nu răspunse, dar făcu semn oamenilor lui să intre şi să închidă uşa.

Cocoşatul, care acum nu le mai era de folos, fusese eliberat.

— Aştept un răspuns de la voi, zise bătrânul.

— Cavalerul de Ventimiglia nu obişnuieşte să vorbească pe coridoare.

— Urmaţi-mă.

Însoţiţi de cei doi paji, oamenii urcară o scară din lemn, pătrunzând într-un salon mobilat cu gust şi ornat cu tapiserii aduse din Spania. Un sfeşnic din argint cu patru braţe se afla pe o masă acoperită cu marchetărie, îmbogăţită cu contururi din argint.

Dintr-o privire, Corsarul Negru se asigură că nu mai existau alte uşi, apoi ordonă oamenilor lui:

— Tu, Moko, păzeşte scara, acolo unde vei pune bomba! Voi, Carmaux şi Van Stiller, supravegheaţi coridorul.

Apoi, privindu-l insistent pe bătrânul palid, zise:

— Şi, acum, am rămas doar noi doi, domnule Pablo de Ribeira, intendentul ducelui Van Guld.

Târî un scaun în faţa unei mese şi se aşeză, cu spada pe genunchi.

Bătrânul rămase în picioare, privindu-l cu groază pe Corsar.

— Ştii cine sunt, nu-i aşa? întrebă piratul.

— Cavalerul Emilio zis Roccabruna, senior de Valpenta şi de Ventimiglia, zise don Pablo.

— Constat, cu plăcere, că mă cunoşti bine.

Bătrânul schiţă un zâmbet amar.

— Senior de Ribeira, ştii cumva din ce motiv am îndrăznit să mă aventurez pe această coastă cu vasul meu? întrebă Corsarul.

— Nu ştiu. Dar presupun că acest motiv este foarte important dacă faceţi o asemenea imprudenţă. Ar trebui să ştiţi, cavalere, că escadra din Veracruz trece prin această zonă.

— Ştiu.

— Dar şi faptul că avem aici o garnizoană puţin numeroasă, este adevărat, dar superioară echipajului vostru.

— Ştiu şi asta.

— Şi îndrăzniţi să veniţi aici aproape singur?

Un zâmbet de dispreţ făcu să se întredeschidă buzele Corsarului Negru.

— Nu-mi este deloc frică! răspunse el mândru.

— Nimeni nu poate pune la îndoială valoarea Corsarului Negru, zise don Pablo. Vă ascult, cavalere.

Piratul se gândi câteva clipe, apoi, puţin emoţionat, zise:

— Mi s-a spus că aveţi informaţii despre Honorata Van Guld.

În acel moment, în vocea sa se simţi ceva ca un suspin, care tocmai se spărsese în pieptul acestui mândru om al mării.

Bătrânul rămase mut, contemplându-l pe Corsar cu o privire speriată. În încăpere domnea o linişte alarmantă, pe care nimeni nu părea că vrea s-o întrerupă.

— Vorbeşte! îl îndemnă brusc piratul. Este adevărat că un pescar a văzut o şalupă, condusă de o femeie tânără, rătăcind prin Marea Caraibelor?

— Da…, răspunse bătrânul, cu o voce stinsă.

— Şi unde se afla această şalupă?

— Destul de departe de coastele Venezuelei.

— În ce loc?

— La sud de coastele Cubei. La aproximativ nouăzeci de kilometri de Capul San Antonio, în canalul din Yucatan.

— Aşa departe de Venezuela! exclamă Corsarul Negru, ridicându-se de pe scaun. Când a fost văzută această şalupă?

— La două zile după plecarea vaselor piraţilor de pe plaja din Maracaibo.

— Şi femeia era în viaţă?

— Da, cavalere.

— Iar acest mizerabil n-a luat-o cu el?

— Furtuna se dezlănţuise, iar vasul său nu mai era în stare să reziste în faţa valurilor violente.

Un urlet necontrolat ţâşni din gâtul Corsarului. Îşi ascunse chipul în mâini şi izbucni în plâns.

— Dumneata ai ucis-o, zise don Pablo, cu o voce sumbră. Ce răzbunare îngrozitoare, cavalere! Dumnezeul vă va pedepsi.

La auzul acestor cuvinte, Corsarul ridică capul, ca şi cum nu ar fi plâns deloc; ochii lui străluceau; faţa îi deveni lividă şi înspăimântătoare, se înroşi brusc, după care păli din nou.

— Dumnezeul mă va pedepsi, spui! Da, poate că am ucis-o, dar a cui e vina? Această femeie, pe care am iubit-o atât de mult! Dar nu cunoşti ticăloşiile comise de duce, stăpânul tău? Dintre toţi fraţii mei, unul se odihneşte acolo, pe malurile Skeldei, iar ceilalţi doi, în adâncurile Mării Caraibilor. Ştii cine i-a ucis? Tatăl femeii pe care o iubeam!

Bătrânul, în continuare tăcut, îl privea insistent pe pirat.

— Am jurat ură veşnică acestui om care mi-a ucis fraţii în floarea vârstei, care şi-a pătat cu ticăloşie blazonul; şi mi-am respectat cuvântul.

— Condamnând la moarte o tânără care nu făcuse niciun rău?

— În noaptea în care l-am abandonat pe fundul mării pe Corsarul Roşu, am jurat să extermin toată familia ucigaşului, aşa cum făcuse el cu a mea. Nu puteam să nu-mi respect jurământul. Altfel, fraţii mei, reveniţi la suprafaţa mării, m-ar fi blestemat! Dar el, laşul, trăieşte în continuare! strigă Corsarul Negru, plin de mânie. Asasinul e în continuare în viaţă, iar fraţii mei cer răzbunare! Şi o vor avea.

— Morţii nu pot cere nimic.

— Te înşeli. Atunci când marea străluceşte, îi zăresc pe Corsarul Roşu şi Corsarul Verde alergând în faţa prorei vasului meu, *Folgore*; şi, când vântul bate în parâmele navei, aud vocea fratelui meu căzut pe tărâmurile Flandrei. Înţelegeţi?

— Sunt doar nişte nebunii!

— Nu! Oamenii mei au văzut şi ei apărând, în mai multe nopţi, pe un val înspumat, sufletele Corsarilor Roşu şi Verde. Ei cer răzbunare, înţelegeţi? Moartea iubitei mele nu le-a liniştit deloc sufletule, care nu-şi vor găsi pacea decât atunci când îl voi pedepsi pe adevăratul asasin. Spune-mi, unde se află Van Guld?

— Vă gândiţi în continuare la el? Moartea fiicei lui nu v-a ajuns?

— Nu! Ţi-am spus de ce.

— Ducele se află foarte departe de-aici.

— Fie el şi în Ingern, Corsarul Negru se va duce după el.

— Bine, atunci căutaţi-l!

— Unde?

— Nu ştiu, cu exactitate. Se spune că ar fi în Mexic.

— Se spune? Tu, administratorul lui, nu ştii unde locuieşte? Nu, nu pot să cred una ca asta.

— Şi totuşi, aşa este.

— Îmi vei spune imediat unde să-l găsesc! zise Corsarul, ameninţător. Trebuie să-l omor. Mi-a scăpat la Maracaibo şi Gribraltar. Dar, de acum înainte, m-am hotărât să-l ucid şi nimic nu mă poate opri… Voi îndrăzni să înfrunt, doar cu vasul meu, toată escadra viceregelui Mexicului.

— Nu voi spune nimic.

— Şi totuşi, cunoşti ticăloşiile lui.

— S-au spus atât de multe lucruri! Oare le putem crede?

— Don Pablo de Ribeira, stai de vorbă cu un gentilom!

— Continuaţi, senior de Roccabruna.

În loc să continue, Corsarul se ridică brusc, ducându-se la fereastră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă don Pablo, surprins.

Cavalerul nu răspunse; asculta cu atenţie.

Furtuna devenise şi mai violentă, iar apa, căzând în averse pe pereţi şi pavaje, transformase străzile în adevărate pâraie.

— Auzi? întrebă Corsarul Negru.

— Nu aud nimic.

— Parcă vântul a adus până aici geamătul fraţilor mei.

— Câtă nebunie, cavalere!

— Nu, domnule. Valurile Mării Caraibilor luptă, în acest moment, cu sufletele Corsarilor Roşu şi Verde, victimele stăpânului vostru.

Bătrânul se înfioră. Îl privi pe Corsar cu groază. Deşi era un om foarte curajos, aparţinea vremurilor sale, adică era o fire puţin superstiţioasă. Începuse să creadă în cuvintele ciudate ale tristului pirat.

— Aţi terminat, cavalere? întrebă el. Până la urmă, o să încep să văd morţii.

Dar, ca şi cum nu ar fi auzit nimic, Corsarul Negru, îşi reluă locul în faţa mesei.

— Eram patru fraţi, continuă el calm. Puţini erau la fel de curajoşi ca seniorii de Roccabruna, Valpenta şi Ventimiglia. Puţini erau la fel de

devotaţi ca noi ducilor de Savoia. La izbucnirea războiului, în Flandra, Franţa şi Savoia să luptau, cot la cot, împotriva sângerosului duce de Albe, pentru libertatea generoşilor flamanzi. Stăpânul vostru, ducele Van Guld, părăsind trupele franco-savoaiarde, s-a ascuns în spatele unei stânci, în apropierea uneia dintre gurile râului Skelde. Noi apăram, alături de el, gloriosul drapel al lui Amedeo al II-lea. Trei mii de spanioli, sprijiniţi de o artilerie formidabilă, au făcut tot ce-au putut ca să ne învingă: atacuri disperate, bombe, raiduri nocturne, totul, dar degeaba. Mai degrabă ne-am fi omorât singuri, decât să ne predăm. Într-o noapte, un trădător, cumpărat cu aur spaniol, a deschis drumul inamicului. Fratele cel mare al cavalerilor de Roccabruna a pornit la atac, dar, un foc de armă l-a ucis. Cunoaşi numele acestui individ care şi-a trădat trupele şi l-a asasinat pe fratele meu? Numele lui este ducele de Van Guld. Stăpânul tău!

— Cavalere!

— Taci şi ascultă-mă. Această faptă i-a adus o colonie în Mexic şi pe cea din Venezuela… Dar a uitat că mai rămâneau încă trei Roccabruna, care juraseră solemn, pe crucea lui Dumnezeu, că-şi vor răzbuna fratele şi trădarea… Şi am pornit pe mare, pe trei vase numite: *Corsarul-Roşu*… *Corsarul-Verde*… *Corsarul-Negru*.

— Cunosc povestea celor trei corsari. Cel Roşu şi cel Verde au căzut în mâinile stăpânului meu, fiind spânzuraţi ca nişte răufăcători.

— Şi au fost înmormântaţi cu cinste, de mine, în Marea Caraibilor, adăugă piratul. Şi acum, spune-mi, ce pedeapsă merită acest om, care şi-a trădat drapelul şi mi-a omorât trei fraţi? Vorbeşte!

— Dar i-aţi ucis fiica!

— Nu mai spune asta, pentru Dumnezeu! Nu-mi mai răsuciţi cuţitul în rană! Şi, hai să terminam odată. Unde se află acest individ?

— Undeva, la adăpost de atacurile voastre.

— Vom vedea asta… În ce loc?

Bătrânul ezită. Corsarul ridică spada. Ochii lui scoteau flăcări. Încă puţin şi ar fi implântat vârful armei în pieptul bătrânului.

— La Veracruz, spuse în cele din urmă intendentul, văzând că nu mai are nicio scăpare.

— A! strigă Corsarul Negru.

Şi se îndreptă spre uşă.

Dar, în acel moment, intră Carmaux. Faţa sa exprima o mare îngrijorare.

— Să plecăm, Carmaux, zise Corsarul Negru. Am aflat ceea ce voiam.

— O clipă, căpitane.

— Ce vrei?

— Aş fi tare fericit să mă întorc la bordul vasului, dar nu cred că va fi deloc uşor.

— Ce vrei să spui?

— Casa e păzită.

— Glumeşti!

— Aş vrea eu… Dar ăsta e adevărul.

— Cine ne-a putut trăda? întrebă Corsarul, privindu-l cu ură pe don Pablo.

— Cine? Acel cocoşat blestemat pe care l-am lăsat să plece, spuse Carmaux. Am comis o imprudenţă pentru care vom plăti scump, căpitane.

— Eşti sigur că e păzită de spanioli?

— Am văzut cu ochii mei cum doi oameni s-au postat în casa din faţă.

— Doar doi? Şi ce pot face ei?

— Uşurel, căpitane. Am văzut alţi doi la o fereastră.

— Asta înseamnă patru. O nimica toată pentru noi! zise Corsarul Negru, dispreţuitor.

— Ar mai putea fi şi alţii, la pândă, pe străzile din jur.

— Pe furtuna asta! De altfel, muschetele nu le vor folosi la nimic.

— Dar o sută de suliţe şi tot atâtea spade!

Corsarul Negru se gândi un moment, apoi, întorcându-se spre don Pablo, întrebă:

— Nu cumva există, în această casă, o ieşire secretă?

— Ba da, cavalere, răspunse bătrânul, în timp ce în ochii lui parcă se declanşase un fulger.

— Ne vei lăsa să fugim…

— Cu o singură condiţie.

— Care?

— Să renunţaţi la intenţia de răzbunare.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu, cavalere.

— Seniorul de Roccabruna nu va accepta niciodată astfel de condiţii.

— Preferaţi să fiţi luaţi prizonieri de spanioli?

— Încă nu mă aflu în mâinile lor, dragă domnule.

— Avem o sută cincizeci de soldaţi la Puerto Limon.

— Nu-mi e frică. Eu am, pe vas, douăzeci şi cinci de lupi de mare, în stare să înfrunte un întreg regiment.

— Dar vasul nu se află suficient de aproape de ţărm.

— Va fi.

— Nu cunoaşteţi ieşirea secretă.

— Dar tu o cunoşti.

— Eu n-am să v-o arăt, fără să-mi fi promis mai întâi că nu vă veţi atinge de stăpânul meu.

— Ei bine, vom mai vedea! strigă Corsarul Negru cu o voce stridentă.

Îşi înarmă unul dintre pistoale, pe care-l duse la gâtul bătrânului, spunând:

— Ori ne conduci la ieşirea secretă, ori te omor… Alege!

III
TRĂDAREA INTENDENTULUI

Don Pablo de Ribeira păli; mâna sa se îndreptă din instinct spre sabie — pe vremuri fusese un om curajos —, dar, văzându-l pe Carmaux înaintând spre el, înţelese că orice încercare de rezistenţă ar fi fost inutilă. De altfel, chiar şi singur cu Corsarul Negru nu ar fi îndrăznit nimic, deoarece cunoştea curajul şi dibăcia acestui adversar redutabil.

— Cavalere, sunt la dispoziţia voastră, zise el.

— Îmi vei arăta ieşirea secretă?

— Trebuie să cedez în faţa violenţei.

— Te urmăm!

Bătrânul apucă un sfeşnic de argint aflat pe un cufăr, îl aprinse şi-i făcu semn Corsarului Negru să-l urmeze.

— Unde mergem? întrebă Van Stiller.

— Se pare că vom fugi, răspunse Carmaux.

— Vom merge la bordul vasului?

— Dacă se va putea. Nu prea am încredere în bătrân.

— Să nu-l pierdem din vedere. Pistolul meu e încărcat.

— Şi al meu.

Don Pablo pătrunse într-un coridor mare, ornat cu tapiserii, tablouri reprezentând diferite etape ale războiului din Flandra şi portrete ale strămoşilor, probabil ai ducelui Van Guld.

Corsarul care, la fel ca oamenii lui, nu avea încredere în bătrân, îl urma cu sabia într-o mână şi pistolul în alta.

La capătul galeriei, don Pablo se opri în faţa unui tablou mai mare, apăsând cu degetul într-un colţ al ramei; tabloul coborî până la podea, făcând loc unei deschizături întunecoase, dar destul de largi ca să permită trecerea mai multor persoane. Un vânt umed, venind din această deschizătură, făcu să pâlpâie flacăra sfeşnicului.

— Iată ieşirea, zise bătrânul.

— Şi unde ne va duce? întrebă Corsarul Negru.

— Face înconjurul casei şi iese într-o grădină.

— Departe de aici?

— La cinci-şase sute de metri.

— Treci!

Bătrânul ezită.

— De ce trebuie să vă urmez în continuare? Nu vă este destul că v-am arătat ieşirea?

— Oare putem fi siguri că suntem pe drumul cel bun? Când vom ieşi la suprafaţă, te vom elibera.

Bătrânul îi aruncă o privire furişă şi porni pe o scară întunecoasă, care părea să fi fost săpată în grosimea zidului. Şi, pentru ca vântul să nu stingă lumina, protejă flacăra cu mâna stângă.

Urmat în continuare de piraţi, bătrânul ajunse la o galerie subterană:

— Am ajuns la nivelul străzii, zise el. Nu vă rămâne decât să urmaţi acest drum drept.

— Poate că informaţiile pe care ni le oferi sunt corecte; dar insistăm să ne însoţieşti până la capăt. Aşadar, te rog să înaintezi, răspunse Corsarul.

— Moşu' pune ceva la cale, murmură Carmaux. E a treia oară când încearcă să ne părăsească. Unde vrea să ne trimită? Aici miroase a trădare.

Seniorul de Ribeira continuă, în pofida voinţei sale, drumul în această grotă subterană umedă, ai cărui pereţi erau îmbibaţi cu apă, iar din tavan cădeau picături de apă atât de mari, încât aveai senzaţia că la suprafaţă trecea un adevărat torent.

De la capătul tunelului veneau, din când în când, valuri mari de aer, care ameninţau să stingă făclia.

Don Pablo, după încă cincizeci de paşi, se opri brusc, scoţând un strigăt. În acelaşi moment, lumina se stinse, iar galeria se cufundă în întuneric.

— Mii de draci! înjură Carmaux. Aprindeţi fitilul! Bătrânul ne-a trădat!

Corsarul Negru o luase înainte să-l împiedice pe don Pablo să fugă; dar nu găsi pe nimeni în faţa sa.

— Unde eşti? Răspunde sau trag!

La o distanţă de câţiva paşi de ei, se auzi zgomotul puternic al unei uşi care tocmai se închisese.

— Trădare! strigă Carmaux.

Corsarul Negru apăsă pe trăgaci. Un fulger, urmat de o explozie, străbătu întunericul.

— Bătrânul a dispărut, zise el. Trebuia să mă aştept la una ca asta.

La lumina provocată de focul de armă, au putut zări o uşă în mijlocul culoarului, pe unde fugise don Pablo, profitând de întuneric.

— Pe cele o mie de coarne ale lui Belzebut! izbucni Carmaux. Am fost păcăliţi. Dacă-mi va cădea vreodată în mână acest bătrân, vă dau cuvântul meu de bandit că-l voi spânzura!

— Linişte! ordonă Corsarul Negru. Aprindeţi un fitil, nişte iască, orice, numai faceţi lumină.

— Am găsit o lumânare! zise negrul. A căzut în mod sigur din sfeşnic.

Van Stiller luă piatra armei sale, nişte iască şi aprinse lumânarea.

— Acum să vedem! zise Corsarul Negru.

Examină uşa, care era atât de masivă, încât ar fi fost nevoie de un tun ca s-o spargi. Barda negrului ar fi fost inutilă. Nu era nicio speranţă să poată ieşi de acolo.

— Suntem închişi! spuse Carmaux.

— Să ne întoarcem. Probabil că încă vom putea ieşi pe unde am intrat. Să ne întoarcem la casa trădătorului, ordonă Corsarul Negru.

— Căpitane, am cu mine bomba, spuse Carmaux. Am putea s-o facem să explodeze lângă uşă.

— Mă tem că nu va fi de ajuns. Să mergem înapoi!

Piraţii făcură cale-ntoarsă, urcară scara şi ajunseră la uşa secretă. Aici îi aştepta o nouă surpriză.

Tabloul fusese pus la loc şi Corsarul, atingându-l cu vârful sabiei, auzi un zgomot metalic.

— E un perete de fier! zise el. Situaţia devine serioasă.

Se pregătea să-i ordone lui Moko să elimine acest obstacol cu lovituri de bardă, când auzi nişte voci în spatele tabloului.

— Soldaţi? întrebă Carmaux.

— Taci! ordonă Corsarul Negru.

Se auzeau două voci: una părea vocea unei femei tinere, iar cealaltă a unui bărbat.

Vocea de femeie spuse:

— Îţi spun că stăpânul l-a închis aici pe gentilom.

Bărbatul răspunse:

— Este un gentilom periculos, Yara. Numele lui e Corsarul Negru.

— Dar n-o să-l lăsăm să moară.
— Dacă deschidem, stăpânul ne va omorî pe amândoi.
— Nu ştii că au sosit soldaţii?
— Acum ocupă străzile învecinate.
— Îi vom lăsa să-l omoare pe acest frumos gentilom?
— Ţi-am spus că e un pirat din Tortuga.
— Nu vreau să moară, Colima.
— Câtă încăpăţânare!
— Yara o vrea.
— Gândeşte-te la stăpân.
— Niciodată nu mi-a fost frică de el! Supune-te, Colima!
— Cine sunt oamenii ăştia? întrebă Corsarul Negru, care urmărise cu atenţie dialogul dintre cei doi. De partea cealaltă se află cineva care se gândeşte la mine şi…

Nu sfârşi fraza şi auzi zgomotul metalic; tabloul aluneca până la podea, lăsând trecerea liberă.

Corsarul Negru ieşi din tunelul secret, cu sabia înainte, dar se opri brusc în loc.

În faţa lui se afla o indiancă frumoasă, tânără şi un negru care ţinea în mâini un sfeşnic greu din argint.

Tânăra, care avea în jur de şaisprezece ani, era frumoasă, în pofida tenului puţin arămiu al pielii; mijlocul era elegant, fin, putând fi încercuit cu două mâini; ochii ei negri, adânci, străluceau ca două giuvaieruri, cu sprâncene lungi şi bogate. Nasul mic, drept, buzele subţiri, stacojii, lăsau să se vadă dinţi mai albi decât perlele; părul lung, negru precum aripile unui corb, îi cădea într-o dezordine graţioasă peste umeri, acoperindu-i astfel ca o mantie de catifea.

Costumul pe care-l purta era foarte frumos. Rochia din stofă roşie era paietată cu argint şi împodobită cu perle; cămaşa era ornată cu dantelă şi fire de aur, la mijloc purta o eşarfă mare în culori strălucitoare, care se termina cu ciucuri mici din mătase.

În picioare, nu mai mari decât cele ale chinezoaicelor, străluceau papuci galbeni brodaţi cu aur; la urechi, îi atârnau două inele de metal, iar la gât, purta bijuterii preţioase.

Negrul cu care purtase conversaţia era un tânăr de aproximativ optsprezece ani, cu buzele groase şi ochii mari — care păreau din porţelan —, şi cu părul creţ.

Într-o mână ţinea sfeşnicul, iar în cealaltă, avea o sabie scurtă, încovoiată, cu un singur tăiş, armă folosită de plantatori.

La apariţia ameninţătoare a Corsarului, tânăra indiancă scoase un strigăt de surprindere şi bucurie în acelaşi timp.

— Frumosul gentilom!

— Cine eşti? întrebă Corsarul Negru.

— Yara! răspunse ea cu o voce cristalină.

— Nu-mi spui mare lucru. Dar, până la urmă, important e să aflu dacă această casa este încercuită.

— Da, domnule.

— Şi don Pablo Ribeira, unde este?

— Nu l-am văzut.

Atunci, Corsarul Negru spuse oamenilor lui:

— Nu trebuie să mai pierdem nicio secundă. Poate că mai avem încă timp.

Şi, fără să se mai intereseze de salvatorii lor, se îndreptă spre culoarul lung care ducea la scara de ieşire. Dar se pomeni oprit imediat de o mână, care-l apucă uşor de mantie. Era frumoasa indiancă, a cărei faţă trăda o îngrijorare profundă.

— Ce vrei? o întrebă piratul.

— Nu vreau să te omoare! răspunse Yara, tremurând.

— Cu ce te poate ajuta acest lucru?

— Afară, pe străzile învecinate, sunt oameni care stau la pândă… Nu vă vor lăsa în viaţă.

— Nici noi pe ei.

— Sunt mulţi, *señor*.

— Trebuie să ies de-aici! Vasul meu mă aşteaptă la intrarea în port.

— Decât să te duci în întâmpinarea soldaţilor, mai bine ai fugi.

— Mi-aş dori să plec fără să fiu nevoit să lupt, dar nu văd decât această scară şi tunelul care a fost închis de don Pablo.

— Există un subsol unde te poţi ascunde.

— Eu? Corsarul Negru? O, nu, niciodată, copilă! Totuşi, îţi mulţumesc pentru sfat. Nu te voi uita. Şi… cum te numeşti?

— Yara, ţi-am mai spus.

— Nu voi uita acest nume.

Făcu un gest de adio şi porni pe scară, în spatele lui Moko şi în faţa lui Carmaux şi Van Stiller.

Cei patru se opriră la intrare, să-şi pregătească armele, apoi Moko deschise cu fermitate uşa.

— Dumnezeu să te apere, senior! se auzi vocea Yarei.

— Mulţumesc, copilă, răspunse Corsarul Negru.

Apoi, piratul părăsi casa.

— Încet, căpitane! îl sfătui Carmaux, reţinându-şi stăpânul. Văd umbre la colţul casei.

Corsarul se opri în loc.

Afară se lăsase noaptea, ploua torenţial; şi, dacă fulgerele încetaseră, vântul bătea în rafale puternice.

Corsarul zări şi el umbrele observate mai devreme de Carmaux, dar nu putu să desluşească numărul indivizilor care, după câteva indicii, nu părea a fi neînsemnat.

— Suntem aşteptaţi! zise el. Cocoşatul nu şi-a pierdut timpul. Oameni ai mării, înainte! Vom lupta.

Îşi aruncă mantia pe braţul stâng şi înaintă, cu sabia ameninţătoare în mână.

Totuşi, neştiind numărul adversarilor, mergea cu precauţie pe lângă zid. Nu făcuse zece paşi şi doi oameni se iviră din ascunzătorile lor, atacându-l cu sabia.

Cavalerul nu era omul care să se lase surprins; făcu o săritură într-o parte, eschivă două lovituri de spadă şi-şi atacă atacatorii, strigând:

— E rândul vostru să primiţi!

Îl omorî pe unul dintre ei, în timp ce al doilea, îngrozit, o luă la fugă.

Între timp, Carmaux, Van Stiller şi Moko se luptau cu îndârjire cu un grup compact de soldaţi, veniţi dintr-o stradă vecină. Corsarul le ordonă:

— Lăsaţi-i! Lăsaţi-i!

Dar piraţii, în furia luptei, nu ascultau şi nu mai auzeau pe nimeni; luptau cu toată forţa, tot curajul, dominând, în ciuda numărului adversarilor, şi răcnind:

— Predă-te sau eşti un om mort!

Cavalerul se uită în jurul său, blestemând. Era, într-adevăr, singur. Piraţii îi urmăreau departe pe fugari, ca să elibereze drumul.

— Zevzecii! mormăi Corsarul Negru. Iată-mă într-o situaţie dificilă!

Se adăposti, lipindu-se de zid, apucă unul dintre cele două pistoale şi strigă cu toată forţa:

— La mine, piraţi!

Dar un foc de armă îi acoperi vocea. Un glonţ se oprise în zid, la două degete de capul său. Unul dintre adversarii lui trăsese un foc de armă; ceilalţi îl atacară cu lovituri de sabie.

— Mii de tunete! înjură cavalerul.

Trase şi el un foc de armă. Unul dintre spadasini, lovit în piept, căzu la pământ. Cavalerul aruncă arma, devenită acum inutilă, luă celălalt pistol şi ţinti; unul dintre inamici îl ţintea şi el cu arma, însă Corsarul, mai rapid, trase primul.

Dar pistolul nu luă foc.

— Blestem! zise el.

— Preda-te! strigară cei patru spanioli.

— Iată răspunsul.

Şi, aruncându-se în mijlocul adversarilor, Corsarul mânui sabia în toate direcţiile. Un al doilea atacator căzu la pământ; ceilalţi îl încercuiră să-i taie drumul.

— La mine, piraţi! strigă din nou Corsarul.

Drept răspuns, se auziră mai multe focuri de armă.

La capătul străzii, piraţii duceau o luptă mult mai aprigă decât prima, judecând după urletele, înjurăturile şi zgomotele făcute de săbii.

— Trebuie să scăpăm de mistreţi ăştia, murmură Corsarul Negru. Momentan, nimeni nu mă poate ajuta.

Ca să nu fie prins, se retrăsese uşor, lipindu-se din nou cu spatele de zid.

Adversarii îl atacau cu înverşunare, voind să-l omoare înaintea întoarcerii celorlalţi trei piraţi; însă nu reuşeau deloc să facă acest lucru. Începuseră să-şi dea seama că acest individ era un spadasin foarte abil, mai exact aventurierul supranumit Corsarul Negru. În pofida atacurilor lor furibunde, erau foarte atenţi să nu se expună prea mult.

Cavalerul se retrăsese aproximativ cincisprezece paşi, parând şi ripostând în acelaşi timp. Simţind în spatele lui un obstacol, întinse mâna stângă, îşi dădu seama că era o uşă şi se gândi:

„Dacă uşa asta nu se va deschide, aş putea să ţin piept acestor şarlatani…“

În acel moment, se auzi un strigăt de femeie.

— Colima, îl omoară!

— Tânăra indiancă! murmură Corsarul Negru. Foarte bine. Pot conta pe sprijinul cuiva.

La capătul străzii, lupta era în plină desfăşurare, parcă cu o încrâncenare din ce în ce mai mare, deoarece strigătele şi zgomotele armelor păreau să fi crescut în intensitate. Piraţii căzuseră într-o ambuscadă.

Dar, deşi izolat, Corsarul nu-şi pierduse curajul. Era prea curajos şi un spadasin mult prea dibaci ca să se lase intimidat; totuşi, cele trei spade ale adversarilor îl încolţiseră foarte tare; haina strânsă pe corp fusese deja înţepată de două ori, iar mantia înfăşurată pe braţul stâng, care-i servea drept scut, era acum o zdreanţă.

Brusc, se simţi atins. O spadă îl pătrunse într-o parte, în direcţia inimii. Deşi parase lovitura cu braţul stâng, nu o putuse devia şi strigă, sărind în partea stângă:

— Ah, câinilor!

Şi, înainte ca adversarul să-şi retragă lama prinsă în cutele mantiei, Corsarul Negru îi aplică o lovitură în gât, tăindu-i carotida.

— Şi trei! zise el, parând un nou atac.

— Atunci, ia asta! spuse unul dintre spadasini.

— Atins! zise Corsarul, scoţând un strigăt de durere.

— Să-l luăm cu noi! îi zise cel care tocmai îl rănise camaradului său. E al nostru.

— Nu încă! răcni cavalerul, străpungându-i la rândul său. Mai întâi, ţineţi asta.

Şi, din două atacuri formidabile, îi puse la pământ pe amândoi. Dar, aproape în acelaşi timp, forţele îl trădară, iar ochii i se acoperiră de un voal de sânge.

— Carmaux! Van Stiller! Ajutor! strigă el cu o voce slăbită.

Îşi duse o mână la piept, de unde a retras-o plină de sânge. Se dădu în spate până la uşă, sprijinindu-se de ea. Observă, vag, două braţe agitându-se în faţa lui şi apucându-l de mijloc. Apoi, nimic.

……
……

Când îşi veni în fire, nu se mai afla pe acea stradă unde luptase cu spadasinii, ci într-un pat foarte moale, cu draperii din mătase albastră, împodobită cu franjuri din aur, cu perne moi ornate cu dantelă.

Deschise ochii şi zări, aplecată deasupra lui, un chip frumos de femeie, pe care o recunoscu imediat.

— Yara! zise el.

Ochii tinerei femei erau plini de lacrimi.

— Ce faci aici, copilă? Cine m-a adus aici? Unde sunt oamenii mei? întrebă Corsarul Negru.

— Nu te mişca, *señor*, răspunse tânăra.

— Spune-mi, unde sunt oamenii mei? Aud un zgomot de arme, jos, în stradă.

— Oamenii tăi sunt aici, dar…

— Continuă. Vreau să ştiu. Nu-i văd.

— Păzesc scara, *señor*.

— De ce?

— Ai uitat de spanioli?

— A! Ce ameţit! Sunt aici?

— Au înconjurat casa, răspunse tânăra indiancă, foarte emoţionată.

— Mii de tunete! Şi eu stau în pat!

Corsarul Negru încercă să sară din pat, dar o durere adâncă îl ţintui în loc.

— Sunt rănit! zise el. A! Acum îmi amintesc. Îmi amintesc tot.

Abia în acel moment îşi dăduse seama că are întreg pieptul înfăşurat cu o bucată de lenjerie foarte fină şi albă şi mâinile roşii de sânge. În ciuda curajului său, păli.

— Nu pot să mă apăr! spuse el, supărat. Sunt rănit, iar spaniolii ne atacă şi probabil îmi ameninţă vasul! Yara, copila mea, ce s-a întâmplat? Cum mi-am pierdut cunoştinţă?

— Te-am adus până aici cu ajutorul a doi paji ai stăpânului meu şi a lui Colima. L-am implorat pe negru să vă ajute; dar, atâta timp cât spaniolii ocupaseră strada, n-a avut curaj să iasă.

— Cine m-a îngrijit?

— Eu şi unul dintre oamenii tăi.

— Am fost rănit în două locuri, nu-i aşa?

— Da, două... Una din răni nu e gravă. Iar cealaltă, mai mult dureroasă decât periculoasă.

— Totuşi, nu mă simt deloc slăbit.

— Am oprit imediat curgerea sângelui.

— Şi oamenii mei? Sunt cu toţii teferi?

— Da. Unul singur avea mai multe zgârieturi. Negrul fusese atins la braţ.

— Şi de ce nu sunt aici?

— Cei doi albi păzesc scara, iar negrul intrarea secretă.

— Sunt mulţi oameni în zonă?

— Nu ştiu, *señ*or. Colima şi cei doi paji au fugit înaintea sosirii spaniolilor, iar eu am rămas tot timpul la căpătâiul tău.

— Îţi mulţumesc că te-ai ocupat de mine, copila mea curajoasă! zise Corsarul Negru, punându-i o mână pe cap. Corsarul Negru nu te va uita niciodată.

— Atunci, mă va răzbuna! exclamă fata, cu ochii plini de o flacără intensă.

— Ce vrei să spui?

Un foc de armă opri aici conversaţia. Se auzi vocea lui Carmaux:

— Atenţie! E o bombă în spatele uşii!

Corsarul, văzând-şi spada aşezată pe un scaun, în apropierea patului, o apucă şi încercă să pornească la atac; dar mâna tinerei indience îl apucă de braţ, obligându-l să rămână în pat.

— Nu, *señor*, nu! Vei muri, îl imploră ea.

— Mii de tunete! Suntem atacaţi, iar eu nu sunt alături de marinarii mei credincioşi? Dă-mi drumul!

— Nu, căpitane, nu vei părăsi patul, zise Carmaux, intrând brusc în cameră. Încă putem ţine piept spaniolilor.

— A! Tu eşti, bravul meu? Sunteţi mereu curajoşi, ştiu asta, dar prea puţini pentru un atac general. Nu vreau să lipsesc la momentul oportun.

— Dar rănile? Eşti rănit, căpitane…

— Cred că aş putea să mă ţin pe picioare. Te-ai uitat cu atenţie la rănile mele?

— Da, căpitane. Ai fost atins sub inimă, dacă lama săbiei nu s-ar fi oprit într-o coastă, ţi-ar fi traversat pieptul dintr-o parte în cealaltă.

— Nu e deloc grav.

— Nu. Cred că, în aproximativ douăsprezece zile, te vei putea duela din nou.

— Douăsprezece zile? Ai înnebunit, Carmaux!

— Problema este că sunt două găuri care trebuie acoperite. Căci, deasupra primei, există o butonieră mai puţin adâncă, probabil, însă mai dureroasă. Ai luptat vitejeşte, dacă ne gândim la cei trei morţi şi doi răniţi, întinşi pe jos, în faţa uşii.

— Şi voi?

— Noi? Noi am răpus şase duşmani. Şi nu ne-am ales decât cu câteva zgârieturi. Însă eram convinşi c-o să ne urmezi; de aceea, încercam să eliberăm drumul. Când nu te-am mai văzut, am vrut să ne întoarcem, numai că, bravii spanioli, al căror plan era să te izoleze, ne-au dat de furcă, ţinându-ne ocupaţi. Iar când am eliminat întreaga turmă de lupi turbaţi, te ocupaseşi deja de atacatori.

— Şi de unde aţi ştiut că sunt aici?

— De la această copilă încântătoare.

— Şi acum?

— Suntem încercuiţi, căpitane.

— Duşmanii sunt numeroşi?

— Din cauza întunericului, n-am putut socoti numărul. Dar cred că sunt mulţi.

— Îndeajuns ca situaţia noastră să se înrăutăţească…

— Nu tăgăduiesc. Iar în casă e greu să ne apărăm. Spaniolii pot intra prin tunelul secret.

— Ăsta este cel mai mare pericol, zise tânăra indiancă. Don Pablo are cheia uşii de fier.

— Mii de balene! răcni Carmaux. Dacă spaniolii vor ataca din toate părţile în acelaşi timp, nu ştiu dacă vom rezista mult! Vom fi nişte ţinte uşoare, însă aici nu vor intra.

Corsarul, devenit visător, zise:

— Nu sunteţi destui ca să-i respingeţi…

— Ar trebui să rezistăm opt sau zece ore. Astfel, Morgan, văzând că nu ne întoarcem la bordul vasului, va presupune că suntem în pericol şi ne va veni în ajutor.

— Aţi putea rezista până în zorii zilei! Dar spaniolii vor forţa ferestrele şi, în acelaşi timp, vor intra prin tunelul secret.

Tânăra indiancă, care urmărise cu atenţie conversaţia, spuse:

— Domnule, există un loc unde puteţi rezista mult timp.

— Unde? Într-o pivniţă? întrebă Carmaux.

— Nu, în turn.

— Mii de balene! Aveţi un turn aici? Atunci, suntem salvaţi. Iar daca e suficient de înalt, am putea transmite semnale echipajului de pe *Folgore*.

IV
ASEDIAŢI ÎN TURN

Peste cinci minute, Corsarul Negru, transportat de fidelii lui marinari, se afla întins pe un pat pe care Carmaux îl instalase în turnul casei lui don Pablo de Ribeira.

Tânăra indiancă îi urmase în turn, în pofida rugăminţilor insistente ale lui Carmaux, care nu voia să expună atacului inamicului o creatură atât de frumoasă.

Turnul era un fel de construcţie nu foarte solidă şi nu prea înaltă, împărţită în două camere rotunde, care comunicau între ele printr-o scară din lemn.

Deşi era puţin înalt, prin ferestrele turnului de la etajul superior se putea vedea atât oraşul, cât şi portul.

Prima grijă a lui Carmaux, după ce şi-a instalat bine stăpânul, a fost să se îndrepte în grabă spre una dintre aceste ferestre care dădeau spre port. Astfel, zărind vasul *Folgore*, nu şi-a putut abţine un strigăt de bucurie.

— O sută de mii de balene! strigă el. Din această fortăreaţă vom putea comunica prin semnale cu vasul nostru. A! Domnilor spanioli, vă vom da în continuare bătaie de cap! Ştiam că nu ne veţi prinde fără voia lui Morgan. Veţi vedea ce proiectile ştie să lanseze *Folgore*.

— Chiar vezi vasul? întrebă Corsarul Negru, cuprins de emoţie.

— Da, căpitane, răspunse Carmaux, îndepărtându-se de la fereastră.

— Nu l-au atacat?

— Nu. Cel puţin, nu încă…

— Atunci, va trebui să rezistăm până ce sosesc întăririle trimise de Morgan.

— Fortăreaţa asta mică mi se pare destul de solidă.

— Şi scara?

— O vom suprima.

— Numai să nu dea foc casei.

— O! Seniorul de Ribeira nu va îngădui aşa ceva. Trebuie să coste cel puţin o mie de uncii de aur, fir-ar să fie!

— Bine! Atunci, ocupaţi-vă imediat de scară.

— Cumătrul Sac-de-Cărbuni şi Van Stiller se ocupă de asta. Le-am spus să aducă aici bucăţile.

— Ce vrei să faci cu ele?

— Să le dau foc, pe turn, ca să semnalăm vasului prezenţa noastră aici. Sper ca Morgan să-şi dea seama.

— Va fi suficient să facem focul de trei ori, la intervale de cinci minute. Morgan îşi va da seama că suntem în pericol şi se va ocupa de restul.

În acel moment, un zgomot asurzitor se auzi din stradă, de parcă o mulţime de oameni încerca să spargă uşile şi ferestrele.

— Sunt oamenii noştri care dărâmă scara? întrebă Corsarul Negru.

— Nu, căpitane, răspunse Carmaux, care se uita pe fereastră. Sunt spaniolii.

— Forţează intrarea?

— Da, cu ajutorul unei grinzi de lemn. Se pare că sunt grăbiţi să ne captureze.

— Atunci, vor ajunge aici în mai puţin de…

— Vor găsi un os greu de ros. Să baricadăm intrarea în turn. O mie de balene!

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că niciunul dintre noi nu vrea să moară de foame. Nu văd pe-aici nici măcar o fărâmitură de pâine sau vreo sticlă cu ceva de băut. Un asediat fără provizii este un om mort. Va trebui să ne gândim la acest lucru înainte să ne baricadăm. Să vedem, copilă frumoasă, ştii unde se află cămara lui don Pablo?

— Mă voi ocupa eu de provizii, răspunse indianca.

— Dă-mi voie să te însoţesc. Probabil că spaniolii au intrat deja prin tunelul secret.

— Nu-mi este frică de ei, spuse cu mândrie tânăra. Voi, rămâneţi aici, lângă căpitan.

— Micuţa e curajoasă! zise Carmaux, văzând-o plecând atât de calmă, ca şi cum ar fi fost vorba de cel mai simplu lucru din lume.

— Du-te după ea, îi ceru Corsarul Negru. Dacă spaniolii o surprind aducându-ne de mâncare, ar putea s-o ucidă.

— La asta m-am gândit şi eu, căpitane.

Carmaux, cu sabia în mână, o urmă pe tânără, hotărât s-o apere cu preţul vieţii.

Moko şi Van Stiller, cu ajutorul bărzilor, tăiau scara, ca să oprească accesul spaniolilor la etajul superior, în cazul în care ar fi reuşit să spargă poarta turnului.

— Un moment, prieteni, zise Carmaux. Mai întâi proviziile, după aceea scara.

— Aşteptăm ordinele tale, răspunse Van Stiller.

— Până atunci, vino cu mine. Trebuie să găsim câteva sticle de vin. Don Pablo trebuie să aibă sticle cu vin vechi, care îi va face bine căpitanului nostru.

— Iată unde le putem pune, zise hamburghezul, apucând un coş mare aflat într-un colţ al camerei.

Cei doi piraţi îşi părăsiră refugiul, intrând în apartamentul lui don Pablo. Tânăra indiancă, aflată într-o încăpere specială unde erau depozitate proviziile, umpluse un alt coş cu tot felul de merinde şi se grăbea să urce în turn.

Carmaux şi Van Stiller, observând nişte sticle prăfuite, frumos aranjate pe scânduri, se grăbiră să le ia. Nu uitară nici două găleţi pline cu apă.

Tocmai se pregăteau să părăsească încăperea când, din culoar, se auziră paşi grăbiţi.

— Sosesc! zise Carmaux, apucând cu fermitate coşul.

— Probabil că au forţat ieşirea secretă, spuse Van Stiller. Să fugim, repede.

O luară la fugă pe culoarul care ducea spre turn; dar, în apropierea micuţei uşi unde se afla „Sacul-de-Cărbuni“, văzură un soldat.

— Hei, voi! Nu mişcaţi sau trag! strigă spaniolul.

— Spânzură-te, răspunse Carmaux.

Se auzi un foc de armă, iar un glonţ găuri una dintre găleţile cu apă, care se scurse la picioarele lui Carmaux.

— Atenţie! strigă acesta. Apa poate deveni mult mai preţioasă decât vinul părintelui nostru Noe.

Intră repede, închise uşa, în timp ce urlete de mânie se auzeau din culoar, şi-i ordonă negrului:

— Să ne baricadăm!

Camera era plină de piese de mobilier care nu mai puteau fi folosite, făcute dintr-un lemn care rezista în faţa gloanţelor muschetelor. Cât ai clipi, Carmaux şi Van Stiller le aşezară în faţa uşii.

— Trebuie să tai scara? întrebă Moko.

— Nu încă, răspunse Carmaux. Avem timp s-o facem.

— Ce mai aştepţi, cumetre alb?

— Vreau să mă distrez puţin.

— Spaniolii vor ataca uşa.

— Iar noi vom riposta, cumetre Sac-de-Cărbuni. Trebuie să rezistăm cât mai mult. Şi avem suficientă muniţie.

— Am o sută de încărcături.

— Eu şi Van Stiller avem tot atâtea, fără să mai punem la socoteală pistolul căpitanului.

În acel moment, spaniolii ajunseseră în dreptul uşii. Dar, dându-şi seama de faptul că fusese blocată, nu-şi putură controla nervii.

— Deschideţi sau veţi muri! strigă o voce autoritară, în timp ce bătea cu patul puşii în lemn.

— Mai încet, domnule! zise Carmaux. Ce vă grăbiţi aşa! Ce dracu'! Ai puţină răbdare, soldat!

— Vorbiţi cu un ofiţer, nu cu un soldat.

— Sunt încântat! răspunse Carmaux ironic.

— Să vină Corsarul Negru.

— Ce doreşti de la cavaler, domnule ofiţer?

— Vreau să-i vorbesc.

— Regretele mele, dar este foarte ocupat acum.

— Atunci trebuie să fie rănit.

— Atât de tare, încât e mai bine decât mine şi probabil, decât dumneata.

— Trebuie neapărat să-i vorbesc.

— Atunci puţi vorbi. Eu sunt aghiotantul lui.

— Vă ordon să vă predaţi.

— O!

— Şi imediat.

— Este un pic cam repede.

— Nu avem timp de pierdut.

— Noi, dimpotrivă, avem destul timp la dispoziţie.

— Lăsaţi gluma. Aţi putea regreta.

— Care glumă? Chiar crezi că e momentul să râdem?

— Comandantul vă va lăsa în viaţă.

— Dacă plecăm? Dar noi nu cerem altceva.

— Cu o singură condiţie.

— Aha! Şi care ar fi?

— Să ne lăsaţi vasul vostru cu arme şi muniţii.

— Domnule, uiţi trei lucruri importante.

— Adică?

— Primul, că noi locuim în Tortuga. Al doilea, că insula noastră este departe de aici. Şi al treilea, că nu ştim să mergem pe apă, ca Sfântul Petru.

— Avem aici o barcă veche.

— N-ar fi deloc comodă. Aş prefera totuşi *Folgore*; şi sunt convins că şi cavalerul are aceeaşi preferinţă.

— Atunci, vă vom spânzura! strigă ofiţerul, care îşi dădu seama, în cele din urmă, de tonul ironic al lui Carmaux.

— Fie. Dar nu uitaţi că *Folgore* are douăsprezece tunuri, care lansează proiectile în stare să vă distrugă casele şi portul.

— Vom vedea asta. Haideţi, spargeţi uşa.

— Cumetre Sac-de-Cărbuni, să tăiem scara!

Negrul şi Carmaux urcară la etajul de sus şi, din câteva lovituri de bardă, distruseră scara. Apoi, adunară bucăţile de lemn şi închiseră trapa, aşezând deasupra acesteia, pentru mai multă siguranţă, o ladă grea.

— Gata. Acum încercaţi să urcaţi, zise Carmaux.

Corsarul Negru care, în pofida durerii provocate de răni, cu sabia în mână, voia în continuare să părăsească patul, întrebă, văzându-i pe piraţi pătrunzând în cameră:

— Au intrat?

— Încă nu, căpitane. Uşa e solidă şi bine baricadată. Vor avea de lucru ca s-o spargă.

— Sunt mulţi?

— Cred că da.

— Cât e ceasul?

— Şase.

— Trebuie să rezistăm până la opt seara, ca să-i putem semnala lui Morgan prezenţa noastră în turn.

— Vom rezista, căpitane.

— Cine ştie? Acest turn nu ţine de casă, iar spaniolii ar putea foarte bine să-l incendieze.

— Mii de rechini! exclamă Carmaux, pălind brusc la faţă.

— N-ai făcut bine că ai distrus scara, prietene. Trebuie să opunem rezistenţă în spatele baricadei. Trebuie să-i împiedicăm să atace turnul.

— Dar avem timp. Uşa încă n-a fost spartă.

— Însă scara este într-o stare proastă.

— O vom reface.

— Nu mai pierdeţi timp, prieteni, şi gândiţi-vă la faptul că trebuie să rezistăm paisprezece ore.

— Să mergem, cumetre Sac-de-Cărbuni, zise Carmaux, luând cu el archebuza.

— Vin cu voi, interveni hamburghezul. Noi trei vom respinge atacul spaniolilor şi vom rezista până diseară.

Cei trei piraţi deschiseră din nou trapa, lăsându-se să alunece pe o bucată de scară, la etajul de jos, hotărâţi să moară mai degrabă decât să se predea.

Ca să spargi o uşă atât de masivă, ar fi fost nevoie de o bardă şi o catapultă; dar spaniolii, neavând nici una, nici alta, sperau să reuşească cu paturile puştilor.

— Să ne ascundem în spatele acestui bufet, zise Carmaux. La cel mai mic semn, vom deschide focul.

Spaniolii voiau să facă o spărtură în uşă, pe unde să-şi vâre archebuzele; dar, cei trei piraţi aşteptară fără niciun pic de emoţie. Carmaux îşi aprinsese o ţigară şi, între două focuri de armă, strigă:

— Haide, mai tare! Atenţie, muschetele voastre se vor rupe-n două!

Atâta ironie îi enervase foarte tare pe spanioli, ale căror lovituri deveneau din ce în ce mai puternice. Brusc, printre ei, se auzi o voce care domina zgomotul, provocând îngrijorarea lui Carmaux:

— Faceţi loc! Faceţi-ne loc!

— A! Întăriri! exclamă negrul.

— Sau poate mai rău, spuse Carmaux.

— Ce vrei să spui?

— Au adus o bardă. Ascultă...

Într-adevăr, acum barda intrase în acţiune. Se auzeau lovituri înăbuşite şi trosnetul lemnului.

— La dracu'! Sunt grăbiţi să ne aresteze, zise negrul.

— Vom vedea asta, răspunse Carmaux, armându-şi archebuza.

— Vom rezista până la căderea serii, zise Van Stiller...

— Dacă continuă să lovească cu atâta forţă, mă îndoiesc, replică negrul.

— Lasă-i în pace. Praful de puşcă se va ocupa de ei.

Spaniolii loveau cu toate armele, cu o violenţă din ce în ce mai mare. Cei trei corsari se aşezaseră în genunchi în spatele bufetului, gata să respingă atacul.

— E cazul să tragem? întrebă Van Stiller.

— Aşteaptă, până vor ajunge la bufet, răspunse Carmaux.

— Văd o gaură! strigă Moko.

În acelaşi timp, se auzi un foc de armă; glonţul făcu bucăţi o parte a bufetului şi răsturnă un sfeşnic aflat într-un colţ al camerei.

— Au început! strigă Carmaux, făcând un salt în spate.

Se duse să examineze, cu precauţie, ca să nu fie ucis, partea distrusă a bufetului şi constată că, printr-o deschizătură făcută în uşă, tocmai fusese introdusă o altă puşcă.

— Foarte bine! Să-l lăsăm să plece.

Şi devie cu violenţă arma, al cărui foc se declanşă brusc; muscheta a fost retrasă pentru ca, în mod cert, să fie introdusă alta; dar Carmaux, iute ca fulgerul, o introduse pe a lui şi trase. Se auzi un strigăt sfâşietor.

— Nimerit! exclamă Carmaux.

— Atunci, încasează! se auzi o voce din partea opusă.

Se auzi un nou foc de armă; glonţul trecu la două degete de capul lui Carmaux, distrugând mulura superioară a bufetului.

Alte lovituri de bardă înlăturară o nouă bucată de uşă şi, imediat, îşi făcură apariţia cinci-şase ţevi de archebuze.

— Atenţie! le strigă Carmaux camarazilor lui.

— Intră? întrebă Van Stiller, împingându-se archebuza ca pe un baston.

— Nu aşa repede. Când uşa va ceda, vor avea de furcă cu bufetul... făcut dintr-un lemn care le va da bătăi de cap.

— Ce păcat că nu avem bomba! spuse Moko.

— Ar fi fost periculoasă, răspunse Carmaux. Am fi riscat să sărim şi noi în aer.

Brusc, se făcu auzită o voce de afară:

— Vă predaţi sau nu?

— Cui? întrebă Carmaux.

— *Canarios*! Nouă!

— Şi cine sunteţi voi?

— Moartea infernului! Aţi terminat odată?

— Nici n-am început.

— Uşa a fost spartă.

— Nu cred.

— Puteţi controla.

— Ca să fiu împuşcat? Nu doresc acest lucru. Uită-te tu, dacă doreşti.

— Vom distruge şi această mobilă care ne împiedică să intrăm.

— Distrugeţi-o, dar vă previn că în spatele acestei mobile sunt câteva mese, în spatele meselor, archebuze, iar şi mai în spate, nişte oameni hotărâţi să facă orice. Intraţi, vă rog!

— O să vă spânzurăm.

— Nu uitaţi să aduceţi funiile cu voi.

— Centiroanele noastre vor fi de ajuns, canaliilor!

— Foarte bine. Ne vom folosi de ele ca să vă biciuim!

— Camarazi, să-i prindem pe aceşti fanfaroni!

Cinci-şase gloanţe de archebuză se pierdură în bufet, fără să treacă prin el.

— Ce concert zgomotos! exclamă Van Stiller. Ce-ar fi să facem auzite şi acordurile noastre?

— Haideţi! zise Carmaux. Dar atenţie mare la cap, hamburghezule!

— Nu-ţi face griji, e destul de tare.

Şi, în timp ce spaniolii trăgeau fără încetare focuri de armă, Van Stiller se strecură pe lângă bufet, ajunse într-un colţ al acestuia şi zise:

— Acum e rândul nostru! O să trimit câţiva pe lumea cealaltă.

Un soldat îşi vârî sabia în deschizătura făcută în uşă, sperând să poată împinge mobila care îi stătea în cale, fără să aibă grijă să stea ferit; dar, Van Stiller, care îl văzuse, nu pierdu timpul şi trase un foc de archebuză, fulgerându-l pe inamic. Sabia căzu, soldatul pică peste camarazii lui care, îngroziţi de un atac atât de prompt, se retraseră scoţând strigăte de furie.

Brusc, din depărtare se auzi o bubuitură de tun. Carmaux sări speriat:

— E unul din tunurile de pe *Folgore*! zise el.

— Pe toate tunetele din Hamburg! strigă Van Stiller, devenind palid la faţă ca un cearşaf alb. Ce se întâmplă cu vasul nostru?

— Să fie oare un semnal? întrebă Moko.

— Poate că *Folgore* e atacat, zise Carmaux, îngrijorat.

— Să mergem să vedem, propuse Van Stiller.

În acel moment, se auziră mai multe voci discutând pe culoar:

— Haide, camarazi! Tunul trage în golf. Să nu fim mai prejos decât colegii noştri din fortăreaţă!

— Mii de rechini! Nu ne lasă nici măcar un minut de pauză, zise Carmaux. Atenţie la atac!

— Suntem pregătiţi să-i întâmpinăm, răspunseră, în acelaşi timp, Moko şi Van Stiller.

O a doua bubuitură de tun se făcu auzită, urmată de o salvă de muschete.

Odată cu înteţirea atacului de afară, soldaţii deveniseră din ce în ce mai încrâncenaţi, trăgând focuri de muschete şi lovind cu săbiile în uşă.

— Atenţie! strigă din nou Carmaux. Acum ne jucăm viaţa sau libertatea.

V
ATACUL NAVEI *FOLGORE*

Corsarul Negru care, slăbit din cauza pierderii de sânge, aţipise până în acel moment, se trezi în zgomotul tunului şi se ridică în capul oaselor.

Tânăra indiană, nemişcată la căpătâiul lui, nu părăsise nicio clipă, din priviri chipul rănitului; văzându-l ridicându-se brusc, se ridică şi ea. Fata ghicise de unde venise explozia.

— Nu cumva e bubuitura unui tun, Yara? întrebă Corsarul.

— Ba da, domnule! răspunse tânăra.

— Şi se aude de pe mare, nu?

— De pe coastă.

— Du-te, du-te să vezi ce se întâmplă în golf.

— Cred că s-a tras de pe vasul vostru.

— Pe focul iadului! De pe vasul meu? Uită-te, Yara, uită-te!

Fata alergă la fereastră.

Folgore era în continuare ancorată în acelaşi loc; dar îşi îndreptase prora spre plajă, ca să domine, în mod cert, cu sabordurile lui de la tribord, fortăreaţa oraşului.

Pe punţi, pe teugile din faţă şi din spate, se vedeau oameni deplasându-se în toate direcţiile, unii dintre ei trecând pasarelele ca să ia poziţie pe gabii.

Nouă-zece şalupe cu soldaţi se desprinseseră de mal, înaintând spre vas, păstrând totuşi o distanţă respectabilă. Era evident că acolo avea loc o bătălie şi că acei soldaţi urmau să atace vasul şi să-l ocupe.

— *Señor*, vasul vostru este atacat, zise tânăra indiancă cu o voce tremurătoare.

— Vasul meu? strigă Corsarul, încercând să sară din pat.

— Ce faceţi, *señor*? întrebă Yara, venind spre el.

— Ajută-mă, copilă.

— Trebuie să rămâi în pat.

— Mă simt bine.

— Rănile ţi se vor deschide.

— Se vor închide mai târziu.

— O, *señor!*

— Stai! Altă bubuitură de tun. Repede, repede, ajută-mă!

Şi, fără să mai aştepte, Corsarul Negru se ridică, se înfăşură într-o mantie neagră şi reuşi, cu un efort susţinut, să rămână pe picioare, fără niciun sprijin. Însă nu reuşi să stea aşa mult timp, îşi pierdu din puteri şi căzu în braţele fetei.

— Fir-ar să fie! zise el, muşcându-şi buzele. Să mă aflu într-o asemenea situaţie, tocmai când vasul meu e atacat! Acest bătrân sinistru va purta ghinion tuturor membrilor familiei mele. Yara, copilă, lasă-mă să mă sprijin de umărul tău!

Carmaux intră în încăpere. Faţa sa exprima o foarte mare îngrijorare.

— Căpitane! zise el, venindu-i în ajutor stăpânului său şi luându-l în braţe. Au loc lupte pe mare!

— Nu-i aşa, Carmaux?

— Mii de rechini! Iar noi suntem aici, asediaţi, fără să putem da o mână de ajutor camarazilor noştri. Şi, în plus, mai eşti şi rănit.

— Morgan şi oamenii lui vor şti să apere vasul. Au tunuri bune.

— Situaţia noastră e foarte grea.

— Tăiaţi scara şi urcaţi aici.

— Aşa vom face în curând.

— Camarazii tăi mai pot rezista încă puţin?

— Sper.

— Să mergem la fereastră, prietene. În golf, se duce o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Carmaux şi Yara îl conduseră pe Corsarul Negru la fereastră. Între timp, se auziră alte bubuituri de tun şi de muschete, făcând casele să tremure.

Din înaltul turnului, se vedea întregul oraş, golful şi o suprafaţă destul de întinsă de mare. *Folgore*, care nu voia deloc să părăsească portul fără căpitanul ei, era ancorată la trei sute de metri de golf şi, îndreptându-se cu tribordul spre atacatori, trăgea cu tunul, în vreme ce oamenii echipajului, întinşi de-a lungul bastingajelor, ţinteau fără milă în duşmanul ai cărui valoare şi înverşunare erau indiscutabile.

Cele două tunuri de mitralii de pe puntea superioară a vasului lansau încontinuu bombe şi nu fără folos, deoarece o barcă mare, lovită în coca, se scufundase, iar membrii echipajului încercau să se întoarcă la mal, înotând.

Dintr-o simplă privire, Corsarul Negru îşi dădu seama de situaţie.

— Vasul meu le va crea probleme, zise el. În curând, numărul bărcilor va scădea.

— Dar, căpitane, nici nu se poate întâmpla altfel, pentru că e greu de imaginat că aceste câteva şalupe vor cuceri un vas atât de bine înarmat, spuse Carmaux.

— M-am gândit şi eu la asta. Dar... nu vezi nimic în larg?

— Nu, căpitane, răspunse Carmaux. Totuşi, stâncile înalte pot ascunde un vas.

— Crezi?

— Eu cred că spaniolii aşteaptă ajutor şi de pe mare.

— Atunci, vasul meu va fi prins la mijloc?

— Cu Morgan la bord, nu avem de ce să ne facem griji.

— Ştiu asta. Dar sunt îngrijorat. Să fie oare vreun vas în golful din Chiriqui? Nu ne-am uitat foarte atent. O! Bravo, Morgan! Da, dă drumul mitraliilor, curăţă marea! Aşa. Foarte bine! Bărcile nu vor mai rezista mult timp.

Carmaux, care se dusese să arunce o privire prin trapă, zise:

— Aici lucrurile nu merg prea bine, căpitane. Nu se aude vacarmul pe care-l fac spaniolii pe culoar?

— Du-te la camarazii tăi, Carmaux. Yara mă poate ajuta foarte bine.

— Da, cred că au nevoie de mine. Primul individ pe care-l întâlnesc în cale, îl voi trimite pe lumea cealaltă, zise piratul, încărcându-şi arma.

În port, bătălia era din ce în ce mai aprigă. În pofida focurilor lansate de pe vas, bărcile ripostau cu focuri de puşcă, încercând să se apropie de flancurile navei *Folgore*, ca să iasă din bătaia tunurilor de mitralii şi să poată ataca vasul. Trei dintre bărci fuseseră deja scufundate. Restul, plasate în semicerc, înaintau, protejate oarecum de tunurile fortăreţei, care participau şi ele la atac, trimiţând ghiulele spre puntea vasului.

Dar, *Folgore*, dreaptă şi nemişcată, era frumoasă ca un vulcan cu flăcările ei învelite în fum; părea că ţine piept atât bărcilor, cât şi tunurilor din port. Oamenii ei, calmi, trăgeau cu o precizie matematică asupra fortăreţei şi a bărcilor, ţintind în principal vâslaşii. Victoria urma să fie de partea ei, dacă nu apăreau şi alţi duşmani.

Corsarul Negru, cu coatele sprijinite pe fereastră, părea că uitase de durerea provocată de răni şi participa la luptă. Din când în când, ridica pumnul şi ameninţa, când fortăreaţa, când bărcile.

— Cu încredere, oameni ai mării! Acolo, distrugeţi barca aia care se pregăteşte de atac. E bine! N-au mai rămas decât nouă. Atacaţi fortăreaţa, acum!

— *Señor*, *señor*! Liniştiţi-vă! îl imploră tânăra indiană, încercând zadarnic să-şi forţeze stăpânul să se aşeze. Gândiţi-vă că nu sunteţi vindecat.

Dar, Corsarul Negru, entuziasmat, nu o auzea; părea chiar că uitase de existenţa tinerei fete. Era acolo, pe puntea vasului, în mijlocul acţiunii, dând ordine, felicitându-i pe unii, certându-i pe alţii, şi nu se mai gândea deloc la Carmaux, Van Stiller şi Moko, care luptau pe culoar ca nişte turbaţi, împiedicându-i pe spanioli să intre în turn.

Brusc, strigă:

— Mii de draci!

Trei bărci tocmai ajunseseră lângă *Folgore*. În acelaşi timp, din spatele insulei din faţa golfului, apăruseră imensele arborade a doua corăbii. Yara, care tocmai le zărise şi ea, exclamă:

— *Señor*! *Folgore* va fi atacată din mai multe direcţii.

Corsarul nu avusese timp să-i răspundă. Moko, Carmaux şi Van Stiller, gâfâind, epuizaţi, negri de praf de puşcă, mai ales ultimul, deoarece praful negru se amesteca cu sângele unei răni avute la frunte, intrară brusc în cameră. Dar, înainte să scoată vreo vorbă, Moko ridică scara, iar Van Stiller închise trapa.

— Căpitane, baricada nu mai rezistă mult, zise în cele din urmă Carmaux.

— Au intrat deja?

— Nu, dar, în câteva clipe, vor fi aici, sub noi.

— Moartea iadului! Şi *Folgore*, care e încolţită din două părţi!

— Ce spui, căpitane? Niciodată! strigă hamburghezul, îngrozit.

— Priviţi.

Piraţii se apropriară de fereastră. Cele două nave duşmane intraseră în golf, blocând intrarea. Erau două vase cu bord înalt, bine înarmate, cu echipaj numeros; două vase de război, care ar fi putut lupta cu uşurinţă împotriva unei escadre mici.

Piraţii de pe *Folgore*, comandaţi de Morgan, nu se lăsaseră nici surprinşi, nici descurajaţi, ridicaseră ancorele, desfăcuseră pânzele catargului mare, ale catargului din faţă al vasului, şi ale celui de pe gabie, lăsându-se conduşi de vânt.

Corsarul Negru şi oamenii lui crezuseră, pentru o clipă, că Morgan luase hotărârea eroică să atace cele două vase duşmane înainte ca acestea să ia poziţia de luptă, ca să ajungă, după un atac fulgerător, în larg, sustrăgându-se astfel unei lupte inegale. Dar, în scurt timp, înţeleseră că aceasta nu era intenţia curajosului secund.

Mai întâi, profitând de o rafală de vânt, *Folgore* evitase atacul celor trei şalupe; apoi, se strecurase în port, adăpostindu-se în spatele unei insuliţe situată între coastă şi peninsulă, care forma un fel de dig.

— Bravo, bravo, Morgan! strigă seniorul de Ventimiglia, înţelegând manevra. Mi-a salvat vasul.

— Dar celelalte două nave îl vor ataca prin spatele insuliţei, zise Carmaux.

— Te înşeli. Nu e suficientă apă pentru corăbii atât de grele.

— Mâi târziu, ne vor împiedica să ieşim.

— Vom mai vedea.

— Acum, ar trebui să ne gândim la noi, să nu stăm aici toată viaţa.

— Nu-mi doresc deloc acest lucru, Carmaux, răspunse Corsarul Negru.

Apoi, cu o voce fermă, adăugă:

— Ştii foarte bine că abia aştept să ajung la Veracruz.

— În căutarea acelui bătrân blestemat...

— Taci, Carmaux! Taci!

Corsarul Negru îşi lipi urechea de podea, încercând să asculte ce se întâmplă la etajul de jos.

— Cred că spaniolii au spart baricada, zise el.

— Da, sunt aici. Le aud vocile. Au spart şi bufetul, răspunse Van Stiller.

— Nu trebuie să-i lăsăm să intre aici, înainte să dăm semnalul. E deja douăsprezece.

— Da, îi vom mai ţine aşa încă opt-nouă ore, zise Carmaux.

— Haideţi, prieteni, să baricadăm trapa şi să facem găuri prin care să vârâm ţevile archebuzelor.

— Podeaua e groasă? întrebă cavalerul.

— Suficient ca să împiedice gloanţele să ajungă până la noi.

— Haideţi, vitejii mei!

— Iar tu, *señor*, ar fi cazul să te odihneşti puţin, zise tânăra indiană.

— Cu neputinţă! replică Corsarul Negru, cu o voce fermă. Nu pot pleca de la fereastră, trebuie să ştiu ce se întâmplă cu vasul meu.

— Dar rănile pe care le aveţi?

— Se vor vindeca mai târziu.

În timp ce Carmaux, Van Stiller şi Moko pregăteau apărarea turnului, cele două corăbii cu bord înalt aruncaseră ancorele, îndreptându-şi tribordul spre coastă, ameninţând *Folgore*, gata s-o atace, în cazul în care ar fi încercat să forţeze ieşirea din golf.

Dar Morgan nu-şi făcea griji pentru o eventuală luptă. Cunoştea bine valoarea oamenilor lui, căliţi în lupte, însă ştia că cele două fregate dispuneau de patruzeci de tunuri şi de echipaje redutabile; dar, în primul rând, nu uita că stăpânul lui, Corsarul Negru, se afla în continuare în oraş.

La început, îndepărtă, cu focuri de armă, cele trei bărci care se apropiaseră în mod ameninţător de *Folgore*; reduse la tăcere fortăreaţa cea mică, ancoră în spatele insuliţei şi rămase, cu pânzele desfăcute, ca să poată profita, în cazul unui eşec, de vânt, să forţeze trecerea sau să se lanseze în direcţia uneia dintre cele două fregate.

După câteva lovituri de tun, rămase fără niciun efect, fregatele spaniole lansară pe mare mai multe ambarcaţiuni, care se îndreptară spre fortăreaţă, în mod cert, conduse de comandanţi care se vor înţelege cu garnizoana să încerce un nou atac asupra vasului piraţilor.

— Situaţia se complică! zise Corsarul. Dacă reuşesc să scap de aceşti soldaţi blestemaţi care mă ţin prizonier, mă voi ocupa personal de cele două vase inamice. În apropierea insuliţei, am văzut o barcă veche care mi-ar fi de mare folos pentru punerea în aplicare a planului meu. Yara, copilă, ajută-mă. Vreau să mă întind puţin.

— Sunteţi ostenit, nu-i aşa, *señor*? se grăbi să întrebe tânăra indiancă.

— Da, puţin. Nu din cauza rănilor, ci a emoţiei.

Şi, sprijinindu-se pe umărul fetei, Corsarul se întoarse în pat, aşezând, lângă el, sabia scoasă din teacă şi pistoalele.

— Ei bine, bravii mei camarazi, cum merge treaba? li se adresă el oamenilor, care tocmai găureau trapa.

— Nu merge deloc bine, căpitane, răspunse Carmaux. Aceşti blestemaţi de spanioli sunt tare grăbiţi să pună mâna pe noi.

— Îi vezi?

— Da, căpitane.

— Ce fac?

— Vorbesc între ei.

— Sunt mulţi?

— Aproximativ douăzeci.

— Dacă ne-ar lăsa măcar până diseară.

— Hm! Mă îndoiesc.

În acel moment, se auzi o lovitură atât de o puternică, încât piraţii captivi avură impresia că trapa vă sări în aer. Carmaux, care privea printr-o gaură făcută în trapă manevrele spaniolilor, sări pe archebuză. O voce de jos, strigă:

— Haide, predaţi-vă!

Carmaux îl privi pe Corsarul Negru, râzând.

— Răspunde, îi zise acesta din urmă.

Carmaux îşi apropie gura de mica deschizătură şi răspunse:

— Vă rog să repetaţi întrebarea. Nu prea stau bine cu auzul.

— V-am întrebat dacă vreţi să vă predaţi.

— Şi pe ce motiv, vă rog?

— Nu vedeţi că sunteţi ca şi prinşi?

— Sincer, încă nu ne-am dat seama de acest lucru.

— Suntem sub voi.

— Foarte bine. Dar noi suntem deasupra, dragă domnule.

— Vă vom arunca în aer.

— Iar noi vă vom arunca podeaua în cap. Aşadar, avem amândoi aceleaşi avantaje.

— Să terminăm odată.

— Asta vreau şi eu.

— Spune-i Corsarului Negru să se predea, dacă vrea să rămână în viaţă.

— Da, întocmai Corsarului Roşu şi Corsarului Verde, nu-i aşa? Vă cunoaştem prea bine, dragi domni, şi ştim cât valorează promisiunile voastre.

— Vă previn că veţi fi spânzuraţi, strigă spaniolul.

— Suntem la ordinele voastre.

— Şi că *Folgore* este blocată.

— Tunurile ei nu sunt încărcate cu ciocolată.

— Soldaţi, să spargem trapa! comandă spaniolul.

— Prieteni, să ne pregătim să prăbuşim podeaua în capul acestor domni! strigă Carmaux. Vom face din ei o marmeladă extraordinară.

VI
SOSIREA PIRAŢILOR

După acest schimb de fraze ironice şi ameninţătoare, care demonstrau buna dispoziţie a corsarilor şi exasperarea atacatorilor, se făcu o linişte deloc liniştitoare, deoarece, în mod sigur, spaniolii puneau la cale un nou atac, mult mai puternic.

Piraţii îşi consultară şeful, reunindu-se cu toţii lângă trapă şi aşteptând momentul potrivit să răspundă atacului.

Yara se apropiase de fereastră şi anunţase vestea cea bună. În port, atmosfera era calmă, navele inamice rămânând la locul lor.

— Ah! Dacă am mai rezista încă cinci ore, am fi siguri de victorie. Oamenii lui Morgan vor fi aici, zise Corsarul.

Brusc, o zguduitură puternică făcu să sară în sus lăzile aşezate pe trapă. Spaniolii tocmai folosiseră praful de puşcă drept berbec.

— Mii de rechini! strigă Carmaux. Dacă o ţin tot aşa, vor distruge podeaua. Şi le vom cădea în cap.

O nouă zdruncinătură, atât de puternică, încât deplasă de la locul lui patul în care se afla Corsarul, aruncă pur şi simplu o masă aflată pe trapă.

— Foc! ordonă cavalerul, apucând pistoalele.

Carmaux, Van Stiller şi Moko îşi vârâră puştile şi archebuzele în deschizăturile din trapă, descărcându-le în direcţia spaniolilor. Se auziră strigăte de durere, urmate de zgomotul unor paşi grăbiţi. Spaniolii socotiră că este mai prudent să se retragă pe culoar. După dispariţia fumului, Carmaux s-a uitat în jos, printr-o deschizătură, zărind un soldat tânăr, culcat pe podea. Lângă el, văzu câteva pete de sânge, probabil, alte victime.

— Hei! Hei! Bine tras, zise el. Dar spaniolii şuşotesc, să fim atenţi.

În acel moment, un glonţ îi zbură bereta de pe cap.

— La dracu'! Era să fiu decapitat.

— Eşti rănit? întrebă Corsarul, îngrijorat.

— Nu, căpitane. Se pare că Belzebut mă protejează în continuare.

— Fii foarte atent, Carmaux. Oamenii de valoarea ta sunt preţioşi în aceste clipe.

— Mulţumesc, căpitane. O să am grijă de mine.

Spaniolii, crezând că scăpaseră de un inamic atât de incomod, înaintară cu prudenţă; dar, imediat ce îi văzură pe Van Stiller şi Moko, a căror precizie de tragere le era deja bine cunoscută, se retraseră din nou.

Carmaux le observă manevra, răsuflând uşurat.

— Cred că ne vor lăsa să ne odihnim puţin, spuse el.

— Da, dar rămâneţi pe poziţii, îl sfătui şeful. Ridicaţi lăzile şi aranjaţi-le în aşa fel încât să fiţi feriţi de focurile de armă ale spaniolilor. Nu vor ezita să tragă prin spărturile formate.

— O idee excelentă, zise Van Stiller. Vom construi o baricadă în jurul trapei.

Piraţii aranjară, cu mare atenţie, lăzile în jurul trapei, formând un parapet care, totodată, îi apăra şi le permitea să vadă ce se întâmplă la etajul de jos. Apoi, se culcară de-a lungul acestui parapet, aşteptând.

Spaniolii, considerându-se prea puţini ca să ocupe integral această mică fortăreaţă, nu mai dădură niciun semn de viaţă. Sperau ca piraţii să se predea din pricina foamei, neştiind că Yara se ocupase cu aprovizionarea lor.

Acest răstimp de linişte, întrerupt doar de câteva focuri de armă, ţinu trei ore. Apoi, spaniolii, întorcându-se în număr mai mare pe culoar, păreau dornici să reia ostilităţile, ca să termine odată pentru totdeauna.

Carmaux şi camarazii lui încercară să-i împingă pe culoar, trăgând mai multe focuri de armă. Dar, soldaţii, în pofida pierderii câtorva oameni, reuşiră să înainteze şi să ocupe din nou încăperea de jos, rămânând în spatele resturilor îngrămădite ale bufetului.

Piraţii, neputând face faţă atacului extrem de violent, se văzură nevoiţi să părăsească locul pe care îl ocupau lângă parapet, păstrându-şi forţele pentru momentul atacului.

— Nu e deloc bine, zise Carmaux. Ne-a mai rămas doar o oră.

— Până atunci, să pregătim lemnele pentru semnal, spuse Corsarul. Yara, acoperişul e plat?

— Totuşi, cred că nu vom putea ajunge până acolo sus.

— Nu-ţi face griji, căpitane. Moko este agil ca o maimuţă, spuse Carmaux.

— Ce e de făcut? întrebă negrul. Sunt gata de orice.

— Trebuie să-ţi rişti pielea, cumetre Sac-de-Cărbune.

— Ordonaţi.

— Mai întâi, sparge scara în bucăţi mici...

Negrul nu aşteptă să i se spună de două ori; se puse pe treabă cu barda, în timp ce camarazii lui ripostau atacului spaniolilor.

— Gata, anunţă Moko.

— Acum, trebuie să urci pe turn şi să dai semnalul, zise Corsarul.

— Nu este deloc complicat, căpitane.

— Fii foarte atent. Gândeşte-te că ne aflăm la o înălţime de treizeci şi cinci de metri .

— Nu-ţi face griji...

Se urcă pe pervazul ferestrei şi întinse braţul ca să încerce rezistenţa marginilor acoperişului. Deşi nu avea niciun punct de sprijin şi, în pofida riscului imens, negrul să uită în sus, apoi, cu forţa mâinilor, urcă până pe acoperişul turnului.

— Ai reuşit, cumetre? întrebă Carmaux, abandonând pentru un moment baricada.

— Da, cumetre alb! răspunse negrul, cu voce puţin tremurată.

— Se poate face focul acolo sus?

— Da, dă-mi lemnele.

— Ştiam eu că e mai tare ca o maimuţă. Abilitatea sa ar provoca teama oricărui gabier.

Şi, agăţându-se de fereastră, Carmaux îi dădu bucăţile de lemn lui Moko.

— Aprinzi focul imediat, lucru pe care-l vei repeta din două în două minute.

— Am înţeles, cumetre.

— Mă întorc la postul meu. Pe toţi dracii! Ce infern! Parcă spaniolii au presimţit semnalele noastre.

Într-adevăr, soldaţii atacau acum cu şi mai mult curaj; deja, în mai multe rânduri, încercaseră, folosindu-se de scări, să ajungă la trapă, dar Van Stiller îi oprise cu lovituri de sabie.

— Am sosit, prietene, strigă Carmaux, venindu-i în ajutor.

— Şi eu, adăugă Corsarul, care sărise din pat, ţinând câte un pistol în fiecare mână şi spada în gură, de parcă nu fusese deloc rănit.

Spaniolii se aflau deja în dreptul trapei, trăgând focuri de armă în toate direcţiile şi agitându-şi săbiile în jurul lor, ca nişte turbaţi.

Încă un minut, şi s-ar fi terminat cu ultimul refugiu al piraţilor.

— La atac, oameni ai mării! strigă Corsarul Negru, care părea un leu.

Şi, îndreptându-şi pistoalele spre atacatori, trase de câteva ori. Apoi, se folosi de sabie, aruncă la pământ doi oameni, în timp ce Van Stiller şi Carmaux se luptau şi ei cu îndârjire.

Surprinşi de riposta prizonierilor şi, mai ales de apariţia neaşteptată şi îngrozitoare a Corsarului Negru, spaniolii se retraseră.

— Moko, aprinde focul! ordonă Corsarul.

— Iar noi, Van Stiller, să luăm scările astea, zise Carmaux. Cred că mai au destule.

Cavalerul de Ventimiglia avea faţa palidă. Efortul depus îl epuizase.

— Yara! strigă el.

Fata ajunse la timp să-l prindă în braţe, spunând:

— Dumnezeule! Dumnezeule! Carmaux, ajută-mă!

Carmaux veni în grabă, ajutând-o pe Yara să-l ducă pe căpitan până la pat.

— Bine că spaniolii s-au retras la timp, zise Carmaux.

După ce îl aşezară în pat, Corsarul deschise ochii.

— Pe toţi dracii! izbucni el, cu un gest de furie. O să devin sensibil ca o domnişoară?

— Ţi se vor deschide rănile, căpitane. Uiţi că ai două răni.

— S-au retras spaniolii?

— Ne aşteaptă pe culoar.

— Şi Moko?

Carmaux se îndreptă spre fereastră.

Afară se răspândea o lumină puternică, colorând întunericul cu acea rapiditate specifică regiunilor intertropicale. Felinarele roşii şi verzi ale fregatelor străluceau în golf.

Brusc, o rachetă albastră se ridică în noapte, în spatele insuliţei care proteja *Folgore*, explodă, se deschise, şi căzu ca o ploaie de aur.

— Ne răspunde *Folgore*, anunţă Carmaux, bucuros. Moko repetă semnalul.

— E bine, cumetre alb.

— Carmaux, ce culoare avea racheta? întrebă Corsarul.

— Albastru.

— Cu ploaie de aur?

— Cu ploaie de aur.

— Uită-te în continuare.

— O altă rachetă, căpitane.

— Verde?

— Da.

— Atunci, Morgan o să vină. Spune-i lui Moko să coboare. Cred că spaniolii reiau atacul.

— Nu-mi mai este teamă de ei. Hei! Cumetre, poţi coborî de pe acoperiş.

Negrul aruncă pe foc lemnele rămase, astfel încât flacăra să-i ghideze pe oamenii lui Morgan; apoi, încet, alunecă pe marginea acoperişului, atingând pervazul ferestrei, unde Carmaux îl aştepta cu mâinile întinse.

În acel moment, Van Stiller spuse:

— Prieteni, spaniolii reiau atacul...

— Iar? zise Carmaux. Sunt foarte încăpăţânaţi, aceşti domni. Să fi observat semnalele noastre?

— Posibil, răspunse Corsarul Negru.

— În zece-cincisprezece minute, camarazii noştri vor fi aici. Până atunci, trebuie să le opunem rezistenţă.

— Desigur, vom ţine piept unei întregi baterii, răspunse Van Stiller.

— Atenţie, sosesc! strigă Moko.

Spaniolii îşi făcură simţită prezenţa prin focuri de armă trase în lăzile din jurul trapei. Piraţii, abia avură timp să se arunce la podea, ca să evite gloanţele care le şuierau pe la urechi şi se opreau în peretele de deasupra patului Corsarului Negru.

Imediat după aceste focuri de armă, soldaţii au fixat scările; dar Carmaux ordonă:

— Aruncaţi lăzile jos!

— Şi apoi? întrebă Van Stiller.

— Veţi baricada trapa cu patul meu, spuse Corsarul, ridicându-se.

Lăzile fură aruncate prin trapă; soldaţii şi scările se prăbuşiră într-un zgomot asurzitor. Printre strigătele răniţilor, urletele de mânie ale supravieţuitorilor, ordinele ofiţerilor, se auziră trei focuri de puşcă şi unul de pistol.

Cei patru piraţi tocmai îşi descărcaseră şi ei armele în direcţia soldaţilor.

— Repede, repede! Împingeţi patul! ordonă Corsarul.

Moko şi Carmaux, executară imediat ordinul, în pofida greutăţii foarte mari a lemnului de nuc, acoperind în întregime trapa.

— La atac, oameni ai mării! se auzi brusc o voce. Căpitanul e aici!

Van Stiller şi Carmaux alergară la ferestre. În stradă, luminându-se cu torţe, un grup de oameni înainta în pas forţat, trăgând focuri de armă în toate direcţiile, probabil că să terorizeze populaţia, obligând-o astfel să nu iasă afară.

Carmaux îl recunoscu imediat pe omul care conducea acest grup.

— Morgan! strigă el. Căpitane, suntem salvaţi!

— El e! El e! exclamă Corsarul.

Apoi, îngrijorându-se brusc, adăugă:

— Ce imprudenţă!

Dar cei trei piraţi îndepărtaseră deja patul, angajându-se într-o nouă luptă cu spaniolii, care încercau un ultim atac disperat.

Auzind focurile de armă din stradă, se temură să nu fie atacaţi pe la spate şi se retraseră în grabă prin trecerea secretă.

Mateloţii de pe *Folgore* sparseră uşa casei şi intrară înăuntru, strigând:

— Căpitane! Căpitane!

Carmaux şi Van Stiller coborâră, cu ajutorul unei scări, la etajul de jos, grăbindu-se să-i îmbrăţişeze.

În fruntea unui grup de patruzeci de oameni, aleşi dintre cei mai curajoşi, Morgan, cu sabia în mână, deoarece fusese nevoit să se lupte cu soldaţi spanioli, întrebă:

— Unde e căpitanul?

— În turn, răspunse Carmaux.

— E în viaţă?

— Da, dar e rănit, însă nu foarte grav. E foarte slăbit...

Morgan ordonă oamenilor lui:

— Păziţi trecerea secretă, voi ceilalţi! Douăzeci, nu mai mult, coborâţi în stradă şi continuaţi să trageţi în direcţia caselor.

Apoi, urmat de Van Stiller şi Carmaux, urcă în turn.

Corsarul Negru, aflat în picioare, susţinut de Yara şi Moko, văzându-şi secundul, îi întinse mâna:

— Mulţumesc, Morgan. Dar nu mă pot abţine să nu-ţi spun faptul că locul tău nu este aici.

— Este adevărat, căpitane, că locul meu e pe vas, dar pentru acţiunea asta era nevoie de un om hotărât, care să conducă câţiva oameni printr-un

oraş plin de duşmani. Sper că o să-mi ierţi această imprudenţă.

— Curajoşilor li se iartă totul!

— Acum trebuie să plecăm, căpitane. Spaniolii ar putea observa numărul insuficient de oameni pe care îi avem, atacându-ne din mai multe direcţii în acelaşi timp. Tu, Moko, ia salteaua asta, cu ea ne vom apăra de spanioli.

— Mă ocup eu de asta. Moko, care e mai puternic, se va ocupa de căpitan.

Negrul îşi sprijinea deja căpitanul, când acesta îşi aminti de Yara.

Tânăra indiană, retrasă într-un colţ al încăperii, plângea încet.

Corsarul o întrebă:

— Copila mea, nu vii cu noi?

— Ah, *señor*! exclamă Yara, ridicându-se brusc în picioare.

— Credeai că o să te uit?

— Da.

— Nu, copila mea curajoasă. Dacă nimic nu te mai reţine aici, poţi veni cu mine pe vas.

— Sunt a ta, *señor*! răspunse Yara, sărutându-i mâna.

— Vino! Vino! Acum eşti de-a noastră.

Coborâră cu toţii în grabă. Revăzându-şi căpitanul, pe care îl crezuseră mort sau căzut în mâinile spaniolilor, mateloţii nu-şi putură reţine un chiot imens de bucurie:

— Trăiască Corsarul Negru!

— Să mergem pe vas, vitejii mei! strigă cavalerul de Ventimiglia. Vin cu voi să luptăm împotriva celor două fregate!

— Repede, să plecăm! ordonă secundul.

Patru piraţi îl urcară pe Corsar pe saltea, din care făcură un fel de targă cu săbiile lor încrucişate. Aceştia, escortaţi de alţi piraţi, coborâră în stradă.

VII
NAVA INCENDIATOARE

Cei douăzeci de oameni, care au fost trimişi să supravegheze strada au dus o luptă aprigă împotriva locuitorilor oraşului şi soldaţilor, care se refugiaseră în casele acestora. Respectând ordinelor primite, trăgeau tot timpul focuri de armă; dar, de la ferestre se trăgea în ei, se aruncau scaune, vaze de flori şi chiar ligheane pline cu apă, mai mult sau mai puţin curată.

O parte din piraţi se îndepărtă ca să elibereze drumul. Cum ei erau cei mai buni trăgători, nu ratară nicio fereastră deschisă sau luminată.

La sosirea cavalerului, corsarii au fost împărţiţi în două grupuri: unul de treizeci de oameni, aflat sub conducerea secundului, forma avangarda, iar celălalt, ariergarda, comandată de Carmaux, ca să fie protejaţi de un eventual atac al duşmanului.

Cele două grupuri înaintau în pas forţat, trăgând în toate direcţiile şi urlând în gura mare, să-i facă pe locuitori să creadă că sunt foarte mulţi. Spaniolii, îngroziţi, rămaseră în casele lor, îndrăznind, rareori, să răspundă cu un foc de armă.

Ajunşi la patru sute de metri de golf, auziră împuşcături în spatele ariergardei. Aceasta mări pasul, înaintând pe lângă pereţii caselor.

— Suntem atacaţi? întrebă Corsarul Negru.

— Spaniolii s-au adunat şi ne atacă prin spate, zise Carmaux.

— Câţi sunt?

— Cel puţin o sută.

Brusc, în golf se făcură auzite două bubuituri de tun.

— Da! zise Carmaux. Fregatele vor şi ele să participe.

Avangarda se retrase în jurul Corsarului, să-l apere de spanioli.

— Morgan, ce se întâmplă în golf? strigă cavalerul.

— Nimic grav, căpitane. Fregatele trag în direcţia plajei, crezând probabil că le vom ataca.

— Garnizoana fortăreţei este pe urmele noastre.

— Ştiu, nu mai contează... Să mergem. Vreau treizeci de oameni în ariergardă, care să tragă în timp ce se retrag! Iar noi, vom înainta în marş forţat! Drumul e liber!

Zis şi făcut. În timp ce ariergarda, întărită cu douăzeci de oameni, îi ţinea la respect pe spanioli, avangarda ajunsese pe plajă, în faţa navei *Folgore*.

Echipajul, care îşi dădu seama de ciocnirea dintre cele două forţe, coborî pe mare mai multe bărci destinate piraţilor, în timp ce artileriştii trăgeau cu tunurile în direcţia fregatelor şi a micului port, ca să distragă atenţia de la îmbarcarea piraţilor.

— Îmbarcarea! ordonă Morgan.

Corsarul Negru, însoţit de Carmaux, Yara şi câţiva răniţi, au fost urcaţi într-o ambarcaţiune pentru pescuit balene şi transportaţi la bord. Ajuns, în cele din urmă, pe puntea vasului său, căpitanul trase aer în piept, spunând:

— Acum, nu mă veţi mai pierde, dragii mei. *Folgore* a mea face cât o escadră!

Aşteptând să se îmbarce, piraţii rămaşi pe plajă fură brusc încercuiţi de soldaţi apăruţi din toate direcţiile, care îi împiedicau să se urce în bărci. Avu loc o încăierare aprigă; focurile de puşcă şi loviturile de sabie făceau victime în ambele tabere. Lupta devenea din ce în ce mai inegală, deoarece spaniolii soseau, încontinuu, în ajutorul soldaţilor care se luptau.

Corsarul Negru, rămas pe punte, văzând pericolul în care se aflau oamenii lui, ordonă artileriştilor de la cele două tunuri de mitralii:

— Eliminaţi-i pe aceşti spanioli!

Cât ai clipi din ochi, tunurile de mitralii fură îndreptate spre strada principală, aruncând în direcţia duşmanului proiectilele lor înfiorătoare.

Spaniolii abandonară lupta, retrăgându-se. Imediat, piraţii urcară în bărci. Se aflau deja pe *Folgore* când adversarii lor, dezmeticindu-se, se întorseseră, în speranţa continuării luptei.

Carmaux le făcu un gest ironic, strigându-le:

— Prea târziu, micuţilor! Vă previn că avem suficientă muniţie.

După ce Corsarul Negru se asigură că toţi oamenii lui, inclusiv răniţii, se aflau la bord, acceptă să se odihnească puţin în cabina lui.

Această cabină, foarte luxoasă şi comodă, nu semăna prin nimic cu ceea ce numim o cabină. Era un fel de salon mare şi bine aerisit de două ferestre, flancate cu coloane mici corintiene, acoperite cu mătase albastră.

În mijlocul încăperii, se afla un pat mare, cu coloane din metal aurit; în colţuri, erau etajere şi panoplii cu tot felul de arme.

Corsarul Negru se întinse în pat, fără să se mişte, ca şi cum toate eforturile depuse, toate emoţiile învinseseră, în cele din urmă, sufletul formidabilului aventurier al mării.

Morgan veni să-l vadă, urmat de doctorul vasului, Yara şi Carmaux.

— Ce părere ai? îl întrebă el pe doctor, după ce acesta i-a examinat rănile.

— Nu e nimic grav. Rănile sunt mai mult dureroase decât periculoase, deşi una dintre ele este destul de adâncă. În aproximativ cincisprezece zile, cavalerul va putea lupta din nou împotriva celor care l-au rănit.

— Dar este imposibil, doctore! răspunse Carmaux. Oamenii care l-au rănit sunt în ţara lui Belzebut de mult timp...

— Vrei să-l trezeşti pe căpitan, doctore? întrebă Morgan. Trebuie să-i vorbesc.

Doctorul scoase dintr-o cutie, o adevărată farmacie mobilă, o sticluţă, o trecu pe sub nasul căpitanului care, imediat, deschise ochii.

— Moarte şi iad! strigă el. Visez cumva? Chiar mă aflu pe vasul meu?

— Da, da, cavalere! răspunse Morgan, râzând.

— Am leşinat!

— Da, căpitane.

— Răni blestemate! E a doua oară când mi se întâmplă asta; trebuie să fie destul de frumoase.

— Te vei vindeca curând, spuse doctorul.

— Mulţumesc, doctore. Ei bine, Morgan, ce se întâmplă afară?

— Golful e în continuare blocat.

— Şi garnizoana fortăreţei?

— Pentru moment, se mulţumeşte să ne privească.

— Crezi că putem forţa blocajul?

— În noaptea asta?

— Da, locotenente. Mâine va fi prea târziu.

— Echipajele celor două fregate sunt cu ochii pe noi.

— Nici nu mă îndoiesc asta.

— Şi sunt bine înarmate. Una dintre ele are optsprezece tunuri, iar cealaltă, paisprezece.

— Nu-mi imaginam că ar fi atât de bine înarmate.

Apoi, după un moment de gândire, adăugă:

— Ei bine, vom forţa, totuşi, părăsirea golfului. Trebuie să evităm atacul forţelor navale şi terestre.

— Totuşi! zise Morgan, surprins. Nu crezi că, având tunurile pe care le au la bord, ar putea să ne distrugă catargele?

— Vom încerca să le evităm.

— Cum, căpitane?

— Pregătind o navă incendiatoare. Nu există nicio ambarcaţiune în port?

— Ba da, una veche, ancorată lângă insuliţă. Spaniolii au abandonat-o atunci când am ancorat *Folgore*.

— E înzestrată cu arme de foc?

— Da, are două tunuri. Se află la două catarge de noi.

— Este încărcată?

— Nu, căpitane.

— Avem suficient material inflamabil la bord?

— Avem sulf, smoală, bombe...

— Atunci, dă ordin să se pregătească nava. Dacă lovitura ne va reuşi, una dintre fregate va lua foc. Cât e ceasul?

— Zece, căpitane.

— Lăsaţi-mă să mă odihnesc până la două. La trei, voi fi pe punte. Voi comanda atacul.

Morgan, Carmaux şi doctorul ieşiră din încăpere, dar Corsarul Negru, înainte să închidă ochii, o căută cu privirea pe tânăra indiană. Văzând-o ghemuită într-un colţ, o strigă încet:

— Yara, copila mea, ce faci aici?

— Te veghez, *señor*.

— Întinde-te pe una dintre canapele şi odihneşte-te. În câteva ore, vom avea parte de o ploaie de ghiulele şi bombe; iar flăcările tunurilor vor lumina prea tare pentru ochii tăi. Dormi, copila mea, şi visează la răzbunare!

— Aşadar, mă vei răzbuna, *señor*! exclamă tânăra, ridicându-se în picioare, cu ochii strălucitori.

— Îţi promit.

— Mulţumesc. Sufletul şi sângele meu îţi aparţin.

Corsarul zâmbi şi închise ochii.

În timp ce el se odihnea, Morgan, aflat pe puntea vasului, pregătea „acţiunea nebunească“, care urma să aibă drept rezultat moartea sau

eliberarea piraţilor.

Acest bărbat, care se bucura de încrederea totală a Corsarului Negru, era unul dintre cei mai bravi lupi de mare. Mic de statură, îndesat, foarte puternic, cu o privire agilă, se remarcase în mai multe rânduri, sub comanda celebrilor corsari Montbars, zis Exterminatorul, Michel Bascul, Olonezul şi Corsarul Verde, devenind, mai târziu, unul dintre cei mai importanţi piraţi în expediţiile din Panama, Maracaibo şi Puerto Cabello.

Oamenii de pe *Folgore* îl iubeau şi îl admirau.

Ajuns pe puntea superioară a vasului, ordonă remorcarea ambarcaţiunii care trebuia să le folosească drept navă incendiatoare şi apropierea ei de *Folgore*.

La drept vorbind, ambarcaţiunea era o caravelă destinată cabotajului, dar veche şi incapabilă să facă faţă valurilor puternice din Golful Mexicului. Ca toate vasele de acest gen, ea avea două catarge foarte înalte, cu pânze pătrate; teugele din faţă şi spate erau şi ele foarte ridicate, astfel încât, noaptea, ar fi putut da iluzia unui vas mare şi, implicit, ar fi putut să fie confundat cu *Folgore*.

La apariţia piraţilor, proprietarul se grăbise s-o descarce, ca încărcătura să nu cadă în mâinile lor; însă abandonase pe vas o cantitate considerabilă de trunchiuri de lemn folosite la construirea unei tabere.

— Lemnul ăsta ne va fi de mare folos, zise Morgan, sărind la bordul vasului.

Îi chemă pe Carmaux şi pe şeful echipajului, le dădu ordine, după care adăugă:

— Acţionaţi repede şi bine. Iluzia trebuie să fie totală...

— Ai încredere în noi, răspunse Carmaux. Nu vor lipsi nici tunurile.

Foarte repede, ambarcaţiunea a fost ancorată la tribordul navei *Folgore*. Treizeci de oameni, sub comanda lui Carmaux şi a şefului echipajului, începură s-o transforme într-o adevărată *navă incendiatoare*.

Înainte de toate, cu trunchiurile de tabără, ridicară lângă cârmă o baricadă solidă, care să protejeze cârmaciul; apoi, cu alte trunchiuri, tăiate la o anumită lungime, făcură mai mulţi oameni, pe care i-au plasat de-a lungul bastingajelor; altele, în formă de tunuri, au fost plasate pe teugele din faţă şi din spate.

După aceea, mateloţii puseră pe tambuchiul cel mare mai mulţi barili de praf de puşcă, smoală, gudron, sulf şi aproximativ cincizeci de bombe,

răspândite la proră şi pupă, inundând bastingajele cu răşină şi substanţe inflamabile.

— Pe Bachus! strigă Carmaux, frecându-şi mâinile, vasul o să ardă ca un brad.

Este un adevărat butoi de praf de puşcă plutitor, zise Van Stiller care, în cursul acestei misiuni, nu-şi părăsise prietenul.

— Acum, să punem torţele pe margini şi să aprindem felinarele, zise Carmaux.

— Şi să desfacem la pupa marele steag al seniorilor de Ventimiglia şi de Valpenta.

— Neapărat, prietene Stiller.

— Crezi că fregatele vor cădea în cursă?

— Sunt convins. Vei vedea că vor încerca să atace.

— Şi cine va conduce nava incendiatoare?

— Noi, cu trei sau patru piraţi...

— E destul de periculos, Carmaux. Cele două fregate se vor ocupa de noi.

— Ne vom ascunde în spatele baricadei. E suficient să arunci o torţă ca să dai foc bărcii înţesate cu material inflamabil.

— Aţi terminat? întrebă Morgan aplecându-se peste puntea navei *Folgore*.

— Totul e pregătit, răspunse Carmaux.

— E deja ora trei.

— Îmbarcă oamenii, locotenente.

— Şi tu?

— Eu cer onoarea să conduc ambarcaţiunea. Dă-mi-i pe Van Stiller, Moko şi încă patru piraţi.

— Fiţi pregătiţi să ridicaţi pânzele. Vântul suflă din direcţia uscatului şi veţi ajunge repede la fregate.

— Aştept ordinul tău ca să ridic ancora.

Când Morgan reveni pe puntea de comandă, îl găsi pe Corsarul Negru, odihnindu-se pe două perne din mătase şi întins pe un covor persan. Yara se afla lângă el. În pofida insistenţelor, fata dorise să părăsească cabina şi să înfrunte moartea lângă stăpânul ei.

— Totul e pregătit, căpitane, zise Morgan.

Corsarul Negru se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire în golf.

În ciuda dispariţiei lunii, noaptea era luminoasă, lăsând să se zărească cele două fregate.

La Tropice şi Ecuator, nopţile au o transparenţă surprinzătoare. Lumina astrelor este atât de puternică, încât permite observarea, uneori de la distanţe foarte mari, chiar şi a obiectelor de mici dimensiuni.

Cele două fregate arătau ca două mase enorme pe linia orizontului. Vântul le apropiase puţin, lăsând totuşi între ele suficient spaţiu pentru un vas.

— Vom trece, fără să fim foarte afectaţi de focurile celor treizeci şi două de tunuri, spuse Corsarul. Toţi oamenii la posturi!

— Sunt deja pe poziţii, *señor*!

— Vreau un om de încredere la comanda navei incendiatoare.

— Carmaux e acolo.

— Un om curajos, foarte bine. Spuneţi-i că, imediat după ce dă foc, trebuie să se sară repede cu oamenii în barcă şi să se întoarcă. O întârziere de câteva minute ar putea fi fatală. A!

— S-a întâmplat ceva, căpitane?

— Văd lumini pe plajă.

Morgan se întoarse, încruntând fruntea.

— Soldaţii garnizoanei încearcă să ne surprindă?

— Sosesc prea târziu. Ridicaţi ancorele şi orientaţi pânzele.

Apoi, adresându-se tinerei indience, adăugă:

— Du-te în cabină, Yara.

— Nu, *señor*.

— Dacă rămâi aici, o să fii expusă unei ploi de gloanţe.

— Nu-mi este frică. Dacă tu înfrunţi pericolul, atunci îl voi înfrunta alături de tine.

— Vom înfrunta moartea.

— O voi înfrunta împreună cu tine. Indigena din Darien nu s-a temut niciodată de gloanţele spaniolilor.

— Ai luptat şi tu?

— Da, alături de tatăl şi fraţii mei.

— Atunci, pentru că eşti curajoasă, rămâi. Poate îmi vei purta noroc.

Corsarul Negru făcu un efort, se ridică în genunchi şi, agitându-şi sabia, strigă cu o voce puternică:

— Oameni ai mării, la posturi! Amintiţi-vă de Corsarul Roşu şi Corsarul Verde!

— La atac!

Ambarcaţiunea ridicase deja ancorele. Aflat la cârmă, Carmaux o îndrepta spre cele două fregate, în timp ce camarazii lui aprindeau cele două felinare mari de pe teuga din spate şi torţele fixate de-a lungul bastingajelor, ca spaniolii să distingă bine pavilionul cavalerilor de Ventimiglia.

Un urlet înfiorător se auzi la bordul ambarcaţiunii şi a vasului *Folgore*.

— Trăiască pirateria! Trăiască Corsarul Negru!

Tobele începură să bată, trâmbiţele să răsune, anunţând abordajul.

Barca trecu de insuliţă, îndreptându-se spre cele două fregate. *Folgore* o urma, la trei sute de metri în spate, cu toţi oamenii aflaţi la posturile lor, gata să atace la primul semnal.

Brusc, un fulger lumină cerul, apoi două, trei, patru; vocea puternică a artileriilor se amesteca cu uralele echipajelor şi urletele de război ale garnizoanei aflată pe plajă.

— Începe spectacolul! strigă Carmaux. Fiţi atenţi la gloanţe. Sunt puţin cam grele şi vă pot provoca indigestie!

VIII
O LUPTĂ CRÂNCENĂ

Cele două fregate, văzând ambarcaţiunea cu pânzele ridicate îndreptându-se spre ele şi, ghicindu-i intenţiile, s-au apropiat una de alta cât au putut de mult, ca să se poată ajuta reciproc. La strigătele de alarmă ale oamenilor de gardă, cele două echipaje au început să tragă în ambarcaţiune, distrugându-i două catarge, care au căzut lângă baricada ridicată la pupa.

Cu toate acestea, echipajul nu a răspuns la atac.

— Să-i lăsăm să se distreze, zise Carmaux. Oricum, ambarcaţiunea trebuie să explodeze.

Se întoarse spre insuliţă şi văzu, la o distanţă de două sute de metri, vasul *Folgore* care încerca să vireze spre stânci.

Nici el nu ripostase la atacul celor două fregate, deoarece aveau tot interesul să rămână neobservat.

— Corsarul Negru e şiret, zise Carmaux, aplecându-se la urechea lui Van Stiller. Se păstrează pentru momentul potrivit. Hei! Voi de acolo! Atenţie! Pregătiţi tunurile!

În acelaşi moment, cele două fregate fură cuprinse de un incendiu brusc, ridicând spre cer flăcări înalte, învelindu-se într-un fum dens, traversat din când în când de fulgere palide.

Artileriştii şi puşcaşii tocmai deschiseseră focul asupra ambarcaţiunii, sperând s-o trimită, făcută bucăţi, pe fundul mării, înainte să se apropie prea mult de cele două fregate.

Efectul acestui atac a fost îngrozitor. Bastingajele şi teuga de la proră au sărit în aer, iar catargul de la pupa, rupt în partea de jos, se prăbuşi cu un zgomot înfiorător, distrugând, în cădere, o parte din puntea superioară.

— O mie de rechini! strigă Carmaux, lăsându-se pe vine. Încă o lovitură şi suntem distruşi!

Dar, ambarcaţiunea, care avea în continuare, în stare bună, catargul cel mare şi pânzele catargului din vârful prorei, împinsă de vânt, se afla acum

la cincisprezece metri de prima fregată.

Atunci, Carmaux smulse din mâinile lui Van Stiller o torţă încă aprinsă, se apropie de tunul îndreptat spre puntea de la prora, aprinse fitilul şi strigă:

— Un om pe punte! Daţi foc!

Un pirat se sui pe baricadă, cu o torţă în mână, şi, în ciuda gloanţelor adversarilor, care se îndreptau în rafale spre el, se apropie spre grămada de smoală şi sulf, aflată la baza catargului cel mare.

Dar, o ghiulea inamică îl lovi în piept, rupându-l în două, ca şi cum ar fi fost tăiat cu iataganul; sângele ţâşni, împroşcându-i faţa lui Carmaux.

— Mii de tunete! izbucni el, cu un gest de dezgust. Un alt om pe punte!

Al doilea marinar, deloc speriat de moartea primului, sări pe punte, strigând:

— Trăiască pirate…

Nu reuşi să sfârşească. O a doua ghiulea îi smulse capul, proiectându-l pe pupă.

Însă şocul prevăzut se produse. Barca ajunsese lângă fregată, strecurându-şi catargul din vârful prorei în corzile celui mai mare catarg.

Carmaux şi Van Stiller apucară cârligele pentru atac, aruncându-le peste pânzele şi parâmele de reglare a pânzelor, smulseră torţele şi felinarele, aruncându-le în mijlocul punţii superioare a navei.

Răşina, care curgea pe podea luă foc, aprinzând sulful strâns pe punte. O mulţime de limbi de foc se întinseră, se strecurară, se căţărară, se înălţară înghiţind pânzele. O lumină bruscă, feerică, străpunse noaptea.

Echipajul, crezând într-un atac violent, sări pe bastingaje, deschise focul, în timp ce tunurile de mitralii distrugeau în totalitate ambarcaţiunea; alţi marinari, mai curajoşi, săriră la bordul acesteia, înarmaţi cu săbii şi pistoale, ca să-i înfrunte pe piraţi.

Brusc, se auzi o voce:

— Camarazi, retragerea!

Carmaux abandonă cârma, strecurându-se de-a lungul cablului. Aici, dedesubt, se afla barca.

— Moko, Van Stiller! strigă el. Repede. *Folgore* va trece.

Hamburghezul, negrul şi alţi doi bărbaţi îl urmară. Ambarcaţiunea ardea ca un vulcan. Sulful şi răşina ardeau repede, împroşcând asupra fregatelor jerbe de scântei, nori de fum urât mirositor. Butoiaşele cu praf de

puşcă urmau să explodeze dintr-o clipă în alta, trimiţând în cer, precum un proiectil, nefericita ambarcaţiune.

— Sunteţi cu toţii? strigă Carmaux.

— Da! răspunse hamburghezul, uitându-se în jurul său.

— Să pornim!

La adăpostul ambarcaţiunii, ei se putură îndepărta de cele două fregate.

Focul cuprindea din ce în ce mai mult ambarcaţiunea, emanând în jurul ei o licărire sinistră; parâmele de reglare a pânzelor fregatei, impregnate cu gudron, luară foc în acelaşi timp cu bastingajele. Spaniolii, disperaţi, încercară să taie cablurile care legau vasul lor de nava incendiatoare, însă era prea târziu. Incendiul se răspândea cu rapiditatea unui uragan, se întindea, se înălţa, cuprindea pânzele şi catargele; pompele erau neputincioase.

Barca piraţilor ajunsese deja în dreptul vasului *Folgore*, care, nemişcat, îi aştepta. Carmaux urcă primul la bord, urmat de camarazii lui.

— Iată-ne, căpitane! i se adresă el Corsarului Negru, care se afla, împreună cu Morgan, pe puntea de comandament.

— Avem pierderi? întrebă repede secundul.

— Numai doi!

— La posturile voastre, acum! comandă Corsarul Negru. Să fim pregătiţi pentru atac.

Folgore se afla acum la două sute de metri de fregata cuprinsă de flăcări; fără lumină, părea o masă mişcătoare neagră.

— Atenţie! strigă Carmaux.

A doua fregată, ghicind intenţia piraţilor, voi să oprească vasul. Ea îşi concentră toate eforturile asupra navei *Folgore*, deschizând focul, trăgând cu toate tunurile. Pe *Folgore* se auzi imediat o şuierătură; nava viră uşor într-o parte, iar focurile destinate ei loviră stâncile care formau prelungirea peninsulei.

În acest timp, prima fregată, neputincioasă, se lupta cu flăcările din ce în ce mai ameninţătoare, arunca din coca şi din arborada sa în flăcări lumini roşiatice pe mare, pe vasul inamic şi în aer, fără să se poată elibera de frânghiile fatale ale navei incendiatoare, care părea că nu voia să se mai dezlipească de ea, plină de scântei, de trosnete, grăbindu-i parcă distrugerea, mărind intensitatea incendiului şi antrenând-o cu el pe fundul mării.

Brusc, o flacără mai mare se ridică într-un vârtej care proiectă în aer bucăţi din barca distrusă. Praful de puşcă luă foc şi totul sări în aer, în timp ce fregata, avariată, lua apă, în ţipetele de mânie şi spaimă şi strigătele de durere ale răniţilor.

În acel moment, se auzi vocea Corsarului Negru:

— Foc!

Cele şase tunuri de la tribord şi celelalte două de mitralii traseră toate în acelaşi timp. Una dintre fregate este grav avariată, iar cealaltă distrusă.

— Oameni ai mării, foc! comandă din nou Corsarul Negru.

Puşcaşii de la bastingaje şi de pe gabii ciuruiră cu gloanţe fregatele inamice, în urale frenetice, ca să dea impresia prezenţei unui număr mare de oameni.

Şalupele celei de-a doua fregate sosiră în ajutorul vasului care se scufundă treptat; spaniolii încetară focul, însă cei de pe *Folgore* păreau să nu se mai oprească, semănând moartea printre adversari.

— Foc! Foc! striga Corsarul Negru. Spargeţi catargele! Prăbuşiţi punţile! Distrugeţi-le!

Cu o ultimă manevră, *Folgore* ajuns la ieşirea din port, trecu la câţiva metri de cele două fregate, victimele unui nou atac violent al artileriei, apoi ieşi în larg, triumfătoare.

Corsarul Negru, ajutat de Yara şi Morgan, se ridică. În golf, fregata era pe jumătate scufundată, iar partea care încă mai plutea, arunca spre cer ultimele jerbe de foc. Dârele de scântei se ridicau în bătaia vântului. Parcă vedeai miriade de stele.

Din când în când, se mai auzeau câteva bubuituri de tun, care se pierdeau în zgomotul valurilor.

— Ce părere ai? îl întrebă Corsarul Negru pe Morgan.

— Pot spune că niciodată norocul n-a surâs mai bine ca acum piraţilor din Tortuga.

— Aşa e, Morgan, norocul a fost de partea noastră.

— Ai fost foarte curajos, căpitane! Cu tine avem ce învăţa.

— Sper că veţi profita de asta.

— Şi eu, căpitane, răspunse viitorul cuceritor al statului Panama, în timp ce ochii lui fură traversaţi de un fulger. Dar, într-o bună zi, o să am vasul meu şi-mi voi aminti de vitejiile căpitanului meu şi ale fraţilor lui, la fel de curajoşi ca el, dar mai puţin norocoşi; şi de Olonez.

— Vei deveni un mare condotier. Şi asta o spune Corsarul Negru. Vei face lucruri mari. Ai să vezi.

— Dar de ce nu le-am face împreună?

— Cine ştie dacă Corsarul Negru va mai trăi? zise cavalerul, schiţând un zâmbet trist.

— Eşti tânăr şi invincibil!

— Aşa au fost şi fraţii mei. Ştii unde sunt acum.

După un moment de linişte, când contemplă marea aproape fosforescentă, în spatele pupei, continuă:

— Cine ştie ce sfârşit îmi rezervă viitorul? Dar, aş vrea, înainte să mor, să-mi pedepsesc duşmanul de moarte şi să aflu unde a murit copila pe care am iubit-o atât de mult!

— Honorata?... întrebă Morgan.

Corsarul nu luă în seamă întrebarea secundului său, continuând:

— De patru ani, o zăresc rătăcind pe Marea Caraibilor, pe furtună, la lumina fulgerelor, printre valurile învolburate. Noapte fatală! N-o voi uita niciodată! Niciodată! Jurământul pe care l-am făcut în seara în care Corsarul Roşu a devenit prada valurilor, mi-a distrus viaţa. Dar haide să uităm toate astea!

Se aşeză jos, iar privirea sa scrută marea, care devenea din ce în ce mai luminoasă.

Firicele de aur se strecurau pe dedesubt, aproape la acelaşi nivel cu valurile, urcând din profunzimile marelui golf, răspândindu-se încet în toate direcţiile, ca apoi să revină. Uneori, aveai impresia că focuri de scurtă durată sau dâre de sulf sau bronz topit se amestecau cu valurile, făcându-le spuma să strălucească. Meduze se deplasau printre aceste lame, splendide ca nişte globuri luminoase.

Corsarul Negru era în continuare cu privirea aţintită spre mare. Chipul său palid se posomorî, iar ochii păreau invadaţi de o teamă secretă.

Morgan şi Yara nu scoteau nicio vorbă, asemenea marinarilor răspândiţi pe puntea superioară, cu toţii cuprinşi de o superstiţie invincibilă. Vasul, cu toate pânzele sus, se deplasa cu viteză mare. Carmaux îi şopti lui Van Stiller la ureche:

— Ai observat că în fiecare noapte, când avem morţi din rândul echipajului, marea devine fosforescentă?

— Da, răspunse hamburghezul cu o voce tremurătoare, acele nopţi îmi amintesc de Corsarul Roşu şi Corsarul Verde.

— Şi de noaptea în care căpitanul a abandonat-o pe mare, în plină furtună, pe Honorata Van Guld?

— Da... da... Carmaux.

— Uită-te la Corsar. Vezi cum priveşte marea?

— Da.

— Parcă aşteaptă apariţia fraţilor lui. Ştii foarte bine că, atunci când marea străluceşte astfel, ei părăsesc adâncurile şi ies la suprafaţă?

— Taci din gură, Carmaux! Mă sperii!

— Ai auzit?

— Ce?

— Parcă sufletele celor doi corsari hoinăresc prin arboradă. Ascultă! Ai impresia că, acolo sus, geme cineva.

— Este vântul care bate în parâme.

— Dar suspinele?

— Sunt valurile care se izbesc de vas.

— Chiar crezi asta, hamburghezule?

— Da.

— Eu nu cred deloc. Aşteaptă puţin, vom vedea în curând cadavrele celor doi corsari ieşind la suprafaţă.

Corsarul Negru privea cu insistenţă marea, oftând din când în când.

— Cavalere, după cine te uiţi în mare? întrebă Morgan.

— Nu ştiu. Dar ceva o să apară, răspunse Corsarul cu o voce tristă.

— Şi fraţii tăi?

În loc să răspundă, cavalerul întrebă:

— Au fost închişi în hamacurile lor oamenii omorâţi la bord?

— Da, cavalere. Marinarii aşteaptă acum ordinul tău ca să-i arunce în mare.

— Mai aşteptaţi.

Se duse până la balustrada punţii şi se aplecă, părând că ascultă, meditând. Pe vas, nimeni nu îndrăznea să facă vreo mişcare, cu toţii păreau copleşiţi de aceeaşi teamă. Vântul sufla în arborade, iar marea repeta la nesfârşit murmurul ei.

Brusc, se auzi un strigăt puternic, ca şi cum ar fi ţâşnit din adâncurile mării. Să fie oare strigătul unui monstru marin? Sau al unei fiinţe misterioase? Nimeni nu ar fi ştiut să spună cu exactitate.

— Ai auzit? îl întrebă imediat Corsarul Negru pe Morgan.

Secundul, fără să răspundă, alergă lângă căpitan, scrutând şi el marea.

— Corsarul Roşu iese la suprafaţă, zise cavalerul. Aşteaptă în continuare să fie răzbunat!

Apoi, în depărtare, pe linia orizontului, plutea ceva negru. Fără să ştie ce este, un monstru marin sau poate altceva, căpitanul sări în picioare, fără niciun sprijin, în pofida rănilor, şi, ţinându-se de balustrada punţii, strigă:

— Ea trece... acolo. Oare sufletul ei hoinăreşte pe mare sau este chiar ea, în carne şi oase? Honorata! Iartă-mă!

— Cavalere! Eşti victima unei halucinaţii! zise Morgan.

— Nu... nu... O văd. Uitaţi-o, oameni ai mării... Se uită la noi şi ne întinde mâinile. Acolo... acolo... Vântul îi agită părul... Valurile îi înghit barca! Mă strigă! Nu-i auziţi vocea? Repede... Repede... O barcă pe mare, înainte să dispară din nou!

Apoi, epuizat, căzu în braţele lui Morgan, în timp ce marinarii murmurară foarte emoţionaţi:

— Viziunea!

— *Señor*! strigă Yara, aplecându-se peste stăpânul ei, care nu mai dădea niciun semn de viaţă.

— A leşinat, zise Morgan. Efortul a fost prea mare. Îşi va reveni!

— Dar această apariţie? întrebă Yara.

— Nebunie!... răspunse Morgan, sătul. Du-l în cabină.

La un semn al secundului, Carmaux şi Moko îl apucară uşor de braţe pe Corsarul Negru, coborându-l în cabină. Yara şi medicul îi urmară.

— Aruncaţi cadavrele în mare! ordonă Morgan.

Cei patru bărbaţi ucişi de spanioli au fost urcaţi pe bastingajul de la babord şi apoi aruncaţi în apă.

Morgan, rămas pe puntea de comandă, asistă la acest ritual, văzu cum marea se deschide, se ridică, pentru ca apoi să acopere din nou aceste morminte adânci cu valurile ei luminoase.

Murmură:

— Dormiţi în pace în acest cimitir umed, alături de Corsarii Roşu şi Verde, şi spuneţi-le că-i vom răzbuna în curând. Acum, să ne îndreptăm spre Veracruz, şi Dumnezeu să ne apere!

IX
URA YAREI

A doua zi de dimineaţă, Morgan îşi părăsi postul şi se duse în cabina căpitanului.

În pofida asigurării oferite de doctor, în două rânduri, în timpul nopţii, privind starea de sănătate a Corsarului, Morgan avea o oarecare îngrijorare; nu se temea de o prea mare slăbiciune, ştia cât de puternic era şeful lui, însă îşi făcea griji pentru urmările celor două răni.

Căpitanul dormea liniştit, sub privirile atente ale Yarei şi ale lui Carmaux. Respiraţia sa era calmă, regulată; dar, din când în când, trupul său tresărea, iar buzele i se deschideau uşor, strigând:

— Honorata!

— Visează, îi zise Carmaux lui Morgan, care se apropiase încet de pat.

— Zăreşte şi acum barca. Azi-noapte a delirat.

— Adică n-ai crezut în acea apariţie, locotenente?

— Dar tu?

— Mi s-a părut că văd barca printre valurile sclipitoare...

— Nebunie curată! Au fost iluzii produse de o teamă superstiţioasă.

— Cu toate acestea, cred că am văzut o formă umană, răspunse Carmaux cu convingere.

— Poate că delirai şi tu.

— Nu deliram, locotenente.

— Cred că aţi confundat, cu toţii, o balenă cu o şalupă.

— Dar căpitanul?

— Ştii bine că, după acea noapte îngrozitoare, crede tot timpul că o vede pe tânăra flamandă hoinărind în apele marelui golf. Dar hai să lăsăm morţii în pace şi să ne ocupăm de vii...

— Şi tu crezi că este moartă?

— De patru ani, nimeni n-a mai auzit vorbindu-se despre ea.

— Cum nimeni? Se povestesc despre ea lucruri foarte ciudate, care ne fac să credem că nu este moartă.

— Unde ai auzit aşa ceva?

— La Puerto Limon. Şi se pare că don Pablo de Ribeira, intendentul ducelui, cunoaşte anumite detalii.

Morgan rămase un moment pe gânduri, apoi clătină, sceptic, din cap.

— Mă îndoiesc că o va revedea vreodată, zise el.

Apoi se aplecă peste pat, deschise cămaşa Corsarului şi văzu bandajele care îi acopereau rănile, pătate de sânge.

— I s-au deschis din nou rănile?

— Da, locotenente, răspunse Carmaux.

— Ar trebui să se cicatrizeze bine până când vom ajunge la Veracruz. Avem nevoie de sabia lui.

— În zece zile, căpitanul va fi refăcut, spuse doctorul.

— Aş dori ca Van Horn, Laurent şi Grammont să-l vadă vindecat atunci când ne vom întâlni cu ei.

— Unde vom aştepta escadra din Tortuga, locotenente?

— În Golful Adormirii Maicii Domnului.

— Pe coastele Hondurasului?

— Da.

Corsarul deschise ochii şi întrebă cu o voce slăbită:

— Cine a vorbit de Golful Adormirii Maicii Domnului?

— Eu, cavalere, răspunse Morgan.

— A! Tu?

Se ridică încet, refuzând ajutorul lui Carmaux şi aruncând în jur o privire speriată.

O rază de soare, reflectată din apă, intră prin fereastra de la pupa, jucându-se pe oglinzile de Veneţia şi pe lampa de argint aurit.

Corsarul o urmări cu privirea, murmurând:

— Era timpul ca întunericul să dispară.

Cavalerul trase adânc în piept aerul saturat de emanaţiile marine care pătrundea prin ferestrele deschise. Apoi, îl întrebă pe Morgan:

— Unde ne aflăm?

— În câteva ore, vom trece pe lângă San Juan.

— Vom depăşi coastele Nicaraguei, nu-i aşa?

— Întocmai, căpitane.

— Nu se vede niciun vas?

— Probabil că s-a aflat de prezenţa noastră în zonă, aşa că vasele nu riscă să părăsească porturile.

— Da... se tem de noi. Şi fregata?

— N-a părăsit Puerto Limon. Nu se putea lupta, de una singură, cu noi.

— Mai bine. Să ne grăbim. Ştiţi că suntem aşteptaţi.

— Vom ajunge înaintea escadrei din Tortuga, căpitane. Vasul nostru este cel mai rapid dintre toate care circulă în Golful Mexicului.

— Ştiu, Morgan.

— Cum te mai simţi acum?

— Hm!... Într-o săptămână voi putea prelua comanda vasului.

— Astfel încât să-l putem găsi pe duce la Veracruz?

— Da, răspunse Corsarul, cu ochii plini de ură.

— Eşti sigur?

— I-am spus lui don Pablo de Ribeira, punându-i sabia la gât.

— De data asta, nu ne va mai scăpa.

— O, nu, slavă Domnului! Ne vom lua toate măsurile de precauţie, ca să nu ne facă aceeaşi figură ca în Gibraltar. De altfel, nu vom ataca Veracruzul; va trebui să intrăm prin surprindere. M-am înţeles deja, în privinţa asta, cu Van Horn, Laurent şi Grammont.

— Vom câştiga mulţi bani, cavalere. Probabil că în Veracruz sunt bogăţii foarte mari, fiind cel mai important port din Mexic.

— Da, într-adevăr, e punctul de plecare al tuturor galioanelor încărcate cu aur şi argint. Dar, în ceea ce mă priveşte, nu mă gândesc decât la răzbunare. Partea care îmi va reveni după împărţirea prăzii, am să v-o dau vouă şi întregului echipaj.

— Ai destule pământuri şi castele, zise Morgan, zâmbind. De altfel, tu şi fraţii tăi n-aţi fost niciodată nişte bandiţi, precum Olonezul, Michel Bascul, Exterminatorul şi toţi ceilalţi şefi piraţi.

— Şi dacă am venit în America, n-am făcut-o pentru bogăţiile ei, ci pentru răzbunare.

— Ştiu foarte bine, cavalere! Ai să-mi dai vreun ordin?

— Navigaţi în largul coastelor din Nicaragua. De îndată ce veţi vedea Capul Gracias de Dios, tăiaţi-o drept spre Golful Adormirii Maicii Domnului, evitând, pe cât se poate de mult, Golful Honduras. Aş vrea să nu fim văzuţi de niciun vas spaniol.

— Am înţeles, căpitane, răspunse Morgan, părăsind cabina şi urcând pe punte.

După plecarea secundului, Corsarul Negru rămase câteva clipe tăcut; apoi, aruncă o privire de jur împrejurul încăperii, zărind-o pe tânăra indiană care, ghemuită pe un covor, nu-l părăsea din priviri. Până atunci, nu scosese niciun cuvânt; dar, auzind vorbindu-se despre duce, chipul ei frumos şi blând deveni extrem de dur. Ochii i se întunecară, iar fruntea i se încruntă.

Această schimbare nu scăpase atenţiei Corsarului Negru.

— Ce-ai păţit, copilă? o întrebă el, după ce Carmaux părăsi încăperea. Îţi pare rău că ai plecat din Puerto Limon?

— Nu, *señor*, răspunse ea, dând din mână.

— Totuşi, observ în privirea ta o scăpărare bruscă.

— Aşa este.

— Chipul tău frumos e plin de furie.

— Ai dreptate, *señor*! răspunse tânăra, cu o voce sumbră.

— Atunci, la ce te gândeşti?

— La tatăl meu! La fraţii mei!

Corsarul negru îşi lovi fruntea cu palma.

— A! Într-adevăr, îmi amintesc! Într-o zi, mi-ai spus: „*Señor*, mă vei răzbuna?“

— Şi mi-ai răspuns: „Te voi răzbuna...“

— Da, am promis.

— Ştiam că, într-o zi, te voi întâlni, undeva, în Golful Mexicului, şi n-am trăit decât cu această speranţă.

Corsarul Negru o privi, mirat.

— Mă aşteptai?

— Da. Şi, după cum se vede, speranţele mele s-au realizat.

— M-ai văzut vreodată înaintea sosirii mele la Puerto Limon?

— Nu. Dar, adeseori, am auzit vorbindu-se despre tine la Maracaibo, la Veracruz şi la Puerto Limon, şi cunoşteam ţinta călătoriilor tale în Golful Mexic...

— Tu?

— Da, *señor*! Ştiam foarte bine faptul că nu veneai din ţările îndepărtate, de unde răsare soarele, în America, pentru aur, ci ca să te răzbuni.

— Cine ţi-a spus asta?

— Stăpânul meu.

— Don Pablo de Riberia?

— Nu, stăpânul lui.

— Ducele Van Guld! exclamă Corsarul, uluit.

— În persoană! răspunse tânăra indiană, îndoindu-şi marginile fustei, ca şi cum ar fi vrut s-o deşire.

— Atunci, ştii!...

— Că, în Flandra, ducele l-a asasinat pe fratele tău cel mare, apoi i-a spânzurat pe fraţii mai mici, Corsarul Roşu şi Corsarul Verde.

— A?

— Mai ştiu că, neştiind cine este, te-ai îndrăgostit de fata asasinului fraţilor tăi.

— Taci, o rugă Corsarul, ducându-şi mâinile la inimă, de parcă ar fi încercat să-i calmeze bătăile.

— Mai ştiu că, după ce ai ocupat Gibraltarul, ca să-ţi răzbuni fraţii, când te-ai întors pe vas şi ai aflat de la un prizonier spaniol că femeia pe care o iubeşti nu era deloc o prinţesă flamandă, ci fiica asasinului fraţilor tăi, în loc s-o ucizi, aşa cum ar fi trebuit, ai abandonat-o într-o barcă, în mijlocul unei furtuni, lăsând-o în paza Domnului.

— Ştii toate astea!

— Ştiu totul, cavalere.

— O, Yara, spune-mi dacă Honorata e încă în viaţă! Vorbeşte! strigă Corsarul.

— Tot o mai iubeşti! murmură tânăra indiană, plângând.

— Aşa este! răspunse Corsarul. Prima dragoste nu moare niciodată! Honorata Van Guld este prima femeie pe care am iubit-o pe acest pământ. Această dragoste fatală mi-a distrus viaţa! Profeţia s-a realizat!

Yara se aşeză pe un scaun, plângând, cu chipul în mâini. Plânsul ei îi făcea corpul să tresară. Fata spuse încet:

— Şi eu te-am iubit, senior, înainte să te văd.

Dar Corsarul părea că nu ascultă deloc această confesiune neaşteptată, iar privirea sa se îndreptă spre linia orizontului, pe care-l vedea prin fereastra deschisă spre pupa, aşteptând, poate, o nouă apariţie a bărcii pe care, după cum credea, o zărise cu o noapte în urmă.

Brusc, plânsul tinerei îl făcu să revină la realitate.

— Plângi! zise el. Te gândeşti la tatăl tău şi la fraţi, nu-i aşa? Regreţi pădurile ţării tale?

Yara se opri din plâns şi spuse, ca şi cum ar fi vorbit singură:

— Ce importanţă are! Răzbunarea ne uneşte.

— A! Şi tu te gândeşti tot la răzbunare! Câtă ură s-a strâns pe capetele acestor cuceritori ai Americii!

— Răzbunarea mea este la fel ca a ta, cavalere.

— La fel de neînduplecată?

— Întocmai.

— Pe cine au omorât?

— Pe tatăl şi pe fraţii mei.

— Spaniolii i-au...

— Nu. Acelaşi asasin care s-a ocupat şi de fraţii tăi.

Corsarul sări din pat:

— Acelaşi?

— Da, acelaşi!

— Pe toţi dracii! Ducele acesta e un demon. A făcut atâtea crime şi a scăpat de mânia atâtor oameni!

— E o fiinţă monstruoasă.

— Îl voi ucide. Chiar dacă astăzi e atotputernic, dacă dispune de mulţi oameni şi de vase, dacă beneficiază de protecţia curţii Spaniole, într-o bună zi, va avea de-a face cu mine.

— Juri?

— Am fost trei fraţi, bogaţi, influenţi, şi totuşi am renunţat la o viaţă uşoară ca să venim aici, în aceste ţinuturi necunoscute. Fraţii mei au murit din cauza ticăloşiei acestui bătrân; însă eu încă sunt în viaţă şi simt că mă voi răzbuna... Poate să fugă, să se apere şi să ridice la luptă o mulţime de oameni, tot voi ajunge la el. De acum înainte, nu mai trăiesc decât pentru asta.

— Ştiam, *señor*!

— Acum, este rândul tău să-mi spui ce ţi-a făcut acest om.

— Mi-a distrus familia şi tribul.

— Vorbeşte, te ascult.

Yara apropie un scaun de pat, se aşeză, îşi sprijini coatele pe marginea patului, şi zise cu o voce răguşită:

— Strămoşii noştri nu cunoscuseră oamenii albi care veneau, la bordul caselor lor plutitoare, din ţările îndepărtate. Vântul de la nord ne-a adus vestea masacrelor îngrozitoare de la azteci, ai căror autori au fost albii; dar strămoşii noştri din pădurile din Darien, aşa cum am mai spus, nu-i cunoşteau pe aceşti oameni.

— Da... masacrele pentru care Cortez a fost vinovat! murmură Corsarul.

— Un întreg imperiu puternic, condus de un anume Montezuma, fusese distrus de această mână de oameni nemiloşi. Nişte indieni veniţi din nord le-au povestit alor noştri vestea îngrozitoare.

Tânăra fată se opri, dar corsarul o rugă să continue.

— Cum până în acel moment nimeni nu mai văzuse aceste case plutitoare la ţărmurile fluviului Darien, compatrioţii noştri de demult n-au fost deloc ascultaţi. Acest scepticism urma să fie fatal unui întreg popor, care, de secole, trăia fericit din pescuit, vânătoare, fructe şi nu cunoştea războiul. Bucuria părea că domneşte în pădurile fluviului Darien, unde omul alb nu-şi făcuse încă apariţia! Tatăl meu era şeful tribului; era apreciat şi iubit, la fel ca şi fraţii mei. Însă toată această bucurie a fost, într-o bună zi, spulberată, şi pentru totdeauna... atunci când omul alb şi-a făcut apariţia!...

— Şi cine era acest om?

— Ducele Van Guld. Una dintre marile sale case plutitoare, împinsă de un vânt puternic, a eşuat pe plajele noastre; tot echipajul s-a înecat, cu excepţia unuia singur. Deşi acest om era alb şi vinovat pentru atâtea crime, tatăl meu l-a primit la el, îngrijindu-l ca pe un frate... Ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi înecat în mare sau dacă l-ar fi omorât cu securea. Tatăl meu a adăpostit în propria casă o reptilă ticăloasă care, mai târziu, îi va devora inima.

Yara se opri, izbucnind din nou în plâns.

— Continuă, Yara, o îndemnă Corsarul. Femeile din rasa ta sunt puternice.

— Aşa este, *señor*! Însă există catastrofe în faţa cărora nici cele mai tari inimi n-ar rezista.

Tânăra continuă:

— Aşa cum am spus, ducele a fost primit ca un frate. Tatăl meu, care niciodată nu mai văzuse un om cu pielea albă, şi-a dat seama că se afla în prezenţa unei fiinţe superioare, un fel de divinitate a mării, cu atât mai mult cu cât ghicitorii noştri preziseseră sosirea, din ţările de unde răsare soarele, a oamenilor cu Mintea Luminată. Ah! Tristă profeţie! Dar, în loc să fie protejaţii Minţilor Luminate, aceşti oameni erau fiii regatului întunericului! Fuseseră creaţi de un duh rău, de Spiritul Răului. Acest om s-a bucurat de

toate avantajele, a devenit prietenul tatălui meu, al ghicitorilor, războinicilor celebri şi a ştiut să le câştige încrederea, obţinând astfel secretul aurului.

— Ţara ta era bogată în aur?

— Da. Aveam mine foarte bogate, în care lucrau sclavii, ca să-şi poată plăti tributul anual regelui din Darien. Comori imense fuseseră ascunse în grote, printre munţi. Locul acestora era cunoscut numai de şefii de trib. Într-o bună zi, tatăl meu a făcut greşeala să dezvăluie secretul omului alb. Din acel moment, nerecunoscătorul nu a mai urmărit decât un singur lucru: să ne trădeze poporul, ca să pună stăpânire pe munţii noştri de aur. S-a prefăcut că este bolnav, a spus că va muri dacă nu va revedea oamenii de culoarea sa, a promis că se va întoarce în scurt timp şi a plecat cu una din bărcile noastre, însoţit de patru indieni... Şi-a respectat cuvântul dat. S-a întors după două luni, pe o casă plutitoare, împreună cu mai mulţi marinari. A adus cu el multe butoiaşe, pe care le-a oferit tatălui meu, spunându-i: „Ia aceste butoiaşe; este un cadou pe care îl fac poporului tău“. El a adunat în jurul său tot tribul, a deschis butoiaşele şi le-a oferit tuturor de băut. În butoaie nu era vin, ci *apă de foc*. Oamenii noştri nu cunoşteau această băutură şi au băut foarte mult!... Apa de foc nu se mai termina. Din casa plutitoare soseau alte butoiaşe, iar oamenii beau, spre marea bucurie a omului alb şi disperarea oamenilor mei, care deveniseră bănuitori. Seara, am văzut cum întregul trib, războinici, femei şi copii, antrenându-se într-un dans nebunesc, cădea la pământ ca trăsnit, sub privirea încântată a trădătorului şi lacrimile tatălui meu. Brusc, s-au auzit salve de tun, trase de la ţărm; vasul ne ataca ţinutul. O! Parcă văd marinarii sosind în fugă, traversând satele, atacând, strangulând bătrâni, femei şi copii, un întreg popor fără apărare; văd acele mitralii îngrozitoare, sângele care curge în valuri, — deoarece omorau totul, peste tot, ca pe nişte animale sălbatice — acel val brusc de teroare şi moarte! Nu, nu, acea noapte groaznică n-o voi uita niciodată, chiar dacă aş trăi o mie de ani.

— Ticăloşii! zise Corsarul, palid de mânie. Continuă, Yara, continuă.

— Tata, împreună cu cei trei fraţi ai mei, însoţiţi de câţiva războinici care nu s-au lăsat tentaţi de *apa de foc*, s-au retras în spatele propriilor case, sperând să reziste, cu orice preţ, în faţa duşmanului. La ordinele ducelui, ei au ripostat cu săgeţi, lăncii şi bastoane, dar spaniolii au dat foc caselor din jur şi, în curând, limbi enorme de foc s-au ridicat la cer, înghiţindu-ne casele, proiectând peste ele o ploaie de scântei şi acoperindu-le cu fum, astfel încât, într-o clipă, au luat foc şi casele noastre. Totul devenise un

imens focar, unde totul se surpa. Şi, ca să-l facă şi mai ucigaş, blestemaţii şi-au descărcat armele prin acest foc, asupra unor eroi deja pierduţi. Aud şi acum vocea tatălui meu care striga: „La atac, războinicii mei!... Să-l ucidem pe acest trădător!...“ Atât am auzit. Sufocată de fum, am leşinat. Când mi-am revenit, nu mai rămăsese nicio casă în picioare şi dintre toţi locuitorii satului, numai eu mai eram în viaţă... Cu toţii muriseră în flăcări, sub privirea ticălosului. Însă a profitat foarte puţin de crimele lui. Câţiva războinici dintr-un trib vecin, ghicindu-i intenţiile, au deviat cursul unui fluviu, inundând grotele în care aveam comorile.

— Şi cine te-a salvat? întrebă Corsarul.

— Un soldat spaniol, căruia i s-a făcut milă de mine şi înfruntând flăcările, m-a salvat de la o moarte sigură. Am fost dusă ca sclavă, mai întâi la Veracruz, apoi la Maracaibo. În cele din urmă, am fost încredinţată lui don Pablo de Riberira. Ducele, simţind ura pe care i-o purtam şi de teama unei eventuale răzbunări, m-a alungat din casă. Însă ura este la fel de puternică în inima mea şi vreau să trăiesc ca să-mi răzbun familia şi tribul... Mă înţelegi, *señor*?

— Te înţeleg.

— Şi mă vei ajuta?

— Desigur!

— Voi fi sclava ta! Sângele meu îţi aparţine.

— Te voi răzbuna, Yara! *Folgore* se îndreaptă acum spre Veracruz.

— Îţi mulţumesc! Vei cunoaşte iubirea mea. Nicio femeie nu va mai fi atât de ataşată de tine.

Corsarul oftă, fără să răspundă. Probabil că gândul său zbura, în acel moment, la tânăra flamandă pe care o abandonase în Marea Caraibilor şi după care, în pofida celor patru ani trecuţi de atunci, încă mai plângea.

X
COASTELE YUTACANULUI

Folgore părăsise deja coastele din Costa Rica, portul San Juan del Norte — deşi încă se puteau vedea, la linia orizontului, cei şase vulcani imenşi şi, în special, Irazu, a cărui vârf atinge 3 600 de metri —, îndreptându-se, condusă de Morgan, spre Nicaragua, ţinându-se la distanţă de porturi, ca să evite o eventuală întâlnire cu escadra din Mexic, care naviga în Marea Caraibilor.

Vântul şi Curentul Golfului măreau viteza vasului. Acest curent, existent de-a lungul coastelor Americii Centrale, strecurându-se în America de Sud pentru ca să se întoarcă în Oceanul Atlantic, are o viteză constantă cuprinsă între douăzeci şi cinci şi cincizeci şi şase de kilometri pe zi. În apropiere de Florida, această viteză atinge, uneori, o sută patruzeci şi opt de kilometri în douăzeci şi patru de ore.

Deşi ştia din experienţă că, atunci când piraţii traversează marea, spaniolii nu se aventurează după ei, Morgan îşi luase măsurile de precauţie necesare, deoarece, după cele întâmplate la Puerto Limon, nu ar fi fost deloc surprinzător ca escadra din Mexic să-şi fi trimis fregatele pe urmele lor.

De altfel, însuşi Corsarul ordonase o supraveghere foarte atentă; au fost trimişi oameni pe gabie şi gabiere, iar această supraveghere se dubla noaptea, atunci când erau stinse felinarele de la proră.

La zece zile de la plecarea din Puerto Limon, *Folgore* depăşi Capul Gracias del Dios din Nicaragua, trecu pe la Caratasca, sperând să întâlnească câţiva prieteni, porni cu toate pânzele sus spre golful Honduras, triunghiular, care scaldă, în acelaşi timp, coastele din Yucatan şi Belize, în nord, ale Guatemalei, la vest, şi Hondurasului la sud.

În momentul în care vasul, după ce a depăşit Capul Cameron, se îndrepta spre insula Bonacca, Corsarul Negru, ajutat de Yara şi Carmaux, ieşi, pentru prima oară, pe punte.

Rănile erau aproape cicatrizate, însă era în continuare slăbit, cu faţa palidă. Se opri lângă dunetă, aruncând o privire spre capul Cameron, în direcţia Mării Caraibilor. Apoi, se aşeză uşor pe unul dintre tunurile de mitralii. Yara se aşeză la picioarele sale, pe un colac de frânghii.

Soarele apunea, radios, aşa cum poate fi contemplat numai de pe malurile Mediteranei şi Mexicului, proiectându-şi pe mare lumina roşiatică; în depărtare, soarele semăna cu o imensă erupţie vulcanică. Briza, care sufla dinspre ţărm, aducea cu ea parfumul florilor de cedru, al arborilor exotici şi pinilor de mare; aerul era atât de uşor şi transparent, încât ochiul putea zări ţărmurile Hondurasului.

Nicio pânză, niciun punct negru la orizont; doar zborul confuz al faetonilor, al corbilor de mare, mari ca nişte cocoşi, şi al rândunicilor-de-mare.

Folgore, împinsă de vânt, se deplasa cu uşurinţă, lăsând în urma sa o dâră mare albă.

— Ce seară frumoasă! murmură Corsarul, pentru sine. Acest apus de soare îmi trezeşte numeroase amintiri!

Yara îşi ridică privirea şi, cu ochii ei mari plini de tristeţe, îl contemplă pe Corsar.

— Te gândeşti la flamandă, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da, oftă cavalerul. Îmi amintesc de seara în care a venit la vila mea din Tortuga! Ce seară frumoasă! Dar nu ştiam cine era tatăl său!

Tăcu o clipă, urmărind soarele care intra în mare, încet, după care continuă:

— Soarta mea a fost hotărâtă în acea seară, pentru că niciodată, până în acel moment, nicio femeie nu mi s-a părut mai frumoasă. Dar, nebun, uitasem profeţia ghicitoarei! „Prima femeie pe care o vei iubi va fi fatală pentru tine!“ mi-a spus ea. Şi a fost adevărat!

— De ce mai vorbeşti de ea? E moartă şi acum se află alături de victimele tatălui ei!

— Moartă? strigă Corsarul. Nu..., nu. Nu este aşa, pentru că sufletele fraţilor mei apar întotdeauna pe valuri... noaptea. Încă n-au fost răzbunate...

— Dar ele îl cereau pe Van Guld şi nu pe fata lui.

— Îl vor avea în curând, Yara. În şapte-opt zile, escadra celor mai cunoscuţi trei piraţi din Tortuga, Laurent, Grammont şi Van Horn, ni se va alătura.

— O escadră puternică?

— Da, Yara.

— Şi ea te va urma la Veracruz împreună cu prietenii tăi?

— Desigur, pentru că au jurat cu toţii să-i răzbune pe Corsarul Roşu şi Corsarul Verde.

— Te-au ajutat şi atunci când ai atacat Maracaibo?

— Nu... Atunci am fost ajutat de Olonez şi Michel Bascul.

— Faimosul Olonez? Spaima spaniolilor?

— Chiar el.

— Şi de ce nu te-a urmat şi acum?

— Acest om puternic n-a avut o soartă bună.

— A murit?

— Da, a fost ucis de darieni... compatrioţii tăi.

— Înseamnă că a naufragiat pe coastele noastre.

— Da, după o furtună violentă.

— Dacă compatrioţii mei ar fi ştiut răul pe care acest om l-a făcut spaniolilor, l-ar fi cruţat. *Señor*, pot să-ţi dau un sfat?

— Spune, Yara.

— Să mergem la Veracruz înaintea sosirii escadrei prietenilor tăi... pentru că, la cea mai mică bănuială, ducele se va ascunde în oraş şi-l vei scăpa din nou, aşa cum s-a întâmplat la Gibraltar şi Macaraibo, înaintea capitulării celor două oraşe.

— Ai dreptate, Yara! Cunoşti Veracruzul?

— Te pot ghida peste tot, îţi pot arăta casa unde-l poţi prinde pe duce.

— Ai face asta?

— Ştiu unde locuieşte marchiza de Bermejo.

— Cine este această marchiză?

— Prietena ducelui. E cu neputinţă să-l prinzi pe duce la el acasă. Palatul lui este păzit de santinele, zi şi noapte.

— În timp ce acasă la marchiză...

— Lucrurile vor fi mai uşoare. Într-o noapte, cocoţându-mă într-un copac, am ajuns până la camera marchizei.

— Ce voiai să faci?

— Să-l ucid pe asasinul tatălui meu.

— Tu?

— L-aş fi ucis, fără să stau pe gânduri. Dar, din păcate, în acea seară, ducele nu-şi vizitase prietena.

— Şi spui că mă poţi conduce acasă la marchiză?

— Bineînţeles, cavalere.

— Pe toţi dracii! Îl voi prinde... şi-l voi ucide.

— Dar nu vom putea intra prea mulţi în oraş. Te vor prinde şi te vor spânzura, aşa cum au făcut şi cu fraţii tăi.

— Vom intra doar câţiva. Vasul, după ce ne va debarca pe plaja goală, va pleca în larg, alăturându-se escadrei piraţilor. La sosirea prietenilor noştri, noi vom termina deja treaba.

— A, *senor*! exclamă Yara, cu ochii strălucindu-i de bucurie.

— Da... îl vom ucide! Familia şi tribul tău vor fi răzbunaţi.

— Îi aşteaptă sufletul să i-l devoreze, spuse Yara.

— La fel şi fraţii mei! zise Corsarul.

Apoi, cu capul între mâini, începu să contemple marea care se întuneca încet. Soarele dispăruse deja. Pe cer apăreau stelele, iar la orizont, se putea observa o panglică mare de argint care anunţa apariţia astrului nopţii.

Briza devenea din ce în ce mai rece, umflând pânzele şi făcând catargele să vibreze. Corsarul Negru, nemişcat şi tăcut, privea drept înainte. La fel ca el, Yara, aflată în continuare la picioarele sale, părea că aşteaptă.

— Yara! zise Corsarul, dezmeticindu-se. Nu vezi nimic acolo, în lumina proiectată de lună spre mare?

— Nu, *señor*!

— Nu vezi un punct negru?

Ca să vadă mai bine, Yara se ridică; însă nimic nu deranja puritatea luminii în acel punct al mării.

— Nu văd nimic, spuse Yara.

— Totuşi... Mi se pare că am văzut o barcă traversând acea panglică de argint.

— Ai o idee fixă.

— Probabil!... oftă Corsarul. *O* văd mereu, când în lumina unui fulger, când în strălucirea lunii. Şi poate că nu sunt singurul care *o* vede.

— Nu cred că flamanda mai poate fi pe mare, în faţa prorei vasului tău.

— Nici eu, dar, cu toate astea, priveşte... priveşte acel punct negru în panglica de argint. Nu este un vas, dar poate este o barcă.

Yara, cu o oarecare teamă în voce, întrebă:

— Crezi că spiritul ei încă hoinăreşte pe mare?

Corsarul se ridică în picioare, ca să vadă mai bine, sprijinindu-se pe bastingaj.

— A dispărut barca, zise el.

— Dar acel punct negru putea fi un rechin.

— Da, şi Morgan spune la fel. Însă eu, nu. Hai să uităm!

Se îndepărtă de fată, plimbându-se pe punte şi inspirând aerul rece al nopţii. Yara rămase nemişcată, cu capul cuprins între mâini.

Brusc, Morgan se apropie de Corsar:

— N-ai văzut nimic acolo, în depărtare? îl întrebă el grăbit.

— Nu, Morgan.

— Am văzut mai multe puncte luminoase, la orizont...

— O escadră?

— Aşa cred.

— Dacă este escadra din Mexic, nu e bine deloc.

— *Folgore* e destul de rapidă. Se poate întrece cu orice vas spaniol.

— Să vedem.

Corsarul luă luneta pe care i-o întinse secundul şi privi spre est.

La o distanţă cuprinsă între douăsprezece şi cincisprezece mile, numeroase puncte luminoase, două câte două, asemenea felinarelor vaselor, se deplasau pe mare. Acolo, în larg, nu puteau fi luate, ca într-o pădure, drept licurici.

— Da, spuse Corsarul, în cele din urmă. Este o escadră care navighează în larg... Bine că felinarele noastre sunt stinse.

— Crezi că este escadra din Mexic?

— Da. Comandantul, aflând de isprava noastră de la Puerto Limon şi de trecerea unui vas al piraţilor pe lângă coastele din Costa Rica, vine în întâmpinarea noastră.

— Se îndreaptă spre sud.

— La Puerto Limon... Şi va ajunge când noi o să fim departe de coastele Yucatanului. Hai, vă aştept la Veracruz! Acolo nu vom fi singuri, nu-i aşa, domnule Morgan?

— Vom fi împreună cu prietenii noştri, căpitane.

— Iar eu îl voi omorî pe duce... La revedere! Noapte bună, locotenente.

A doua zi, *Folgore* era în apropiere de insula Bonacca, aproape nepopulată, deoarece era locuită doar de câţiva indieni. Dar vasul rămase, cu prudenţă, în larg.

Corsarul, cu rănile aproape vindecate, conducea *Folgore* spre nord, pentru ca să evite coastele Hondurasului, păzite de spanioli şi, ajutat de

Curentul Golfului, estima că va ajunge în Golful Adormirii Maicii Domnului în patruzeci şi opt de ore sau, probabil, chiar mai repede.

Câţiva gabieri au fost trimişi să exploreze, cu ajutorul lunetelor, acea zonă, deoarece escadra piraţilor trebuia să fi trimis cercetaşi în întâmpinarea navei *Folgore*.

Într-adevăr, conform aşteptărilor Corsarului Negru, *Folgore* ajunse în Golful Adormirii Maicii Domnului în a patruzeci şi opta oră; un vas, trimis de şefii piraţi, naviga acolo, la o distanţă de cincizeci sau şaizeci de mile de golf. De îndată ce observă vasul Corsarului, se îndreptă spre el, ridicând pavilionul şi trăgând două focuri în aer.

— Eram aşteptaţi, zise Corsarul. Să sperăm că escadra e numeroasă, pentru ca să putem înfrunta fregatele vice-regelui Mexicului.

— Vor fi cu toţii aici, răspunse secundul: Laurent, Grammont şi Van Horn sunt oameni de cuvânt. Veracruz se poate considera înfrânt.

— Da, dar vom avea de luptat...

— Iar din această luptă, vom ieşi învingători. Ştii foarte bine că spaniolii se tem prea mult de noi ca să ne reziste mult timp.

— Veracruz e bine înarmat.

— Nu contează! Pentru început vom ataca prin surprindere... Şi, atunci când prietenii noştri vor declanşa atacul, voi fi aici să-i comand.

— Ai de gând să ne părăseşti, cavalere?

— Voi ataca primul.

— Fii atent, căpitane, Van Guld nu te va ierta.

— Eu nu-l voi ierta.

Apoi, privind spre vasul care se apropia, Corsarul adăugă:

— E *Marignana*.

— Arborează pavilionul celor trei prieteni ai noştri: Laurent, Grammont şi Van Horn.

— Cei trei viteji sunt la bord; ne onorează cu vizita lor, în largul mării. Cred că ne-au zărit de departe, dacă au părăsit golful pe un vas atât de mic. Morgan, să-i primim cum se cuvine pe aceşti aliaţi de seamă.

Pentru că *Marignana* se apropia din ce în ce mai mult, Corsarul ordonă:

— Toată lumea pe punte.

Cei o sută douăzeci de oameni ai echipajului se aliniară imediat de-a lungul bastingajelor, în timp ce Moko şi Carmaux aduseră, pe dunetă, câteva sticle cu vin şi pahare.

Marignana coborî la apă o balenieră; doisprezece marinari, înarmaţi cu puşti şi trei piraţi, cu pălării mari ornate cu pene de papagal, urcară în ambarcaţiune, care, în scurt timp, ajunse lângă *Folgore*, unde Corsarul, ordonând coborârea scării de onoare de la babord, îşi aştepta prietenii pe puntea cea mică.

— Fiţi bine-veniţi la bordul vasului meu, le spuse el, întinzându-le ambele mâini.

Unul dintre cei trei piraţi răspunse:

— Suntem încântaţi să te revedem, cavalere.

— Şi eu, Grammont! Urcaţi, prieteni dragi!

XI
ESCADRA PIRAŢILOR

În Istoria Piraţilor din Tortuga, un loc aparte este ocupat de cei trei piraţi care, împreună cu Corsarul Negru, au atacat Veracruzul, unul dintre cele mai importante oraşe din Mexic.

Rareori s-au mai întâlnit oameni atât de curajoşi, fără să-i egaleze, totuşi, pe Olonez, Montbars şi, mai târziu Morgan, învingătorul din Panama, Sharp, Horns şi Sawkins care, pentru mult timp, au fost stăpânii Oceanului Pacific, cucerind absolut totul până la Coastele Perului.

Van Horn era din Brabant; Grammont era un gentilom francez venit în America să lupte împotriva spaniolilor, pe care îi ura; Laurent de Graff era olandez.

Primul, după ce fusese simplu marinar, devenise timonier celebru. Economisind câteva sute de piaştri, cumpărase un vas mic, cu care a navigat însoţit de o bandă de paria. Şi, deoarece, la acea vreme se desfăşura războiul dintre Franţa şi Olanda, el a atacat-o pe cea din urmă cu o înverşunare atât de mare, încât s-a remarcat, devenind foarte apreciat.

După terminarea acestui război, a străbătut Canalul Mânecii în toate sensurile, iertând numai vasele franceze. Încurajat de atâta succes, a atacat vasele venite din propria ţară, intrând astfel în luptă cu toate puterile Europei de Nord.

Într-o zi, un vas francez a fost trimis pe urmele sale. Găsindu-l, comandantul i-a ordonat să se predea. Van Horn nu s-a speriat de riscul pe care şi-l asuma cu un astfel de adversar: a urcat la bordul fregatei franceze, a jurat în faţa comandantului că nu s-a atins niciodată de vreun vas francez, spunându-i faptul că niciodată nu se va preda fără luptă.

Comandantul nu ştia deloc cu cine are de-a face; ştia, ca întreaga Europă, de ce isprăvi erau în stare piraţii din Tortug, şi, temându-se să nu declanşeze un război, l-a eliberat pe pirat.

Dar Van Horn simţise că, de acum înainte, vântul nu-i mai era prielnic în zona Canalului Mânecii; a traversat Oceanul Atalantic în mare grabă, ajungând la Puerto Rico, cu intenţia să recupereze pe spinarea spaniolilor.

Spania şi Franţa erau în război; Van Horn intră în San Juan, în sunetul trompetelor şi al tobelor. Era deja cunoscut aici. Aşadar, s-a prezentat în faţa guvernatorului insulei, oferindu-i serviciile sale. A fost însărcinat să escorteze galioanele pline cu aur ce trebuiau să traverseze Oceanul Atlantic. Asta aşteptase şi el. La prima furtună, a preluat conducerea celor două galioane, cele mai bogate, separate de restul escadrei, ajungând, triumfător, la Tortuga.

Grammont a făcut parte din flota lui Ludovic al XIV-lea, cu gradul de căpitan. În acel moment, în Europa nu era niciun război. A pierdut vasul pe care îl comanda, prin puterea regală, traversând Oceanul Atlantic şi alăturându-se piraţilor din Tortuga. În fruntea a şapte sute de oameni, a intenţionat să atace mai întâi Maracaibo, apoi Torilha, însă rezultatele au fost mediocre, pierzând mulţi oameni.

Anul următor, cu un grup de optzeci de oameni, a bombardat Puerto Cabello, în apropiere de Cumana, distrugând şapte fortăreţe, a intrat în oraş, însoţit doar de patruzeci şi şapte de oameni, a eliminat garnizoana şi s-a întors pe vasul său cu o sută cincizeci de prizonieri, printre care se afla şi guvernatorul, dar şi multe comori. În golful Goave, a fost surprins de o furtună, pierzând cea mai mare parte din escadră şi bunuri.

Laurent a fost în serviciul Spaniei. El luptase împotriva piraţilor, confiscându-le numeroase vase. Învins, în cele din urmă, a fost obligat să aleagă între pedeapsa cu moartea şi înrolarea în rândurile învingătorilor. Individ practic, n-a ezitat, devenind teroarea foştilor protectori şi aliaţi.

Iată una dintre numeroasele şi curajoasele isprăvi ale noului corsar, îndreptată împotriva spaniolilor.

Într-o dimineaţă, s-a aflat blocat între două fregate spaniole; în loc să se predea, aşa cum ar fi procedat oricine în situaţia lui, a hotărât să lupte. A ordonat unui om să coboare în cală, unde se afla praful de puşcă, cerându-i să arunce nava în aer la semnalul său.

Apoi, cu dârzenie, a început atacul. Oamenii lui au tras în direcţia fregatelor, ucigând soldaţii spanioli aflaţi pe punte. Cu o salvă de tun, a distrus catargul mare al vasului amiral, după care s-a întors liniştit la Tortuga.

Se mai spune că, în apropiere de Cartagena, trei vase spaniole trimise de guvernator l-au atacat brusc. El a ripostat cu curaj. În timpul acestei lupte disproporţionate, mai multe vase de piraţi i-au venit, pe neaşteptate, în ajutor. Atunci, spaniolii au considerat că cel mai prudent pentru ei ar fi să se retragă, însă Laurent nu voia să renunţe aşa uşor; a atacat şi el cele trei nave spaniole, a ucis toţi membri echipajului şi a devenit stăpânul acestora.

Astfel de oameni au fost cei care, în anul 1683, i s-au alăturat Corsarului Negru, pentru încercarea curajoasă de a invada şi distruge fortăreaţa din Veracruz.

Grammont era la fel de elegant şi suplu precum cavalerul de Ventimiglia, un adevărat gentilom; Laurent era scund, dar musculos ca un atlet, lat în spate ca un marinar; Van Horn, înalt, puternic, blond, cu pielea bronzată, era un adevărat anglo-saxon.

Aceşti trei piraţi au urcat pe dunetă, precedaţi de cavaler şi urmaţi de Morgan. Între două pahare de vin de Spania, Grammont, cel mai vorbăreţ dintre toţi, întrebă:

— Povesteşte-ne, cavalere, ce-ai făcut la Puerto Limon? Am fost destul de îngrijoraţi văzând că nu mai ajungeţi în golf.

— Am fost gata să rămânem blocaţi acolo, răspunse Corsarul. Dar, după cum puteţi vedea, *Folgore* a reuşit să scape nevătămată...

— A! N-aş fi suportat să-ţi văd vasul distrus. Şi Van Guld?

— Se află la Veracruz, prieteni.

— Adevărat?

— Fără nicio îndoială.

— Atunci ne vom răzbuna, spuseră Laurent şi Van Horn.

— Vă mulţumesc, dragi prieteni. Escadra voastră este îndeajuns de mare?

— Avem cincisprezece vase şi o mie două sute de oameni.

Corsarul păru îngrijorat:

— Nu cred că va fi suficient. Ştiu că garnizoana din Veracruz e formată din peste trei mii de soldaţi, toţi experimentaţi.

— Ştim, zise Grammont.

— Trebuie să cucerim şi fortăreaţa San Juan del Luz, apărată de şaizeci de tunuri şi opt sute de oameni.

— Şi, în interiorul oraşului, cincisprezece sau şaisprezece mii de oameni se vor alătura, în mod cert, adversarilor noştri, adăugă Morgan. Am aflat de la un negru, fugit din Veracruz.

— Fără îndoială, suntem conştienţi de faptul că ne asumăm un mare risc, zise Van Horn. Însă o anumită împrejurare ne poate fi favorabilă...

— Ce circumstanţă? întrebă cavalerul.

— Am aflat că spaniolii aşteaptă două vase, care trebuie să sosească din Goave.

— Şi?

— Ca să nu se răspândească teama în rândul echipajelor noastre, care se tem de un atac al Veracruzului, le-am spus că nu vom lupta decât împotriva acestor două vase. Dar, de îndată ce vom ajunge în oraş, îi vom forţa să atace fortăreţele. Ştii că, atunci când încep, nu se mai pot opri...

— Asta e adevărat! Planul vostru este gata?

— Vom ataca cetatea. Echipajele noastre vor debarca la câteva mile de port şi vom înainta prin pădure.

— Iar eu vă voi conduce spre victorie.

— Ce vrei să spui prin asta, cavalere?

— Că voi ataca înaintea voastră şi vă voi aştepta în cetate.

— Dar vei fi prins.

— Dimpotrivă. Voi prinde pe cineva.

— Te referi la duce?

— Întocmai, domnule Grammont. *Folgore*, care este cel mai rapid vas, mă va lăsa lângă coastă, după care vi se va alătura, ca să vă ajute, în cazul în care veţi fi atacaţi de escadra din Mexic. Eu ştiu singur ce am de făcut. Ne vom întâlni la Veracruz.

— Te vei duce singur? întrebară, în acelaşi timp, cei trei piraţi.

— Voi fi însoţit doar de câţiva oameni, pe care pot conta.

— Trei temerari, zise Van Horn. Ştiu de ce sunt în stare Carmaux, Moko şi Van Stiller.

— Ei sunt, într-adevăr, cei care mă vor însoţi, răspunse Corsarul, zâmbind.

— Ascultă-mă, cavalere, zise Grammont. Ce vrei să faci e o adevărată nebunie. Renunţă la planul ăsta şi vino cu noi. Îl vom prinde şi pe duce, şi-ţi promit că-l voi spânzura de catargul cel mare al vasului meu.

— Nu pot, Grammont. Îmi va scăpa din nou.

— Crezi că...

— E inutil să mai insişti.

— Unde ne vom întâlni cu *Folgore*? întrebă Van Horn.

— La Campeche, în faţa plajelor din Tabasco. Voi când plecaţi? Cred c-aţi face bine să vă grăbiţi, pentru că vestea isprăvii noastre de la Puerto Limon s-a răspândit destul de repede.

— Într-o săptămână, zise Grammont.

— Vă urez mult noroc.

— Noi îţi urăm ţie noroc, răspunse Van Horn. Dumnezeu să te apere!

— Mulţumesc, prieteni. Ne vom întâlni la Veracruz.

Mai goliră câteva pahare de vin, apoi, cei trei piraţi se îndreptară spre scara de onoare, strânseră mâna gazdei şi, coborând în balenieră, porniră spre vasul lor.

Folgore porni şi ea la drum, în direcţia Capului Catoche, din Yucatan.

Corsarul, sprijinit în coate pe bastingajul de la babord, privi îndelung baleniera care se întorcea la bordul vasului *Marignana*. Părea preocupat şi nu observase că Yara se aşezase lângă el.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea, încet.

Corsarul se întoarse şi o luă de braţ, arătându-i baleniera:

— Uite, ei sunt cei care-l vor răzbuna pe tatăl tău, zise el.

— Vor veni şi ei la Veracruz?

— Da, copila mea. Ei sunt în stare să extermine toţi spaniolii, aşa cum ducele şi ucigaşii lui au făcut cu tribul tău. Priveşte într-acolo... Vezi toate acele catarge?

— Le văd.

— Este escadra piraţilor din Tortuga.

— E puternică?

— Foarte puternică, Yara. Îi vei vedea, în curând, în acţiune, iar în acea zi, distrugătorii rasei indiene şi şeful lor vor tremura de frică.

Rostind aceste cuvinte, Corsarul avea pe chip o expresie de mânie, de care Yara se sperie.

— Niciodată nu i-am urât pe spanioli, în pofida masacrelor provocate incaşilor şi aztecilor, continuă el. Dar, după tot ce mi-ai povestit, îmi doresc să-i distrug pe toţi, cu tot cu case.

— Atunci, după ce-ţi vei răzbuna fraţii, te vei întoarce din nou pe mare? îl întrebă Morgan.

— Cine ştie? răspunse Corsarul.

După un moment de pauză, adăugă:

— Am şi o misiune de dus la capăt; şi nu voi părăsi marele golf fără s-o îndeplinesc. Cine poate să spună că *ea* este chiar moartă?

— Dar, chiar dacă ar mai fi în viaţă, totul s-a terminat între voi, pentru că veţi fi despărţiţi de cadavrul tatălui ei, zise Morgan.

— Şi de ale fraţilor tăi, adăugă Yara, izbucnind în plâns.

Corsarul o privi pe tânăra indiană, care încerca să-şi ascundă chipul.

— De ce plângi, Yara? Nu-ţi place să mă auzi vorbind despre ducesa flamandă? o întrebă el încet.

— Nu, *señor*, răspunse ea, cu voce abia perceptibilă.

Cavalerul se aplecă spre ea şi continuă, cu tristeţe:

— Corsarul Negru nu poate fi iubit, copila mea. Poartă ghinion femeilor care se apropie de el. Doar ai văzut.

Apoi, se îndreptă spre pupă, cu braţele încrucişate şi capul plecat.

A doua zi, după ce a traversat coastele din Yucatan, *Folgore* a atins Capul Catoche, instalându-se în mijlocul canalului, ca să poată porni în larg mai uşor, în caz de pericol, deoarece se aflau în apropierea insulei Cuba.

Corsarul Negru urmărea, în primul rând, să nu-şi facă simţită prezenţa. Timp de patru zile, a putut naviga în linişte, ajungând la Campeche; dar, la Laguna Terminos, a observat prezenţa unei corăbii cu pânze.

— E un vas din Cuba, spuse Morgan.

— Sau un vas care are drept misiune să ne supravegheze, răspunse Corsarul, bănuitor.

— De ce crezi asta?

— Acum două seri, am zărit un vas cu pânze care ne urmărea.

— Am fost cumva văzuţi?

— Nu uita că spaniolii se tem de surprizele noastre şi stau la pândă.

— Aşa este, cavalere. Au vase foarte rapide care supraveghează coastele.

— Ne putem da seama de planul acestei corăbii.

— Schimbând traseul?

— Da. Să urcăm spre nord, apoi să-i facem să creadă că ne depărtăm de uscat.

— Să-ncercăm. Dacă vasul ne ghiceşte direcţia, probabil că prietenii noştri vor găsi Veracruzul înarmat şi cu garnizoana triplată.

— În două ore, se va întuneca, Morgan. Până atunci, să vedem...

Trecură de gabia catargului cel mare, ajungând într-un loc mai bun, unde Corsarul, cu ajutorul lunetei, examină cu atenţie corabia inamică.

— Morgan, zise el, suntem foarte departe de spion; dar avem motive să ne temem de ei.

— E un vas mare?

— O fregată, probabil.

— Dacă este una dintre fregatele care ne-au blocat la Puerto Limon?

— La dracu! Ar fi trebuit să meargă mai bine ca *Folgore*. Dar, stai puţin... o să mă asigur.

Căpitanul şi secundul coborâră, ordonând îndreptarea pupei spre Lusiana, după care, se întoarseră spre gabie, fără să fi cerut mai înainte gabierilor să examineze şi ei corabia suspectă.

Însă aceasta îşi continua drumul spre Campeche. Totuşi, cine putea spune că nu era o manevră falsă a comandantului, ca să-i deruteze pe cei care îl supravegheau, aşteptând momentul propice să atace?

În câteva ore, să lăsă noaptea. Prudenţi, Corsarul şi Morgan socotiră că era mai bine să rămână la posturile lor de observaţie, dublând chiar numărul oamenilor de gardă şi încărcând tunurile.

Brusc, un punct luminos se ivi la orizont. Era probabil miezul nopţii. Acel punct nu putea fi confundat cu o stea, deoarece, imediat după apusul soarelui, cerul s-a acoperit de nori grei. Era, probabil, felinarul unui vas.

— Suntem supravegheaţi, îi spuse Morgan Corsarului.

— Nu mai încape nicio îndoială. Eu aş spune că suntem urmăriţi.

— Nu e deloc bine, căpitane. Această corabie ne poate compromite expediţia. Ce vom face?

Neprimind niciun răspuns din partea Corsarului, care studia în continuare vasul inamic, Morgan întrebă:

— Ce părere ai?

— Mă gândesc la cea mai bună metodă să atacăm vasul.

— Dacă este una dintre fregatele de la Puerto Limon?

— Nu contează! Nu avem suficiente muniţii ca s-o scufundăm? Ne-am numărat vreodată inamicii? Haide, Morgan, să-i arătăm forţa artileriei noastre! Coboară pe mare şase baleniere, împreună cu optzeci de oameni, aleşi dintre cei mai buni!

— Vrei ca bărcile să atace corabia?

— Da, dar după ce-i vom distruge catargul cel mare. Să ne grăbim, Morgan, să profităm de căderea nopţii! Trebuie să-i prindem pe spanioli între două focuri. Tu conduci balenierele, iar eu *Folgore*.

— La ordinele tale.

— În ultimul moment, nu uita. Acum du-te.

Zis şi făcut. În timpul pregătirilor, Corsarul Negru nu-şi luase privirea de la corabia inamică care, apropiindu-se din ce în ce mai mult, îşi dădea seama de mişcările lor. Parcă încerca s-o atragă prin forţa privirii sale.

După pregătirea balenierelor, Morgan i se adresă Corsarului:

— Căpitane, aştept ordinele tale.

Corsarul îi arătă punctul luminos.

— Îl vezi?

— Da, căpitane.

— Se îndreaptă spre noi.

— Aşa este.

— Veţi pleca în larg. Atunci când corabia va încerca să riposteze în faţa atacurilor mele, veţi ataca.

— Nu va fi deloc uşor.

— Dar va fi fatal, Morgan.

— Contează pe mine, căpitane.

— Du-te, şi Dumnezeu să fie cu voi!

— Mulţumesc, cavalere.

Cât ai clipi din ochi, cele şase baleniere se îndepărtară, dispărând în noapte.

Corsarul se îndreptă spre punte. În acel moment, văzu o umbră îndreptându-se spre el.

— Yara, zise el. Ce faci aici?

— Ce s-a întâmplat, *señor*?

— Suntem urmăriţi.

— De spanioli?

— Da, Yara.

— Şi ce vei face?

— Pregătesc apărarea. În câteva clipe, va începe o luptă crâncenă. Întoarce-te în cabina ta. În scurt timp, aici va domni moartea.

— Dar tu, *señor*?

Corsarul zâmbi.

— Moartea se teme de mine, spuse el. Du-te.

— Tremur pentru tine.

— Şi flamanda a tremurat pentru mine... Şi, cu toate astea, mă întorc în viaţă ca s-o scot din valurile Mării Caraibilor... Ah! Aş fi preferat să fiu ucis de artileriştii din Gibraltar. Dar... Acum nu avem timp de regrete. Trebuie să luptăm.

Brusc, Corsarul strigă:

— Oameni ai mării, aprindeţi felinarele şi pregătiţi-vă să atacaţi corabia care ne urmăreşte!

Noaptea era atât de întunecoasă, încât cea mai mică lumină părea vie; calmul domnea peste tot, rareori un val tulbura liniştea golfului Campeche, lovindu-se de *Folgore*, aproape nemişcată pe valurile de cerneală.

Toţi oamenii erau la locurile lor; în mâinile artileriştilor ardea fitilul, făcând în jurul lor o lumină vagă. Corsarul Negru, în picioare pe teuga din spate, se vedea foarte clar în lumina felinarelor de la pupă, tribord şi babord. Silueta sa neagră şi pana mare de la pălărie inspirau spaimă. Parcă era duhul mării, ţâşnind din adâncuri, ca să dezlănţuie o furtună îngrozitoare.

Nemişcat, îşi observa inamicul, iar oamenii lui, pregătiţi de atac, aşteptau semnalul său.

Deodată, Corsarul îl întrebă pe Carmaux, care se afla lângă el, împreună cu Van Stiller:

— Carmaux, vezi şalupele?

— Da, căpitane. Se apropie de punctul luminos: dar, curând, nu le vom mai putea vedea.

— La ce distanţă crezi că se află corabia?

— La o mie două sute de metri, căpitane.

— Trebuie s-o lăsăm să se apropie încă puţin, pentru ca tunurile noastre să tragă cu precizie.

Adresându-se artileriştilor, spuse:

— Cinci sute de piaştri pentru cel care va doborî primul catarg.

— O mie de rechini! mormăi Carmaux. Ce păcat că nu m-am născut artilerist! Aş fi avut cu ce să beau douăzeci de butoaie de vin de Spania.

— Oameni ai mării, fiţi pregătiţi pentru manevre! strigă Corsarul. Şi pentru atac!

Folgore, până în acel moment rămasă imobilă, îşi schimbă direcţia, înaintând încet spre duşman, pentru că vântul bătea la pupa.

Corsarul Negru, aflat la cârmă, vedea apropiindu-se, dar cu mai multă precauţie, corabia necunoscută. La ora unu, atunci când se afla la o distanţă de numai trei sute de metri, se auzi o voce:

— Cine sunteţi?

— Să nu răspundă nimeni, ordonă Corsarul.

Apoi, apropiindu-se de portavoce, strigă cu toată forţa:

— Spania!

— Opriţi-vă!

— Voi cine sunteţi?

— Fregată spaniolă.

— Înaintaţi, zise Corsarul.

În acelaşi timp, făcu semn artileriştilor să se apropie de cele două tunuri de mitralii.

— Putem începe. La momentul potrivit, Morgan îşi va face apariţia. Foc!

Urmă o linişte scurtă, întreruptă de şuieratul uşor al brizei, două fulgere luminând cerul şi două detunături puternice.

Brusc, de pe nava inamică, se auzi un vacarm asurzitor, ca răspuns la acest salut neaşteptat.

— Trădare! Trădare! strigară spaniolii.

Corsarul Negru se aplecă peste bastingaj. Neputând vedea ce se petrecea pe fregată, se întoarse la cârmă, ordonând:

— S-o distrugem!

Folgore îşi schimbă direcţia, arătând prora corabiei inamice, nu ca să fugă, ci ca să participe la atac şi ca să vadă mai bine manevrele balenierelor. Dar, deodată, fregata luă foc şi urmă o explozie. Tot felul de proiectile loviră *Folgore*, fără s-o avarieze, din fericire.

Carmaux, scăpat ca prin minune de la moarte, strigă:

— Ce muzică! Fregata ne va da bătăi de cap.

Corsarul Negru strigă:

— La naiba! Încearcă să fugă.

— O mie de rechini! înjură Carmaux, îndreptându-se spre bastingaj. Dacă va evita atacul, am încurcat-o.

— Cu atât mai mult cu cât trebuie să ne aşteptăm ambarcaţiunile, iar ea are timp să fugă, zise Van Stiller.

Într-adevăr, fregata viră spre un port mexican, intenţionând să prevină garnizoana de prezenţa piraţilor pe coastele Yucatanului.

— Trebuie, cu orice preţ, să-i împiedicăm să fugă, zise Corsarul. Dacă ne va scăpa, nu vom mai putea intra în Veracruz.

Apoi, strigă:

— La posturi! Trebuie să-i blocăm calea!

Destul de repede, *Folgore* se aşează, cu îndemânare, între coasta americană şi inamicul care, atunci când intenţionă să pornească la drum,

văzu în faţă proră ascuţită a vasului duşman.

— Opriţi-vă! Pe aici nu se trece! strigă Carmaux.

Spaniolii, după o scurtă ezitare, înţelegând că nu puteau lupta cu un astfel de vas, hotărâră să lupte, sperând ori într-o victorie, ori într-o ocazie favorabilă de a forţa trecerea, cu atât mai mult cu cât avea un echipaj numeros, iar artileria era superioară inamicului.

Dar Corsarul Negru se baza pe curajul oamenilor săi şi pe îndrăzneala lui Morgan.

— Foc de voie! comandă el. Atacaţi spaniolii!

În acel moment, lupta deveni crâncenă; artileria spaniolă, de două ori mai puternică, mătură punţile navei *Folgore*, avarie teuga din faţă, găuri pânzele, omorî oameni; bombele explodau în toate direcţiile şi, fără încetare, se auzea vocea Corsarului Negru dând ordine şi încurajându-şi oamenii. *Folgore* înainta în continuare, apropiindu-se din ce în ce mai mult de inamic, ca să-l atace la momentul potrivit.

— Rezistaţi! Foc pe punte! Ţintiţi catargul!

Piraţii, curajoşi, răspândiţi pe bastingaj, în picioare pe gabie, agăţaţi de gabiere, trăgeau focuri de armă, ciuruind fregata cu o precizie matematică, atacând, în special, soldaţii care apărau teuga din spate.

Lupta, ucigătoare pentru ambele părţi, dura de mai bine de un sfert de oră, când un strigăt brusc se ridică din mare:

— La atac, oameni ai mării!

Corsarul spuse:

— E Morgan!

Părăsi cârma şi porni spre bastingaj. Atunci, în lumina artileriei spaniole, putu distinge, la o distanţă mică de fregată, bărcile comandate de Morgan.

— Curaj, oameni ai mării! strigă el. Oamenii noştri atacă.

De pe vasul spaniol se auziră ţipete disperate, urmate de un schimb de focuri de armă.

În acea luptă crâncenă, în luminile intermitente care luminau valurile negre, se agitau siluete umane.

— Foc! ordonă Corsarul Negru. La atac!

XII
UN ABORDAJ NECRUŢĂTOR

Cele şase baleniere au înaintat foarte repede în noapte, dar cu prudenţă, ca să evite un şoc cu unul dintre cele două vase angrenate în luptă. S-au oprit doar când s-au aflat la şapte sau opt sute de metri de fregata spaniolă. Morgan le ceru oamenilor lui o linişte absolută, ca să poată auzi ordinele ce se dădeau pe corabia inamică, aşteptând astfel momentul propice.

Dar, atunci când spaniolii au fost forţaţi să renunţe la retragere şi să se angreneze într-o luptă crâncenă, piraţii erau nemulţumiţi, fiind obligaţi să asiste la acest duel, fără să participe; la fiecare explozie, săreau în sus, arătând pumnul, implorându-l pe Morgan să se apropie mai mult, ca să poată lupta, iar secundul îi încuraja să reziste încă puţin, ca să fie siguri de victorie.

Lupta era în toi. Din sabordurile celor două vase ţâşneau flăcări şi nori groşi de fum care înghiţeau punţile şi arboradele.

Când fumul deveni şi mai intens în zona fregatei, Morgan, care conducea prima balenieră, strigă:

— La atac! Deplasaţi-vă prin fum, astfel nu ne vor observa.

În scurt timp, mica ambarcaţiune ajunse lângă vasul inamic care, ocupat să respingă atacul viguros al Corsarului, nu o observă. De altfel, spaniolii nu se aşteptau deloc la o asemenea surpriză, babordul nefiind deloc păzit. Cu toţii se aflau la tribord, unde *Folgore* încerca să atace.

Ajuns sub fregată, Morgan, cu sabia în mână, se agăţă de portiera unui sabord, ordonând celor paisprezece oameni din baleniera sa să-l urmeze. Urmau să ajungă în dreptul bastingajului, când un gabier de pe fregată, zărindu-i, strigă în gura mare:

— La arme! Suntem atacaţi!

— Piraţi, atacaţi! răcni Morgan. Voi, ceilalţi din şalupe, foc!

Spaniolii se înspăimântară de salva de focuri; mai mult de jumătate dintre ei muriră, iar alţii intrară în panică.

— Piraţii! Piraţii! strigară ei.

Însă comandantul îşi dădu seama de situaţia. Nu-şi pierdu calmul, schimbă direcţia celor două tunuri de mitralii care ameninţau *Folgore* şi ordonă să se tragă în noii atacatori:

— Foc la babord! ordonă el.

Brusc, un uragan de fier curăţă puntea, proiectând în gol corzi, parâme de reglare a pânzelor, avariind ambarcaţiunile suspendate.

Piraţii răniţi căzură în mare, însă ceilalţi, deloc speriaţi, pătrunseră pe punte urlând ca nişte fiare sălbatice.

Morgan, în mod miraculos nevătămat, se află în fruntea lor, înarmat cu sabia şi un pistol. Strigă:

— La mine, piraţi!

Oamenii din bărci se înmulţiră, pe când, cei mai buni trăgători, în jur de douăzeci, rămaseră în bărci, declanşând un foc infernal, destinat protejării atacatorilor, distrugând artileria inamică.

Spaniolii, reuniţi pe teugele din faţă şi spate, traseră o ploaie de gloanţe asupra piraţilor, dar situaţia lor devenea din ce în ce mai periculoasă, deoarece, din partea opusă, Corsarul urma să atace şi el. Se declanşă o luptă crâncenă; tunurile bubuiră fără încetare; cele de pe *Folgore* ţinteau carena şi catargele, pentru ca să nu-i rănească pe oamenii lui Morgan care, în continuare în fruntea piraţilor, striga fără încetare:

— La atac!

Lupta era crâncenă, oamenii cădeau urlând, nimeni nu voia să se retragă; tunurile, devenite inutile, fură abandonate. Numai două tunuri de mitralii mai ripostau atacurilor vasului *Folgore* şi, în acest haos sângeros, lupta continuă. Sângele curgea în valuri, de-a lungul bastingajelor, până în mare.

Din când în când, se auzea strigătul „Trăiască Spania!“, iar oamenii mureau în gemete de furie şi durere, explozii şi zgomotul armelor albe. Însă lupta era inegală; în pofida calităţilor lui Morgan şi a oamenilor săi, spaniolii erau mult prea numeroşi, iar o întârziere de câteva clipe putea deveni fatală pentru piraţi. Corsarul Negru văzuse cum tunurile sale de mitralii au tras, pentru ultima oară, în direcţia teugii din spate. Vasul lui declanşă abordajul. Catargul său din vârful prorei era alunecat între hobandele catargului din faţa fregatei, vântul împingea vasul, bordul se înclina cu un zgomot înăbuşit.

Corsarul sări pe punte, cu sabia în mână şi strigând:

— La mine, oameni ai mării!

Oamenii lui, gata să-şi dea viaţa pentru şeful lor, îl urmară până pe bastingaj, în pofida focurilor de armă ale spaniolilor. Sabia îngrozitoare a Corsarului Negru se ridică în aer, se agită, căzând din nou, omorând soldaţi.

— Curaj, vitejii mei! Vino aici, Morgan!

Spaniolii, strânşi la mijloc, îşi pierdură sângele-rece, începând să bată în retragere. Rapiditatea atacurilor, invadarea piraţilor, pe care îi consideră fiinţe din iad, şi, prin acest lucru, invincibili, îi face să creadă inutilă orice rezistenţă, îngrozindu-i. Însă nu voiau să se predea şi, deşi erau împărţiţi în două tabere de către Corsarul Negru, se apărau cu înverşunare pe teugele din faţă şi din spate, în timp ce piraţii, adunaţi pe puntea dunetei, printre catargele de la pupa, prora şi catargul cel mare, îi împingeau pe inamici cu şi mai multă îndârjire. Unii dintre ei trăgeau de gabii şi aruncau bombe în mijlocul spaniolilor.

Lupta se opri un moment, ca să fie reluată cu şi mai mare violenţă pe punte, unde spaniolii păreau să-şi fi epuizat ultimele forţe. Pavilionul era compromis. Ofiţerii şi comandantul căzură ucişi de sabia Corsarului.

— Un ultim efort! se strigă din toate părţile.

Totuşi, nimeni nu îndrăzneşte să-l înfrunte pe Corsarul Negru. Brusc, spaniolii se retraseră în interior. O parte dintre ei, întârziaţi care apărau prora, fugiră în camerele echipajului.

În acel moment, cu o lovitură de sabie, Corsarul trimise pavilionul spaniol în apele Golfului Mexic.

Această cădere, care reprezenta o nouă victorie a piraţilor din Tortuga, a fost salutată cu urale, care se auziră până în cală.

— S-a terminat, spuse Morgan, apropiindu-se de căpitanul său, care contempla cu o privire tristă cadavrele ce zăceau pe puntea dunetei.

— Da, dar cât sânge! Este îngrozitor să omori oameni pe care nu-i urăşti.

— Răzbunăm crimele lui Cortez, Pizzaro şi ai celor care i-au atacat pe indienii din America, răspunse Morgan. Într-o bună zi, acești indivizi vor trebui să plătească pentru ororile lor.

Corsarul clătină din cap. Apoi, după o scurtă pauză, spuse:

— Dar n-am terminat încă...

— Spaniolilor nu le mai rămâne decât să se predea.

— Sunt încă numeroşi şi n-au aruncat armele.

— Îi vom forţa s-o facă. În magazii, nu pot opune deloc rezistenţă.

— Dar au cu ei tunurile pe care le pot amplasa pe scări. Un nou atac, ar putea fi periculos pentru noi, care am pierdut deja mulţi oameni.

— Da, avem aproximativ patruzeci de morţi... Şi alţi cincisprezece piraţi la infirmerie.

— Din fericire, vom putea găsi tot atâţia, fără să fim obligaţi să ne întoarcem în Tortuga.

— Ştii că toţi piraţii ne cer să se înroleze în rândurile noastre. Ce hotărăşti acum, căpitane?

— Să evităm, pe cât se poate, o nouă vărsare de sânge.

— Şi care ar fi condiţiile?

— Nimeni să nu moară şi fără nicio răscumpărare.

— Dacă faci aşa, vei pierde, căpitane, în jur de douăzeci de mii de piaştri...

Corsarul ridică din umeri:

— Uită asta şi du-te să negociezi.

În timpul acestui dialog, piraţii ocupaseră cu prudenţă toate ieşirile. Spaniolii care, în pofida confuziei retragerii, îşi păstraseră armele, se grăbiseră să se aprovizioneze cu praf de puşcă, gloanţe, butoaie cu lest, saltele şi alte lucruri de schimb, pregătindu-şi tunurile. Departe de a se gândi la o eventuală predare, puneau la punct o nouă strategie de apărare. Erau aproximativ optzeci. Însă uitaseră să se ocupe de tambuchiul care atrăsese în mod deosebit atenţia Corsarului şi a lui Morgan şi pe unde piraţii îi puteau ataca.

Secundul nu discută cu inamicul prin această deschizătură, ducându-se direct la celălalt capăt al antrepozitului, unde patru soldaţi rămaşi de gardă îşi încrucişară archebuzele.

— Armele jos! strigă Morgan, hotărât şi dispreţuitor, cu mâinile încrucişate. Am venit să negociem.

— Ce vrei? întrebă un soldat.

— Vreau să vorbesc cu şefii voştri.

Un locotenent îşi făcu apariţia în spatele baricadei, unde se afla ascuns.

— Cine te-a trimis? întrebă el, nervos.

— Corsarul Negru.

— Eşti secundul lui?

— Da, am această onoare.

— Şi ce vreţi de la noi?

— Vă cerem să vă predaţi.

— Spune-i Corsarului Negru că spaniolii ştiu să moară, dar nu să se predea.

— V-aţi luptat cu mare curaj şi onoarea voastră este neîntinată. Ni se întâmplă şi nouă, uneori, să luptăm cu moartea, iar apoi să fim obligaţi să depunem armele.

— Suntem pregătiţi s-o luăm de la capăt, domnule.

— Dar sunteţi deja prizonieri.

— Avem armele cu noi şi suntem încă numeroşi.

— Vă vom lăsa pe toţi în viaţă şi nu vă cerem nicio răscumpărare. Niciodată un pirat nu a fost atât de generos.

— Mulţumim, însă vom lupta până la ultima suflare.

— Atunci, sunteţi ca şi învinşi.

— Vom vedea. Pleacă sau ordon să se tragă.

Morgan părăsi antrepozitul, întorcându-se pe teuga din spate, unde îl aştepta Corsarul Negru, care-l întrebă grăbit:

— Nu sunt de acord, nu-i aşa?

— Nu, căpitane.

— Îi admir. Şi, dacă aş fi sigur că n-am să fiu trădat, i-aş fi eliberat.

— S-ar duce direct la Veracruz.

— Aşa cred şi eu.

— Trebuie să forţăm trecerea.

— Nu, am pierde oameni inutil. Aduceţi câteva lăzi cu bombe.

— Ca să le aruncăm prin tambuchi?

— Da. Atunci când va fi cazul.

Apoi, adresându-se oamenilor lui, Corsarul spuse:

— Haideţi, vitejii mei! Pregătiţi-vă pentru o nouă luptă!

XIII
FREGATA SE PREDĂ

După câteva minute, două coloane de douăzeci de pușcași, aleşi pe sprânceană, se strecurară în dormitoare, încet, în linişte, adăpostindu-se în spatele baricadelor.

Corsarul Negru nu voia să mai sacrifice alţi oameni, intenţionând să se limiteze la o simplă demonstraţie. Lovitura decisivă trebuia să vină de la tambuchi.

La momentul potrivit, cavalerul, aflat pe punte, înconjurat de alţi piraţi, le spuse:

— Faceţi mult zgomot, ca să creadă că suntem foarte mulţi.

Brusc, se declanşă un zgomot infernal, cu focurile de armă ale pușcașilor, la care se adăugau focurile tunurilor spaniolilor, care răspundeau cu înverşunare atacului, dar şi mobila, oglinzile şi lustrele care săreau în aer. Efectul acestui uragan din tambuchiul vasului a fost dezastruos: totul a fost făcut bucăţi, iar luptătorii, scăpând de gloanţe, s-au aflat sub o ploaie de proiectile, din fericire mai puţin periculoase.

Dar Corsarul Negru, rămas în picioare lângă tambuchiul închis, nu auzea încă vocea aşteptată, care să-i anunţe predarea; spaniolii luptau, în continuare, cu vitejie.

Piraţii, aflaţi lângă şeful lor, ardeau de nerăbdare să intre în luptă. La apariţia primilor nori de fum, Corsarul ordonă:

— Pregătiţi bombele.

— Sunt pregătite, căpitane, i se răspunse.

— Ridicaţi tambuchiul şi să nu vă treacă prin cap să faceţi economie de bombe. În curând, aceşti oameni vor fi prizonierii noştri.

Patru marinari înlăturară două bare de fier şi ridicară tambuchiul. Brusc, din interior ieşi un nor gros de fum, care se pierdu în fusul ancorei catargului cel mare. Dedesubt, se vedeau fulgere provenite din toate direcţiile şi se auzeau zgomotele tunurilor.

Fără să mai aştepte ridicarea fumului, marinarii lansară bombele, în special în zona în care se afla artileria.

Spaniolii, care nu se gândiseră deloc la această deschizătură, îşi pierdură curajul: unii dintre ei se speriară de mitraliile care zburau în toate direcţiile, fugind prin corabie ca nişte nebuni; alţii îi imitară, la scurt timp, în pofida apelurilor şi strigătelor puţinilor ofiţeri rămaşi în viaţă în urma masacrului, care ţineau încă piept focului continuu al piraţilor din dormitoare şi bombelor care explodau neîncetat, sub ploaia de proiectile de tot felul, de mese care săreau în aer şi flăcărilor care începură să se ridice, croindu-şi drum prin fumul dens.

Corsarul Negru strigă:

— Predaţi-vă sau veţi muri!

— Destul! Destul! strigară cincizeci de voci.

— Să-i omorâm pe toţi! Strigă un caporal, apucând o ladă cu bombe şi îndreptându-se grăbit spre tambuchi.

Cavalerul îl ameninţă cu sabia:

— Dacă nu asculţi, te omor. Acum pleacă.

Focul încetă. Din nou, aplecat peste tambuchi, Corsarul Negru repetă:

— Predaţi-vă sau veţi muri!

O voce răspunse:

— Ne predăm!

— Vreau să vorbesc cu cineva.

După câteva clipe, un ofiţer palid, emoţionat, cu hainele sfâşiate, un braţ rupt de aşchia unui obuz, singurul supravieţuitor dintre membrii statului-major, îşi făcu apariţia pe punte, întinse sabia spre Corsarul Negru, spunându-i cu o voce stinsă:

— Ne predăm.

Cavalerul nu-i luă sabia.

— Păstrează-ţi sabia pentru o ocazie mai bună, locotenente. Eşti un om curajos.

— Mulţumesc, cavalere! Te ştiam în stare de un gest atât de nobil.

— Sunt un gentilom, domnule.

— Ştiu. Iar acum ce-o să faceţi cu noi?

— Veţi rămâne prizonieri pe vasul meu până la sfârşitul expediţiei. După aceea, vă vom elibera, fără nicio condiţie, pe una din coastele mexicane.

— Veţi întreprinde o expediţie în oraşele noastre? întrebă ofiţerul, mirat.

— Nu-ţi pot răspunde. Este un secret pe care numai eu îl ştiu.

Apoi, luându-şi prizonierul de braţ, îl conduse la pupă, întrebându-l încet:

— Îl cunoşti pe ducele Van Guld, nu-i aşa?

— Da, cavalere.

— Se află cumva la Veracruz?

Spaniolul îl privi, fără să-i răspundă.

— Ai observat faptul că, lăsându-te în viaţă, nu am ţinut deloc cont de legile războiului, spuse Corsarul. În schimb, ai putea face un mic serviciu unui gentilom.

— Da! Ducele este la Veracruz, răspunse ofiţerul, după o scurtă ezitare.

— Mulţumesc, locotenente. Îmi pare bine că am fost generos cu tine.

Ofiţerul se apropie de tambuchi şi strigă:

— Predaţi armele! Cavalerul de Ventimiglia ne va lăsa pe toţi în viaţă.

Morgan şi puşcașii pătrunseră imediat în interiorul vasului ca să adune armele.

Spectacolul din interiorul fregatei era jalnic. Peste tot puteai vedea picioare răspândite sau oameni mutilaţi; morţi şi răniţi aflaţi printre bucăţile de mobilă fumegânde şi resturi de tot felul. Răniţii se târau în spaţiul dintre cele două punţi, agitându-şi braţele însângerate şi gemând de durere.

În mijlocul acestui spectacol sinistru, se aflau singurii supravieţuitori: cincizeci de oameni muţi, palizi, cu hainele zdrenţuite.

Morgan se grăbi să transporte răniţii la infirmeria de pe *Folgore*. Apoi, constatând că nimic nu mai putea fi luat de pe corabie, căzu de acord, împreună cu Corsarul, s-o abandoneze, nu înainte să ia şi muniţiile, dar şi lada căpitanului, unde se aflau douăzeci de mii de piştri, care au fost împărţiţi piraţilor.

De acum, fregata era pierdută. Focul se întindea cu o viteză uimitoare, iar flăcările ieşeau prin toate deschizăturile.

Corsarul Negru, de pe puntea înaltă a navei *Folgore*, care se pregăteau să pornească din nou la drum, contempla corabia inamică.

— Ce păcat! spuse el. Ne-ar fi putut fi de mare folos!

— Se va scufunda? întrebă, de lângă el, o voce cu un accent pronunţat.

Corsarul se întoarse şi o zări pe Yara.

— Tu eşti, Yara?

— Am venit să asist la agonia acestui vas care, cu câteva clipe în urmă, aparţinea asasinilor tatălui meu.

— Câtă ură străluceşte în ochii tăi! Ura ta seamănă cu a mea!

— Dar tu nu-i urăşti pe spanioli!

— Aşa este.

— Dacă aş fi câştigat lupta împotriva lor, eu i-aş fi omorât pe toţi.

— Au deja prea mulţi duşmani! Iar primele lor atrocităţi au fost deja pedepsite.

— Da, dar omul care mi-a omorât întregul trib este încă în viaţă.

— Acest om e deja condamnat.

— Şi până când va mai trăi? Ard de nerăbdare să-l văd murind.

— În seara asta, vom atinge coastele Mexicului.

— La Veracruz?

— Nu. Nu voi comite o astfel de imprudenţă. Pentru ca Van Guld să nu ne scape, vom pătrunde acolo înaintea flotei piraţilor. Dacă ar avea cea mai mică bănuială despre vizita noastră, ar pleca în Panama.

— Şi dacă-ţi va scăpa din nou, aşa cum s-a întâmplat la Maracaibo?

Corsarul nu răspunse. Începu să contemple, din nou, fregata care era acum cuprinsă de flăcări gigantice. Brusc, se auzi o explozie; sărise probabil în aer un depozit de obuze, rămas neobservat de piraţi. Din corabie ţâşneau în aer o sumedenie de bucăţi roşiatice, care cădeau apoi în mare, lăsând în urma lor o dâră groasă de fum.

— Iată că a murit! îi spuse Corsarul Yarei.

Fregata se înclina din ce în ce mai mult.

— Parcă ar anunţa sfârşitul marinei spaniole, murmură cavalerul.

După ce corabia se duse cu totul la fund, în timp ce Yara privea, în golul lăsat de ea, bolborositul apei, Corsarul spuse:

— Nu e îngrozitor ce se întâmplă?

— Ai dreptate, *señor*! Dar încă nu sunt răzbunată!

— Vei fi în curând, răspunse Corsarul, îndreptându-se în direcţia punţii de comandament spre Morgan care, văzându-l venind, porni în întâmpinarea sa ca să-i arate o hartă a golfului.

— Unde trebuie să vă debarc, căpitane? întrebă el. În seara asta vom atinge coastele mexicane.

— Ştii unde este situat Veracruz?

— Da, cavalere.

— Există vase de croazieră?

— După cum am aflat, coasta e păzită până la Tuxpam, pentru a apăra cât mai bine Jalapa...

— Atunci, ar fi greu de debarcat acolo?

— Mai degrabă imposibil. Veţi fi prinşi imediat.

— Şi ce mă sfătuieşti să fac?

— Să alegi un loc izolat. Ar trebui să debarcaţi departe de Veracruz şi apoi să înaintaţi, în etape mici, îmbrăcaţi în vânători sau conducători de catâri.

— Cunoşti un loc anume? Vreau să nu fiu văzut.

— Te înţeleg! Van Guld nu vă va aştepta...

— Desigur.

— Laguna din Tamiahua e goală din cauza febrei galbene. Ea se află la patru sau cinci zile de mers de Veracruz. Puteţi debarca acolo.

— Într-adevăr, cu atât mai mult cu cât escadra nu va ajunge decât în aproximativ zece zile.

— Dar să fii atent, căpitane! Spaniolii pot fi în alertă.

— Voi şti să-i păcălesc.

După patru ore, *Folgore*, care s-a deplasase tot timpul în largul mării, se îndreptă spre vest, adică spre coasta mexicană. Corsarul, care ţinuse neapărat să se asigure personal că acea coastă nu era păzită, nu părăsise deloc puntea comandamentului.

Totul era liniştit, iar căderea nopţii făcea apropierea de ţărm mai uşoară.

Folgore ajunse spre dimineaţă în apropierea peninsulei, care foloseşte drept barieră lagunei Tamiahua, aflată la câteva mile de Tuxpam, dar Corsarul ordonă retragerea în largul mării, urmând ca debarcarea să aibă loc la căderea serii. Pentru o mai mare precauţie, retrase tunurile şi ridică pavilionul Castiliei.

Plaja părea goală, dar cu păduri dese, formate în special din palmieri. Pe apă pluteau nenumărate plante cu frunzele galbene, abandonate.

— Ai impresia că această coastă a fost supusă unui adevărat dezastru, zise Morgan, care examina plaja cu luneta. N-am mai văzut niciodată palmieri ieşind din mare, asemenea algelor...

— Aceste plaje suferă transformări bruşte, răspunse Corsarul. Cutremurele provoacă scăderea nivelului coastelor, atunci când nu le înalţă.

— Înţeleg scăderea, dar nu şi ridicarea...

— Totuşi, acest lucru poate fi văzut şi pe coastele Europei, fără ca fenomenul să fie cauzat, în toate situaţiile, de cutremure, ele fiind foarte mobile şi foarte îndepărtate de vulcani. Aceste schimbări nu se produc într-o singură zi; deseori, a fost nevoie de secole întregi ca să ajungă la un anumit rezultat. De exemplu, în Italia, în aproximativ zece ani, am văzut astfel de transformări.

— Într-adevăr. Acum îmi amintesc că am auzit vorbindu-se despre coastele din Peru şi Chili, care se ridică puţin câte puţin.

— Sau în Sicilia şi Calabria. Coastele tind, încontinuu, să se ridice, în timp ce Veneţia tinde să scadă.

— Destul de încet, nu-i aşa?

— Atât de încet, încât nu există niciun motiv de îngrijorare, domnule Morgan. În Veneţia noastră, coastele nu scad decât cu trei sau patru centimetri pe an, în timp ce în Sicilia, ele s-au ridicat între patru şi şase metri în o mie două sute de ani.

— Atunci nu există niciun motiv să ne temem că aceste regiuni vor fi înghiţite de ape?

— Nu există niciun pericol imediat. Dar, dacă coborârea uscatului continuă, vom înregistra, în câteva secole, înghiţirea lor.

— Şi care ar fi cauza acestor fenomene?

— Ridicările sunt datorate cutremurelor regionale; scăderile sunt atribuite schimbărilor chimice sau moleculare ale maselor stâncoase sau absorbţiei acestor mase, sau chiar alunecărilor uşoare ale părţii superficiale, sau formării de goluri subterane, provocate de eliminarea materiilor solubile. În orice caz, nu vom asista la niciunul dintre cele două spectacole. Nu vom vedea nicio bucată de pământ înghiţită de apă sau transformată în munte. Domnule Morgan, să înaintăm puţin în larg şi să se pregătească şalupa.

— Cine te va însoţi, căpitane?

— Carmaux, Van Stiller, Moko şi tânăra indiană.

— Şi Yara?

— Fata îmi va fi mai de folos decât ceilalţi, răspunse Corsarul, zâmbind. Ştie ceea ce oamenii mei nu ştiu.

— Locul în care se află duşmanul tău de moarte?

— Întocmai! Locul unde-l voi omorî, rosti Corsarul cu o voce sumbră.

XIV
LAGUNA TAMIAHUA

După ce hoinări o zi întreagă, în aşteptarea unui moment propice, Corsarul, asigurându-se că niciun punct luminos nu trăda prezenţa vreunui vas, opri *Folgore* la cinci sute de metri de coastă.

Coborî pe puntea dunetei şi asistă la manevrele oamenilor lui, care coborâseră deja pe apă şalupa zveltă, încărcând-o cu lăzi pline cu provizii. Carmaux, Van Stiller şi Moko se aflau deja în mica ambarcaţiune. Îşi abandonaseră uniformele de marinari, îmbrăcând pantaloni din piele cu ciucuri, haine lungi, colorate, eşarfe care ţineau la brâu adevărate *navaja*[1] şi pistoale. O pălărie mare din paie le ascundea jumătate de faţă.

Corsarul Negru îmbrăcase aproape acelaşi costum, dar nu-şi abandonase sabia, cu care trebuia să-l ucidă pe asasinul fraţilor lui.

— Suntem gata? îl întrebă el pe Morgan.

— Da, căpitane.

— Şi Yara?

— Iată-mă! zise tânăra, făcându-şi apariţia.

Purta un *poncho* cu franjuri; îşi strânsese părul sub o pălărie mare, împodobită cu o panglică.

— Care sunt ultimele instrucţiuni, căpitane? întrebă Morgan.

— Alăturaţi-vă cât mai repede flotei şi veniţi degrabă la Veracruz.

— Ştii că Grammont a hotărât să coboare în partea de sud a oraşului...

— Ştiu, la două leghe. Dacă voi putea, vă voi aştepta acolo.

— Cunoşti punctul de debarcare?

— Laurent şi Grammont mi l-au spus. Pe curând, Morgan.

— Îţi urez ca duşmanul să nu-ţi scape.

— Voi face tot ce voi putea ca să-l prind.

— Să fii atent, căpitane! Sunt destul de mulţi spanioli la Veracruz.

— După răzbunarea mea, nu voi mai pune niciun preţ pe propria viaţă.

— Dar... cealaltă misiune?

— Ai dreptate! zise Corsarul, oftând.

Ezită un moment, aruncă o privire distrată în direcţia lagunei şi coborî repede, spunând pe un ton hotărât:

— Adio!

Ocupă loc la pupa şalupei, alături de tânăra indiană, şi le făcu semn oamenilor să se îndrepte spre ţărm.

Carmaux, Van Stiller şi Moko îşi ocupară locurile la vâsle, în timp ce *Folgore* îşi schimbă direcţia.

Peste apele lagunei se întindea o ceaţă uşoară care se îngroşa noaptea. Această ceaţă era extrem de periculoasă, deoarece era încărcată cu vapori rezultaţi în urma putrefacţiei arborilor exotici sau ale „plantelor febrei“.

În lagunele Mexicului, plantele sunt abundente; cresc chiar şi în apă, după care se descompun încet, stricând aerul. Ele provoacă frigurile galbene, care fac atâtea victime în timpul perioadei de vară.

În jur, nu era nicio lumină, nu se auzea niciun zgomot: se spunea că nimeni nu ar fi îndrăznit să se aventureze pe aceste ţărmuri unde domnea moartea.

— Iată un loc periculos! zise Carmaux. Parcă ar fi tărâmul cumătrului Belzebut.

— Într-adevăr, Belzebut se ascunde în această ceaţă, răspunse hamburghezul.

— Este vorba despre friguri, nu-i aşa, Moko?

— Galbene, adăugă negrul. Când te apucă, nu te mai lasă.

— Avem pielea destul de tare, reluă Carmaux.

— Ea nu cruţă pe nimeni.

— Atunci, să ne grăbim, prieteni. Deşi este tare, încă mai ţin la propria piele.

Barca tăie în viteză ceaţa pe care vântul o împingea spre coastă. Corsarul Negru se afla la cârmă. Din când în când, îşi consulta busola şi schimba câteva cuvinte cu Yara.

Şalupa traversase mai mult de jumătate din lagună atunci când Carmaux, întorcând privirea spre nordul peninsulei, văzu strălucind un punct.

— O! exclamă el. Insulă asta nu e părăsită! Ai observat, căpitane?

— Da, răspunse Corsarul, care se ridicase în picioare să vadă mai bine.

— Să fie o caravelă?

— Am impresia că e o lumină fixă, spuse Van Stiller.

— Nu, zise Moko, care vedea mai bine decât ceilalţi. E o lumină mişcătoare.

— Poate că e o caravelă care se îndreaptă spre Pueblo Viejo, murmură Corsarul. Noroc că noaptea este atât de întunecoasă ca să putem trece neobservaţi.

— Ne continuăm drumul, căpitane? întrebă Carmaux.

— Da, şi mai repede, ca să trecem de această ceaţă blestemată.

Cei trei bărbaţi continuară să vâslească, făcând barca să zboare pe apă, stârnind un zgomot uşor care răsuna în liniştea mormântală care domnea în lagună. Totuşi, din când în când, se auzea strigătul unui vampir, alt monstru aerian, sau liliac, care suge sângele oamenilor sau animalelor care dorm.

Corsarul privea în continuare punctul luminos, care se îndepărta spre nord, spunând:

— Când vom atinge coasta, vom fi atât de departe, încât nu vom putea fi văzuţi.

La ora două dimineaţa, Carmaux remarcă faptul că nivelul apei începea să scadă.

— Cred că ne apropiem de plajă, îi spuse el Corsarului.

— Mi se pare că o zăresc... Da, acolo, o masă întunecoasă care ar putea fi chiar o pădure.

La puţin timp după aceea, şalupa intră în mijlocul unor plante acvatice şi bancuri de nisip. Aici, arborii exotici emanau mirosuri pestilenţiale.

— Oare ne aflăm într-o mlaştină? întrebă Corsarul.

— Suntem înconjuraţi din toate părţile, zise Carmaux.

— De crocodili, adăugă Van Stiller.

— Ai văzut?

— Tocmai am văzut unul care încerca să ne joace o festă.

— Periculoase animale! zise Moko.

Zărind un canal, între bancurile de nisip şi plantele exotice, cei trei vâslaşi se îndreptară în acea zonă, în încercarea de a ajunge cât mai repede la ţărm. Însă niciunul dintre ei nu ştia locul în care se aflau; se îndreptau pur şi simplu spre vest, deoarece în acea direcţie se afla ţărmul, unde urmau să ajungă mai devreme sau mai târziu.

După o jumătate de oră, intrară în mijlocul mai multor insuliţe şi canale, unde crescuseră numeroşi copaci înalţi.

— Încotro ne îndreptăm, căpitane? întrebă Carmaux.

— Să coborâm pe una dintre aceste insuliţe şi să aşteptăm răsăritul soarelui. În acest întuneric, mi se pare imposibil să ne îndreptăm într-o direcţie precisă.

— Da, parcă am orbit, zise hamburghezul.

Urmând sfatul Corsarului, cei cinci coborâră pe cea mai apropiată insuliţă, unde copacii înalţi păreau că măresc intensitatea nopţii. Piraţii se întinseră la piciorul unuia dintre aceşti copaci, acoperiţi cu mantiile mari, ca să se apere de umiditate, cu armele lângă ei.

Această măsură de precauţie se dovedi de mare folos, deoarece, nici măcar nu apucaseră să închidă un ochi, că se auzi un strigăt care se termină într-un răcnet îngrozitor.

Aproape imediat, răspunse un strigăt asemănător; apoi, un al treilea, urmat de un al patrulea.

— Sunt crocodilii! zise Carmaux, tresărind.

Un miros puternic de mosc trăda prezenţa acestor reptile hidoase.

Urmă un scurt moment de linişte. Apoi, din nou, nu doar în apă, ci şi în copaci, se porni un concert îngrozitor de răgete şi urlete de tot felul.

Carmaux şi Van Stiller se speriară, crezând că urma să cadă peste ei un batalion de animale feroce, în timp ce negrul, Yara şi Corsarul ridicară uşor capul, încercând să vadă ce se întâmplă în copaci.

— Pe toate tunetele din Hamburg! strigă Van Stiller. Ce se întâmplă?

— E foarte simplu, zise Moko. Maimuţele urlătoare ne oferă un concert...

— Astea sunt maimuţe? întrebă Carmaux, sceptic. Cumetre Sac-de-Cărbuni, îţi baţi joc de mine.

— Nu, Carmaux, interveni Corsarul.

— Atunci, căpitane, spune-mi, ce mai sunt şi urletele astea?

Zgomotul făcut de maimuţe era asemănător cu cel al unei mulţimi de copii care plâng.

— Tot maimuţe, Carmaux, răspunse Corsarul.

— Parcă ar fi copii... Zgomotul ăsta te înnebuneşte.

Piratul avea dreptate. Maimuţele roşii, împreună cu maimuţele urlătoare, făceau un vacarm atât de mare, încât aveai impresia că surzeşti.

— Cred că sunt pe aici milioane de maimuţe, zise hamburghezul.

— Te înşeli, cumetre alb, îl contrazise Moko. Nu sunt mai multe de şapte sau opt.

— În acest caz, au bronz în gât.

— Sau ceva mai bun.

— Ce anume?

— Un fel de tobă cărnoasă, care multiplică de o sută de ori intensitatea vocii, explică corsarul.

— Ai dreptate, căpitane, încuviinţă negrul.

— Sunt cântăreţi extraordinari! zise Carmaux. Dar, mai bine ar cânta în altă parte.

— Vrei să le faci să tacă? întrebă negrul.

— Cu mare plăcere.

— Trageţi spre ele şi vor pleca. Şi, dacă vei răni pe una dintre ele, o vom pregăti la masă.

— O! Să mănânc eu maimuţă? Drept cine mă crezi?

— E delicioasă! Indienilor şi negrilor le place foarte mult.

— Mai bine mănânc un copil fript.

— Încearcă.

— Lăsaţi maimuţele în pace şi păstraţi-vă muniţia pentru animale mai periculoase, le ceru Corsarul, ridicându-se brusc.

— Ce s-a întâmplat, căpitane?

— Crocodilii.

— Văd doi sau trei, zise Moko.

— Să vedem dacă ne vor pe noi, adăugă Carmaux.

Afară începuse să se lumineze, iar ceaţa dispărea încet, lăsând să se vadă cât de cât ce se petrecea pe canale.

Un saurian hidos înainta încet spre piraţi. Pe spate, între solzii ososi plini de mocirlă, creşteau un fel de plante specifice bălţilor, dar şi trestie.

Ca să nu fie observat de piraţi, îşi vârî capul în apă, scoţându-l doar foarte rar, ca să respire. Agitându-şi coada, stârnea o dâră uşor de reperat.

— Îşi imaginează că ne va surprinde! Ce părere ai, cumetre Sac-de-Cărbuni? întrebă Carmaux.

— Să-l lăsăm să se apropie; vei vedea cum îl voi întâmpina.

— Fără armă?

— Arma e inutilă. Cu atât mai mult cu cât gloanţele ar risca să nu aibă niciun efect în faţa scutului de solzi.

— Şi apoi, adăugă Corsarul, un foc de armă ar putea atrage atenţia vreunui spion spaniol.

— Atunci îl vom lăsa să ne mănânce?

— Ţi-am spus să mă laşi pe mine să mă ocup, răspunse negrul.

Uriaşul Moko luă o creangă solidă; cu două lovituri de cuţit, o curăţă de frunze, apoi se strecură printre arborii exotici de pe plajă.

Carmaux şi Van Stiller porniră printre crengile împletite ale plantelor acvatice, în timp ce Corsarul o conduse pe Yara în spatele trunchiurilor mari ale arborilor, deşi tânăra indiană nu părea deloc speriată de vizita saurianului.

De altfel, fata ştia foarte bine că avea lângă ea un om căruia nu-i era frică de nimic şi care ar fi apărat-o împotriva oricărui pericol.

Crocodilul înainta încet, cu prudenţă, lăsându-se antrenat de curent. Când ajunse la câţiva paşi de insuliţă, un alt crocodil îşi făcu apariţia dintr-o grămadă de plante acvatice, care creşteau pe un banc de nisip.

Brusc, un al treilea ţâşni din apă, aruncându-se, furios, între ceilalţi doi.

— Ia te uită! exclamă Carmaux. Nu ne atacau pe noi.

— Nu, cumetre alb, răspunse negrul.

Se auziră două zgomote asurzitoare şi alţi doi crocodili săriră în mijlocul canalului, lovind cu violenţă apa cu cozile lor greoaie.

Unul dintre ei, cel mai mic, se aruncă într-o parte, adăpostindu-se în spatele arborilor exotici care înconjurau insuliţa, în timp ce restul se atacau cu înverşunare, deschizând gurile lor monstruoase, înarmate cu dinţi puternici şi ridicând adevărate valuri, cu bătăile lor din coadă. Zgomotele pe care le scoteau te făceau să te gândeşti la o întâlnire dintre doi tauri furioşi.

— Hei, cumetre, ce-au păţit animalele astea? întrebă Carmaux. Am impresia că vor să se mănânce între ele.

— Sunt îndrăgostiţi! răspunse negrul, râzând.

— Poate de carnea moale a Yarei? zise Van Stiller.

— Nu, cumetre alb, a femelei care tocmai s-a ascuns în spatele arborilor exotici...

— Aha! Doamna este curtată de patru bărbaţi tineri în acelaşi timp! strigă Carmaux.

— Iar acum, masculii se bat pentru ea.

— Nu credeam că gelozia este atât de dezvoltată la astfel de animale!

— Şi ce gelozie, cumetre!

— Şi femela ce face?

— Asistă la luptă, apoi va pleca cu învingătorul.

Femela se tăvălea în mijlocul plantelor, în timp ce masculii, din ce în ce mai fioroşi, se luptau, fără să le treacă prin cap să abandoneze acea

înfruntare crâncenă.

În cele din urmă, unul dintre ei, cel mai slab, ieşi din luptă. Rivalul său îi smulsese coada şi botul.

Sărmana reptilă se duse să-şi aline durerile printre arborii exotici, înroşind apa. La puţin timp după aceea, un al doilea, grav rănit de ceilalţi doi, care se aliaseră împotriva lui, renunţă la înfruntare.

Dar şi învingătorii erau răniţi. Deşi unul dintre ei avea mandibula ruptă, iar celălalt o labă în minus, cei doi reluară lupta cu o încrâncenare şi mai mare.

Cu toate acestea, după primele lovituri, cel care avea mandibula zdrobită, nemaiputându-se apăra decât cu coada, încercă să se refugieze pe insuliţă. Văzându-l apropiindu-se, Moko ridică o bucată mare de lemn, gata să-i distrugă şalele; dar celălalt crocodil nu aşteptă să se întâmple acest lucru: hotărât să-şi elimine definitiv rivalul, îl urmări, îl trase înapoi, iar lupta reîncepu în apa devenită roşie de sânge.

— Moko! strigă brusc Carmaux.

Corsarul, care văzuse şi el pericolul în care se afla şalupa, sosi în grabă, strigând:

— Veniţi cu mine, piraţi!

Cele două reptile, bătându-se în apropierea ambarcaţiunii, riscau să o avarieze.

Moko sări imediat între copacii exotici, urmat de Carmaux şi Van Stiller, însă era prea târziu: brusc, se auzi cum şalupa se crapă. Baleniera, distrusă, se scufundă.

— Ah! Câinii! strigă furios negrul.

Şi, fără să se mai gândească la un eventual pericol, sări între cele două reptile şi, cu o lovitură puternică aplicată cu trunchiul de copac, rupse şira spinării crocodilului aflat cel mai aproape de el.

Celălalt crocodil, auzind lovitura, se întoarse: în pofida mandibulei zdrobite, în loc să fugă, se năpusti asupra negrului. Acesta abia avut timp să sară într-o parte. Corsarul Negru, văzând pericolul în care se afla Yara, deoarece reptila ajunsese acum pe ţărm, rapid ca un fulger, se lăsă în jos, introducându-şi în întregime sabia în gura animalului hidos. Însă această rană nu ar fi fost deloc suficientă fără intervenţia negrului care, evitând o lovitură de coadă, strigă spre Corsar:

— În spate, căpitane!

Şi, ridicând din nou, deasupra capului, trunchiul de lemn, îl lăsă să cadă cu putere.

Se auzi un zgomot, asemenea unui copac care e smuls. Solzii animalului cedaseră. Reptila, răpusă de această lovitură, rămase mirată câteva clipe, apoi, adunându-şi forţele, se întoarse în josul râului, dispăru în canal, lăsând în urma ei o dâră mare de sânge.

— Acum, du-te la femela ta, zise Carmaux.

— Prea târziu. Doamna, plictisită de o aşteptare atât de lungă, a plecat deja, răspunse Van Stiller.

— Iar noi am pierdut şalupa, zise Moko.

— Dar şi mâncarea, adăugă Carmaux. Peştii vor fi fericiţi!

XV
PLUTA

Carmaux nu se înşelase.

Şalupa se scufundase împreună cu proviziile şi muniţiile, în afara armelor şi a câtorva sute de încărcătoare pe care piraţii le luaseră cu ei, dar şi a cuverturilor pe care Yara le păstrase ca să se protejeze de umiditate.

Aşadar, situaţia era destul de complicată în aceste mlaştini întinse, necunoscute, populate de crocodili.

— Iată-ne într-o situaţie foarte complicată, zise Carmaux. Am rămas fără şalupă, provizii...

— În privinţa proviziilor, nu vom suferi prea mult, zise negrul. Aici sunt păsări, maimuţe... cozi de crocodili.

— Mâncător de reptile! răspunse Carmaux. Vei asezona coada crocodilului cu puţin mosc?

— Am mai mâncat deja. Mirosul nu e chiar atât de rău. Te obişnuieşti destul de uşor cu el.

— Dar cu şalupa cum facem? întrebă Van Stiller. Presupun că nu vom rămâne aici tot restul vieţii.

— Avem lemne, spuse Corsarul. Nu cumva marinarii mei ştiu să construiască o plută?

— Ce nătăfleţ sunt, căpitane! zise hamburghezul. Nu m-am gândit deloc la toţi aceşti copaci.

— Totuşi, sunt foarte vizibili, zise Carmaux, râzând.

— Moko, ai barda cu tine?

— Da, căpitane.

— Atunci, pentru că s-a mai luminat puţin, du-te şi taie câţiva copaci.

— Noi vom căuta liane, propuse Carmaux.

— Şi micul dejun? Ştiu că nu poţi lucra cu stomacul gol, zise Corsarul.

— Ai dreptate, nici nu mă mai gândeam la asta, căpitane.

— Du-te cu Van Stiller să vizitaţi insuliţa.

— În lipsă de altceva, ne vom mulţumi cu o maimuţă friptă.

Carmaux se strâmbă, cuprins de silă.

— În pădurea din Gibraltar, făceai mai puţine nazuri, îi aminti Corsarul. Te-am văzut făcând ochi dulci şerpilor...

— Pe Bachus, căpitane, muream de foame!

— Şi aici crezi că e altfel? Grăbiţi-vă. Yara va face focul.

— Să mergem, spuse Carmaux. Măcar de-am prinde un tapir!

Şi, în timp ce Carmaux şi Van Stiller plecară în căutarea hranei, Corsarul şi Moko începură să caute plante pe care să le poată folosi la construirea plutei.

Insuliţa era mai mare decât îşi închipuiseră la început. Terenul gras, format din frunze putrede, abunda în palmieri şi tufişuri înalte, unde puteai găsi vânat.

Cei doi piraţi, neauzind niciun strigăt sau zgomot, înaintară cu prudenţă prin tufişuri.

Când soarele începu să răsară, numeroase stoluri de bâtlani şi raţe sălbatice îşi luară zborul dintre plantele acvatice, într-un zgomot asurzitor, în timp ce alte păsări, aflate în vârful copacilor, le răspundeau.

Maimuţele săreau printre frunzele mari ale palmierilor regali, scoţând strigăte stridente.

Erau aceleaşi maimuţe urlătoare care, în timpul nopţii, deranjaseră liniştea sărmanului Carmaux.

Aceste maimuţe, extrem de abile, au dispărut din Mexic, însă le mai întâlnim în America de Sud şi, într-un număr mult mai mare, în Guyana şi în pădurile virgine din Amazonia.

Masculii au o culoare închisă cu reflexii roşiatice, în timp ce blana femelelor este galbenă. Au o înălţime de şaptezeci de centimetri, puţin în raport cu puterea vocii, care poate fi auzită pe o rază de mai mulţi kilometri.

— Înainte să ne ocupăm de maimuţe, să vedem dacă nu cumva găsim ceva mai bun. Trebuie să existe vânat pe-aici.

— Sunt bâtlani, răspunse Van Stiller.

— O! O mie de rechini!

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am văzut un animal fugind.

— Şi era mare?

— Cât un iepure.

— Dacă ar fi fost chiar un iepure? Ce masă am ratat, Carmaux!

— Haide! Termină! Mă faci să-mi vină apă în gură.

Cei doi piraţi porniră în urma animalului, care fugea în faţa lor, ghicindu-i prezenţa numai după mişcarea frunzelor, provocată de trecerea lui.

În cele din urmă, reuşiră să-l vadă, în momentul în care se strecura într-un trunchi de copac, agitându-şi, în afara acestuia, coada acoperită cu solzi mici.

— A, banditule, te-am prins! exclamă Carmaux, apucându-l repede de coadă.

Începu să tragă cu toată forţa, dar, spre marea lui surpriză, efortul său se dovedi zadarnic.

— O mie de balene! izbucni el. E cât un iepure şi mai puternic decât mine!

— Ia să vedem, zise Van Stiller, apropiindu-se de vizuina din trunchiul copacului, unde văzu un fel de platoşă dură, protectoare, formată din solzi, în aparenţă foarte rezistenţi şi inegali.

— Nu ştiu cu ce fel de animal avem de-a face, dar cred că ar trebui să cedeze în faţa ta.

— Oare mi-am pierdut forţele?

— Lasă-mă pe mine să încerc.

Van Stiller apucă animalul de coadă, sprijini un picior pe copac şi trase, dar fără niciun rezultat.

— Mii de tunete! înjură el. E incredibil.

Carmaux râdea cu gura până la urechi.

— Râzi!

— Mai încearcă.

— Imposibil. S-a prins cu crampoanele de copac.

— Nu, cu ghearele.

— Aşadar, cunoşti această specie de... de...

— Tatu!

— Nu cunosc.

—*Armadilo.*

— Nici atât.

— O să-l vezi.

— Ai putea?

— Stai puţin.

— Poate fi mâncat?

— E delicios ca un purcel de lapte.

Carmaux, ţinând cu o mână animalul de coadă, înfipse vârful cuţitului în cavitatea trunchiului copacului.

La început, animalul încercă să rămână în continuare agăţat, apoi îşi abandonă ascunzătoarea şi căzu.

Van Stiller, aflând de la Carmaux că acest tatu nu era deloc periculos, începu să-l cerceteze cu privirea.

Animalul era puţin mai mare decât un iepure, cu labe scurte, spatele protejat de o placă din solzi în formă de platoşă, foarte rezistentă şi împărţită în mai multe benzi. Capul, foarte mic, era înzestrat cu un fel de vizieră osoasă. Labele scurte erau înarmate cu gheare foarte puternice.

În cădere, se închisese, iar acum arăta ca un ghem perfect, apărat de platoşa cu solzi, mobilă şi solidă.

— E ciudat modul în care se închide! zise Van Stiller.

— Nu-l va ajuta cu nimic, răspunse Carmaux, lovindu-l cu patul puştii.

Sărmanul animal scoase un strigăt şi se deschise.

— Iată friptura noastră, zise Carmaux, apucând animalul de coadă.

— Din ce rasă face parte acest tatu?

— Sunt complet inofensivi. De obicei, ies noaptea şi nu fac rău nimănui.

— Sunt cumva ierbivori?

— Nu, sunt carnivori. Dar, pentru că nu sunt nici foarte agili, nici nu au dinţi, la drept vorbind, nu sunt în stare să vâneze, mulţumindu-se numai cu cadavre. Se pare că, atunci când se află în prezenţa unui animal mare mort, intră în corpul lui devorând interiorul, lăsându-i pielea intactă.

— Şi spui că sunt comestibili?

— La fel ca broaştele ţestoase. Prietene Stiller, hai să ne continuăm vânătoarea.

— Ce speri să mai prindem?

— Câţiva bâtlani, dacă s-ar putea.

Cei doi porniră spre ţărm unde, judecând după zgomot, trebuia să existe păsări de apă.

Într-adevăr, atunci când cei doi piraţi au putut zări malul, au observat un număr foarte mare de raţe sălbatice şi de bâtlani, adunaţi în jurul arborilor exotici. Cu două focuri de armă, făcură două victime şi, după ce intrară în posesia lor, se grăbiră să ajungă înapoi la prietenii lor.

La sosirea lor, Moko tăiase deja câţiva copaci tineri şi numeroase liane care urmau să folosească drept corzi.

În timp ce Yara jumulea penele bâtlanilor, piraţii construiră, în doar o oră, pluta, protejând-o de jur împrejur cu o palisadă, ca să împiedice eventualele atacuri ale crocodililor, construind din crengi şi frunze de palmier o baracă mică. Atunci când au fost convinşi că ambarcaţiunea îi va putea transporta pe toţi, au luat micul dejun, după care au pornit la drum, înfigând vâslele în fundul mlăştinos al canalului.

După ce trecură de insuliţe, întâlniră a doua lagună care, identică cu prima, era populată de copaci şi păsări care cântau în gura mare; altele vânau peşti mici sau crabi ascunşi în nisip. Câţiva crocodili dormeau liniştiţi.

Corsarul, urcat pe baracă, ca să vadă mai bine în depărtare, zări, foarte departe, o linie obscură, care părea că indică existenţa unei păduri.

— Pământul este în acea direcţie! strigă el. Dar mai avem de mers până acolo.

Apoi, după câteva clipe de tăcere, strigă:

— Hei! Carmaux!

— Da, căpitane!

— Fă pluta să se îndrepte mereu spre vest.

— Să sperăm c-o vom putea face, prin aceste canale, care descriu nişte cercuri foarte complicate!

— Ai dreptate, Carmaux, dar văd, acolo, că sunt drepte.

— Vom face tot ce vom putea să ajungem acolo, căpitane.

Pluta se deplasa încet pe apa densă a lagunei, unde nu bătea nici cea mai mică briză, iar Moko, Carmaux, hamburghezul şi uneori Corsarul, înfigeau cu forţă prăjinile, care foloseau drept vâsle, în fundul mlăştinos, alunecând adeseori şi punându-i în pericol pe cei patru vâslaşi.

Crocodilii se apropiau, curioşi, arătându-şi dinţii ascuţiţi, fără să atace, făcând stânga-mprejur după ce primeau câteva lovituri de prăjini aplicate fără milă de Moko şi hamburghez.

În jurul prânzului, pluta ajunse la un canal ce ducea spre sud, care era plin de bancuri de nisip şi insuliţe acoperite cu arbori exotici. Atunci când pluta intră pe canal, un nor mare de păsări, ţâşnind dintre plantele acvatice, se ridică în faţa piraţilor. Se puteau vedea *roşcuţi*, cu labe mici şi capul roşu ca focul, *coclarni*, asemănători cu cintezoii noştri; *sylvicoli* cu pene de aur;

bâtlani, raţe verzi, becaţe, care priveau mirate trecătorii, fără să se sperie de loviturile de vâslă aplicate de hamburghez.

O mulţime de *urubu* se tăvăleau în linişte în nisip. Asemenea vulturilor, cu penele lor negre, în Mexic, ei fac curăţenie, devorând reziduurile şi toate gunoaiele aruncate de locuitori pe străzi. Şi nu-i afectează deloc acest lucru. Asemenea acelui marabu din India, ar mânca un bolnav de holeră fără să le pese.

— Iată paradisul vânătorilor! zise Carmaux, care urmărea cu o privire curioasă toate mişcările acestor păsări. Ce ne-am mai fi distrat, dacă nu am fi fost atât de grăbiţi! Nu-i aşa, Stiller?

— Nu-ţi spun ce poftă mi-ai făcut. Ia uită-te la canarii ăştia.

— O plăcintă cu carne şi sos alb, prietene.

— Pe celălalt, cu aerul războinic, îl şti? Îl vezi?

— Cel care hoinăreşte printre trestii?

— Ăla? Parcă ar fi un războinic înaripat.

— E un *kamiki*, zise Moko.

— Nu-nţeleg! răspunse Van Stiller.

— Aşteaptă puţin, îl vei vedea la lucru. Se pregăteşte de luptă.

Kamiki e o pasăre superbă, zveltă, pe cap cu un corn, cu aripile puternice şi penele lungi şi rigide, care se terminau în formă de pinteni ascuţiţi.

Această pasăre, supravieţuitoarea unor timpuri străvechi, se năpusti într-un tufiş de trestie, ridicându-şi penele şi scoţând un strigăt de luptă.

Corsarul şi Yara se ridicaseră în picioare s-o vadă.

— *Kamiki*, explică tânăra, se pregăteşte de atac. E o pasăre foarte curajoasă. Nu se teme decât de peşti.

— Şi pe cine va ataca? întrebă Corsarul.

— Probabil un şarpe care e ascuns prin trestii.

— Atunci, această *kamiki* e un şerpar?

— Da, *señor*. Priveşte-o.

Pasărea, cu capul ameninţător, încerca cu înverşunare să-şi descopere duşmanul, care nu părea deloc dispus să iasă din ascunzişul său, neştiind prea bine valoarea adversarului. Dar, hărţuit şi lovit, se ridică printre trestii, arătându-şi mărimea, ca un pumn, negru-lucios, şi capul plat.

Era un şarpe aligator, reptilă foarte răspândită în mlaştinile Americii Centrale.

Văzându-şi adversarul hotărât să se lupte, încercă să-l muşte, dar pasărea se proteja cu aripile şi încerca, agitându-le, să lovească şarpele cu pintenii. Acesta, furios, se lăsa în jos, ca apoi să poată sări mai bine, arătându-şi limba bifurcată.

— Pe Bachus! strigă Carmaux, ce luptă interesantă! Oare cum se va termina?

— Cu înfrângerea reptilei, spuse Yara.

— Să fie oare posibil aşa ceva? Şi dacă şarpele muşcă pasărea?

— Nu se va lăsa muşcată.

Pasărea, aplicând în continuare aceeaşi tactică, foarte rapidă, ataca din toate părţile, fără încetare. Şarpele îşi pierduse calmul, efectuând salturi dezordonate care îl făceau să se rănească singur în pintenii adversarului.

Lupta dura deja de mai multe minute, când, pasărea, considerând-şi inamicul suficient de obosit, declanşă atacul decisiv.

Apucând în cioc aligatorul, îl ameţi cu lovituri de aripi, după care îşi luă zborul. Totul dură câteva secunde. Se ridică cu prada în aer, la zece-doisprezece metri, îi dădu drumul, ţâşni spre ea şi, cu o lovitură de cioc, îi străpunse craniul.

Apoi, începu să o devoreze liniştită, ca pe o anghilă.

— Poftă bună! strigă Carmaux.

După ce termină de mâncat şarpele, curajoasa pasăre porni în căutarea altei prăzi.

XVI
LA VÂNĂTOARE DE LAMANTIN

La lăsarea serii, neatingând încă uscatul, piraţii au legat pluta la ţărmul unei insuliţe cu o vegetaţie abundentă.

Numeroşi palmieri creşteau în mijlocul arborilor exotici, trestiilor, mahonului cu lemn preţios.

Piraţii erau obosiţi şi însetaţi. Vâsliseră toată ziua sub un soare nemilos, fără să bea o singură picătură de apă dulce. Au fost obligaţi să renunţe la apa din canale, deoarece fluxul şi refluxul mării o făcuseră sălcie.

— Un pahar de apă pentru mine. Nu mai rezist, spuse Carmaux.

Hamburghezul adăugă:

— O picătură pentru piaştrii pe care-i am în buzunar.

— Am impresia că aşa vom petrece noaptea, fără să ne răcorim gura, zise Corsarul.

— O clipă, căpitane! spuse Moko, examinând cu atenţie plantele care străluceau în ultimă rază de soare.

— Dacă te aştepţi la vreun izvor, cauţi de pomană.

— Mi se pare că am văzut nu un izvor, ci o plantă în stare să ne hidrateze.

— Un copac-fântână! zise Carmaux, râzând. Ar fi ceva nou pentru mine.

— Totuşi, există ceva asemănător, cumetre alb.

— O! Atunci să ne dea vin.

— Deocamdată, mulţumeşte-te cu apă. Veniţi după mine!

Piraţii, împreună cu Yara, îl urmară pe negru printre rădăcini, liane şi tufişuri.

Solul insuliţei nu era noroios ca celelalte; nu era niciun banc de nisip, ci o bucată de pământ ferm şi, probabil, foarte stâncos.

Plantele impregnate cu sare marină, departe de umiditate, se dezvoltau frumos, acoperind o suprafaţă mare a insuliţei.

Moko se opri, la aproximativ două sute de paşi de punctul de plecare, în faţa unei plante superbe, care semăna cu o salcie, înaltă de vreo optsprezece metri, cu frunze alungite, puţin mai mici decât cele de palmier, care formau în vârf o cupolă imensă.

Această plantă se afla în mijlocul unei suprafeţe întinse, asemenea unei mlaştini pline cu apă care, ieşind din crengi şi frunze, cădea ca o ploaie continuă, cu un murmur monoton.

— O adevărată plantă-fântână! strigă Carmaux. E prima oară când văd aşa ceva.

— Într-adevăr, e foarte curios, zise Corsarul. Cum se numeşte această plantă?

— *Tamai-caspi*[2], căpitane, răspunse negrul.

— Şi de unde provine apa? întrebă hamburghezul.

— Probabil că acest copac absoarbe şi condensează umiditatea atmosferică cu ajutorul unor organe speciale, răspunse Corsarul. În Insulele Canare există copaci de acest gen.

— Dar acest copac plânge tot timpul? întrebă Carmaux.

— Nu se opreşte niciodată, răspunse Moko. Şi dă mai multă apă atunci când fluviile au mai puţină şi fântânile seacă.

— Să profităm de ea! strigă Carmaux. În pofida spuselor lui Moko, mi-e teamă că arborele va înceta să ne mai dea de băut.

Dar lui Carmaux nu-i era doar sete. Proviziile fuseseră epuizate în timpul zilei, iar interdicţia de a trage cu arma nu-i putuse potoli foamea.

I se adresă lui Moko:

— Auzi, cumetre, apa ne potoleşte setea. Dar observ că lacrimile acestui copac nu fac decât să-mi spele intestinele. Dacă Moko este cu adevărat un om curajos, trebuie să se ocupe şi de stomac. Am dreptate, căpitane?

— Tu ai mereu dreptate! răspunse căpitanul, zâmbind.

— Atunci, dragul meu Moko, va trebui să ne găseşti un alt *tamai-caspi* care... care... plânge cu pui fripţi, de exemplu.

— Cumetre alb, ceri prea multe. Nici măcar în Africa n-am văzut un copac care să dea pui fripţi.

— Atunci să căutăm altceva.

În acel moment, din direcţia lagunei, se auzi un strigăt ciudat, care ar fi putut fi atribuit unui animal mare.

— Ce-a fost asta? întrebă Carmaux.

Negrul şi Yara se întoarseră imediat, privind printre copaci.

— Un lamantin! strigă tânăra indiancă, adresându-i-se lui Moko.

— Da. Este strigătul unei vaci marine.

— Un lamantin, vrei să spui? întrebă Corsarul.

— Da, căpitane. O pradă delicioasă.

— Greu de prins.

— O vom prinde, căpitane.

— Fără să vă folosiţi de arme?

— Un harpon ne va fi de ajuns.

— Dar nu avem aşa ceva.

— Vom face unul, căpitane. Hei! Cumetre alb, ai o frânghie?

— Am zece! Un marinar are mereu la el aşa ceva.

— Atunci, animalul este ca şi prins.

— Dar ce mai e şi acest animal?

— Vei vedea imediat. E mai bun decât un clapon fript.

Un al doilea strigăt se auzi în apropierea insuliţei. Lamantinul se apropia.

Negrul tăie o creangă de copac, îi smulse frunzele, legă la unul din capete cuţitul cu lama ascuţită, formând astfel o lance lungă de peste trei metri.

— Veniţi, şi să nu faceţi zgomot, le spuse el celorlalţi.

Se îndreptă spre locul unde se afla pluta, se opri, se ascunse printre arborii exotici, examinând cu atenţie apa.

Noaptea, care se lăsase deja, era destul de luminoasă ca să-l ajute să vadă ce se întâmpla în lagună.

Lângă plută, plantele se agitau, anunţând trecerea unei prade de mari dimensiuni.

— E aici, spuse negrul. Se orientează.

— Şi când îl vom vedea?

— Aveţi puţină răbdare. Se va arăta. A, uite-l!

Corsarul şi oamenii lui se aplecară peste arborii exotici. Printre plantele acvatice, îşi făcuse apariţia un peşte enorm, care semăna oarecum cu o focă; avea botul alungit, în loc să fie rotund.

— E lamantinul? întrebă Carmaux, cu glas şoptit.

— Da.

— E mare?

— În special delicios.

— Să nu ne scape.

— Nu mişcaţi.

Încet, fără cel mai mic zgomot, negrul porni printre crengile răsucite ale copacilor exotici.

Animalul înainta uşor, temător, scoţând, din când în când, capul afară. Oare simţise pericolul? Probabil, deoarece îşi întrerupse masa.

Brusc, negrul apăru la extremitatea copacilor exotici şi, lancea lui, după ce descrise un cerc mare, lovi în spinare lamantinul, înfigându-se adânc.

— La plută! strigă Moko.

Piraţii urcară pe plută, în timp ce lamantinul, lovit mortal, se zbătea, scoţând gemete care, treptat, slăbeau în intensitate. Se agita printre plante, făcând valuri mari; se scufunda în apă, de unde reieşea la suprafaţă, abia respirând.

Toate aceste eforturi făceau cuţitul să pătrundă şi mai mult în spinarea lui, provocându-i o sângerare abundentă.

— Atacaţi lamantinul! strigă Corsarul, aflat în picioare pe plută, cu sabia în mână.

Pluta, împinsă de Carmaux, traversă repede canalul, ajungând în dreptul lamantinului, care se încâlcise în rădăcinile copacilor exotici.

Moko ridică barda şi, cu o lovitură bruscă, ucise prada care, cu capul spart, rămase întinsă pe un banc de nisip.

— Acum e al nostru!

— Asta e cina noastră! zise Moko, pregătindu-se să tranşeze animalul.

— Şi ce mai cină! Avem pentru o sută de guri! adăugă Carmaux.

Corsarul se aplecă deasupra mamiferului, studiindu-l cu mare atenţie.

Acest locuitor al fluviilor şi lagunelor din America Centrală şi de Sud avea o lungime de aproximativ cinci metri, o mărime medie având în vedere faptul că există astfel de animale care ating uneori opt metri. Semănând cu o focă, cu excepţia botului, nu avea deloc înotătoare, ci două labe mari, o coadă şi mamele pline cu lapte.

Aceste animale sunt destul de rare în ziua de astăzi; le mai întâlnim pe Orinoco, Amazon şi la gura fluviului din Guyana, în râurile din Honduras şi, uneori, în Mexic.

Este un animal inofensiv, lipsit de orice armă de apărare, şi se hrăneşte numai cu plante acvatice.

Asemenea focilor, lamantinii trăiesc foarte puţin în afara apei; însă nu se încumetă să urce râurile, ştiind că nu s-ar mai putea deplasa.

Prada pe care Moko tocmai o tranşase, înlăturându-i partea inferioară, cântărea aproximativ treizeci de kilograme; o cantitate de carne cu care piraţii se vor putea hrăni mai multe zile.

Restul a fost aruncat crocodililor, deoarece nu aveau nici timp şi nici mijloacele necesare păstrării unei cantităţi atât de mari de carne. Reîntorşi la tabăra lor, piraţii au fript o bucată de carne, pregătind o masă delicioasă, deşi Carmaux se plângea că-i lipsesc pâinea, rachiul de ienupăr sau romul.

Noaptea trecu fără niciun incident, în pofida zgomotelor provocate de luptele crocodililor. În zorii zilei, piraţii porniră din nou la drum, cu speranţa că vor ajunge la uscat înainte să apună soarele.

Ca să mărească viteza de deplasare, deoarece vântul le era favorabil, au amplasat deasupra barăcii un număr mare de crengi care, bine împletite, puteau primi vântul, folosind astfel drept pânze.

În jurul prânzului, Corsarul zări, pe uscat, o coloană de fum ridicându-se dintre copaci.

— Să fie spanioli sau indieni? se întrebă el.

— Trebuie să fie cineva în pădure, răspunse Carmaux, remarcând şi el fumul.

— Cu siguranţă.

— Să coborâm acolo sau nu?

— Ce părere ai, Moko? întrebă Corsarul.

— Nu cred că sunt spanioli, nu există niciun oraş în apropiere.

— Iar tu, Yara, ce părere ai?

— Să coborâm acolo. Nu trebuie să ne temem de indieni. Dimpotrivă, ne vor oferi informaţii preţioase.

După un moment de ezitare, Corsarul hotărî:

— Bine! Atunci să coborâm pe coastă! Noi nu ne temem de spanioli.

Pluta înainta, ajutată de vânt, deplasându-se de-a lungul insulelor şi insuliţelor bogate în trestie şi arbori exotici, populate de crocodili, masculii întinşi la soare, pe bancurile de nisip; femelele şi puii lor se jucau, se urmăreau, se împingeau în apă, ridicându-şi capetele, curioase, la vederea piraţilor.

La ora două, pluta se afla la o jumătate de kilometru de uscat. Plaja era joasă şi acoperită de copaci înalţi, printre care se aflau palmieri foarte frumoşi, mahon şi cedru.

Coloana de fum nu mai era vizibilă, însă Corsarul îşi amintea locul unde fusese observată.

— Un ultim efort, prieteni! le ceru el oamenilor, care obosiseră destul de mult, acum când vântul încetase să mai bată. Vă veţi odihni până mâine.

Pe măsură ce înaintau, nivelul apei scădea, iar fundul mării părea atât de încurcat de plante acvatice, încât pluta abia reuşea să înainteze. Totuşi, trecură şi de ultimul obstacol şi reuşiră să debarce la intrarea în pădure.

— Plecăm imediat în căutarea unui loc pentru amplasarea taberei? întrebă Carmaux.

— Ai vrea să te odihneşti mai întâi, nu-i aşa, marinare? întrebă Corsarul.

— Nu, căpitane. Numai că... Avem aici o bucată de lamantin care cere să fie friptă.

— Fie. Iar tu, Moko, încearcă să ne găseşti un desert.

— Exact asta caut acum. Am putea avea şi miere.

— Miere? Ai văzut vreun stup de albine?

— Nu, nişte muşuroaie.

— Cum? întrebă Carmaux uimit. Ce legătură au furnicile cu mierea?

— Urmează-mă, dacă vrei să afli.

— Ori omul ăsta e nebun, ori este cel mai mare şiret care există pe acest pământ. Presupun că nu vrei să râzi de mine.

— Când Moko promite ceva, se ţine de cuvânt.

— Să-l urmăm, zise Corsarul, la fel de uimit ca şi Carmaux.

Negrul se strecură între două tufişuri mari, se opri în faţa unui dig mic de nisip, lat de un metru şi înalt de aproximativ zece centimetri, care se afla la baza unui palmier.

— Ce mai e şi asta? întrebă Carmaux.

— Un muşuroi de furnici. Iată-le cum ies.

Pe o gaură în formă de pâlnie ieşeau furnici, mai mari decât ale noastre, şi cu burţile atât de umflate, încât aveau forma unui bob de strugure.

Moko luă una, o zdrobi între degete, sugând-o cu poftă.

— La dracu! exclamă Carmaux.

— E plină de miere.

— N-o să cred niciodată aşa ceva. Furnici care produc miere? Nu, râzi de noi.

Atunci, negrul, cu o lovitură de cuţit, distruse digul, lăsând să se vadă o serie de galerii mici şi de cămăruţe separate prin nişte ziduri minuscule, formate din pietre mici şi noroi.

Continuându-şi căutarea în aceste galerii, ridică o bucată mică de pământ, descoperind opt compartimente ovale, lungi de aproximativ cincisprezece centimetri, late de zece centimetri şi înalte, în centru, de aproape trei centimetri.

Aceste compartimente erau pline de o substanţă închisă la culoare, cu un uşor miros acidulat.

— Ce mai e şi asta? întrebă Carmaux.

— Bagă degetul, cumetre alb, şi gustă.

— N-am încredere.

— Eu voi gusta, spuse Corsarul.

Şi gustă.

— Mierea asta e foarte dulce, zise el.

— Chiar e miere, căpitane?

— Şi încă una foarte gustoasă, Carmaux. Uşor acidulată, din cauza acidului formic produs de aceste insecte.

— O ţară în care furnicile fac treaba albinelor! N-aş fi crezut niciodată una ca asta!

— Gustă, îl îndemnă Van Stiller. Este, într-adevăr, miere.

— O să luăm cu noi. O vom savura la desert, spuse Corsarul.

Moko plecă în căutarea unei frunze de palmier, pe care o umplu cu miere.

— Avem cel puţin un kilogram şi jumătate, zise el.

— Ce păcat că nu avem şi pesmeţi! mormăi Carmaux.

— Îi vom înlocui cu banane. Cred că vom găsi pe-aici...

După ce au devastat micile compartimente, piraţii s-au întors în tabăra lor, în timp ce sărmanele furnici, derutate de atacatori, precum o armată învinsă, se reuneau, temătoare, pentru reconstruirea casei.

Astfel de furnici întâlnim în America Centrală şi, în special, în Mexic, în Noul Mexic şi în Colorado.

Vânate de oameni şi animale, sunt preferatele urşilor, care nu se mulţumesc numai cu devorarea mierii, preferând şi producătoarele acesteia.

Această miere seamănă destul de mult cu cea produsă de albine, cu diferenţa că nu are niciun parfum. Este o soluţie de zahăr aproape pur, fără nicio urmă de cristalizare. Această soluţie este obţinută prin sugerea gumei

dulci din gogoaşa de ristic, produsă de stejarul ondulat. Pentru o jumătate de kilogram de miere, trebuie să lucreze peste nouă sute de furnici.

Mexicanii, şi mai ales indienii, folosesc în mod curent acest produs din care extrag un lichior foarte alcoolizat şi bun la gust.

XVII
VERACRUZ

După ce şi-au potolit foamea şi s-au odihnit câteva ore, piraţii şi-au continuat drumul spre zona în care zăriseră fumul. Dar, pentru că nu ştiau dacă vor da peste o tabără de indieni sau spanioli, l-au trimis înainte, ca să se asigure, pe Moko, cel mai agil dintre toţi.

Drumul era atât de încurcat de copaci minunaţi înfloriţi, legaţi între ei prin liane, încât, deseori, drumul era foarte greu de parcurs. Peste tot se vedeau papagali frumos coloraţi, *canide* cu aripi albastre; iguane mari, lungi de un metru şi jumătate, cu pielea negricioasă cu reflexii verzi, respingătoare, dar delicioase ca nişte pui de găină, se deplasau în viteză pe trunchiurile copacilor, dispărând aproape instantaneu.

După o oră de mers, piraţii îl întâlniră pe Moko, care se aflase în faţa lor, la o distanţă de aproximativ patru sute de metri.

— Le-ai văzut tabăra? întrebă Corsarul.

— Da, căpitane. Sunt indieni.

— Eşti sigur? Sunt mulţi?

— În jur de cincizeci. Am vorbit cu şeful lor.

— Şi?

— Sunt fericiţi să ne primească. Le-am spus că suntem duşmanii spaniolilor şi că printre noi se află o prinţesă indiană.

— Au cai?

— Cam douăzeci.

— Sper că ne vor vinde şi nouă câţiva. Haideţi, prieteni, iar dacă totul va merge bine, vă promit să vă duc mâine la Veracruz.

După câteva minute, ajunseră în tabăra indienilor.

Această tabără era formată din aproximativ douăzeci de cabane — construite cu ajutorul copacilor —, locuite de paisprezece familii indiene, care preferaseră viaţa în aer liber sclaviei la care erau supuşi de cuceritorii spanioli.

Aceşti oameni curajoşi erau săraci, trăiau din vânătoare şi pescuit şi aveau numai câţiva cai şi câteva oi.

Şeful lor, un bătrân care cunoştea foarte bine ţara, îi spuse Corsarului că drumul care ducea la Veracruz era bun; că, de-a lungul plajelor, nu va întâlni niciun soldat şi că, de altfel, intrarea în oraşul cel bogat era foarte uşor de realizat, deoarece spaniolii erau convinşi că din acea zonă nu vor avea nicio surpriză.

Împreună au petrecut o seară frumoasă. Carmaux şi Van Stiller au băut un soi de vin alb, extras din agavă, numit *mescla*.

Dimineaţă, piraţii şi-au luat rămas bun de la gazdele lor, plătindu-le o sumă foarte mare de bani în schimbul a cinci cai andaluzi, care promiteau să reziste la drum lung.

În jurul prânzului, după ce călăriră o bucată mare de drum, piraţii se opriră la Jalapa, târguşor fără importanţă în acea perioadă şi oraş foarte însemnat astăzi, lăsând caii să se odihnească.

În cele din urmă, şi-au reluat drumul care, de data asta, trebuia să-i ducă direct în oraşul locuit de duşmanul lor, Van Guld. Abia spre ora şapte seara, au putut observa, la orizontul strălucitor, turnurile crenelate ale fortăreţei San Juan del Luz, înarmat cu şaizeci de tunuri, despre care se spunea că este de necucerit.

Zărindu-l, Corsarul Negru îşi opri calul. Un fulger îi traversă privirea, iar fruntea i se încruntă.

— Îl vezi, Yara? întrebă el, cu o voce sumbră.

— Îl văd, *señor*.

— Crezi că e de necucerit?

— Se spune că e stânca cea mai tare din tot Mexicul.

— Ei bine, vom da jos în curând acel stindard spaniol, care flutură pe turnul cel mare!

— Iar eu voi fi răzbunată?

— Desigur, Yara.

— Şi cel care mi-a asasinat familia?

— Va muri, dacă mă ajuţi.

— Voi face orice îmi vei porunci. Ai nevoie de viaţa mea ca să mă răzbuni? Îţi aparţine, *señor*!

— Nu, tu trebuie să rămâi în viaţă, ca să fii de faţă la moartea asasinului. Să mergem, prieteni! Duşmanul meu de moarte doarme la umbra drapelului spaniol!

Acestea fiind spuse, îşi îndemnă calul cu pintenii şi porni la drum printre plantele care acopereau câmpia.

La ora nouă seara, piraţii se aflau la intrarea în Veracruz, înaintea închiderii porţilor.

Acest oraş, unul dintre cele mai importante şi populate din Mexic, avea la acea vreme abia douăsprezece sau treisprezece mii de locuitori. Însă era un port foarte bogat, chiar şi în anul 1683, dar şi unul nesigur. Parcă furtunile îşi dădeau aici întâlnire.

Spaniolii îşi ascundeau aici bogăţiile, împresurându-le cu fortăreţe, de teama unei eventuale vizite a piraţilor.

Corsarul, condus de Yara, care cunoştea oraşul, ajunse la un han situat în împrejurimile cetăţii Saint Juan del Luz.

Era o casă modestă unde, cu cinci piaştri, puteai obţine o cameră acceptabilă şi o masă mediocră.

Hangiul, un andaluz bine făcut, cu faţa roşie, probabil din pricina vinului alb spaniol, imediat ce-i observă, le puse la dispoziţie singurele două mese ale hanului şi bucătăria.

— Ne este foarte foame, zise Carmaux, care făcea pe majordomul. Vrem să ne prepari o masă bogată şi să ne aduci cele mai bune sticle cu vin. Don Guzman de Soto, stăpânul meu, nu se uită la bani, dar, fii foarte atent... taie bine urechile atunci când nu e bine servit!

— Excelenţa Voastră nu va avea niciun motiv să se plângă de mine, răspunse andaluzul, făcând o plecăciune.

— A, uitam! zise Carmaux, făcând pe marele senior.

— Ce doreşte Excelenţa Voastră?

— Excelenţa mea are nevoie de o informaţie.

— Sunt la ordinele dumneavoastră, Excelenţa Voastră.

— Ştii ce mai face prietenul stăpânului meu... ducele Van Guld? Nu mai ştim de mult timp nimic despre el.

— E foarte bine, Excelenţă.

— Se află în continuare la Veracruz?

— Da, Excelenţă.

— Şi unde locuieşte?

— Acasă la guvernator.

— Mulţumesc, prietene. Acum, adu-ne de mâncat şi de băut.

— Voi aduce câteva sticle de Jerez şi Alicante veritabile, Excelenţă.

Carmaux îi făcu andaluzului, din mână, semn să plece, şi se pregătea să i se alăture Corsarului, care vorbea cu Yara într-una din cele două camere.

— Flamandul se află aici, căpitane, zise el. Hangiul tocmai mi-a confirmat acest lucru.

Brusc, ochii Corsarului străluciră de ură.

— A! Aşadar, e aici… Van Guld! zise el, mângâindu-şi garda săbiei.

— Da, căpitane.

— Atunci, Yara, trebuie să mă conduci la casa marchizei de Bermejo.

— În seara asta?

— Da, pentru că, probabil, mâine piraţii vor fi aici.

— Şi dacă, în seara asta, n-o vizitează pe marchiză?

— Mă voi duce la el acasă, şi tot îl voi ucide.

— E cu neputinţă, căpitane, zise Carmaux.

— De ce?

— Gazda noastră mi-a spus că ducele se află acasă la guvernator. Cum să intrăm într-un palat atât de bine păzit?

— Ai dreptate. Dar trebuie să-l prind înaintea sosirii piraţilor...

— Probabil că prietenii noştri sunt încă departe.

— Totuşi, nu pot să stau cu mâinile în sân în acest oraş.

— Dar eu n-am spus asta. Putem merge să bem o sticlă de vin acasă la marchiza de Bermejo, care ar trebui să aibă vinuri mult mai bune decât cele ale notarului din Maracaibo.

— Bine. Îi vom face o vizită.

În acel moment, îşi făcu apariţia hangiul, urmat de două tinere negrese, care aduceau coşuri pline cu merinde.

Aranjară totul pe o masă şi, la semnul lui Carmaux, părăsiră camera, închizând uşa în urma lor.

— Andaluzul a făcut minuni, zise Carmaux examinând, ca un adevărat cunoscător, felurile de mâncare şi sticlele cu băutură. Iată o frumoasă raţă cu sos picant, care nu cere decât să fie mâncată.

— Iată şi o iguană friptă, zise Moko. Mâncare de guvernator.

— Uite şi o bucată de friptură de vită cu fasole verde.

— Şi sticlele astea! exclamă Van Stiller. Fir-ar să fie! Jerez din 1650! Malaga din 1660! Alicante din 1500!

— O sticlă uitată de Cortez, cuceritorul Mexicului! zise Carmaux, izbucnind în râs. Fericit hangiu!

— Fericit bandit, vrei să spui! replică Van Stiller.

— Şi bandit... Căpitane, ascultă-mă: lasă-l, pentru o clipă, de o parte pe Van Guld şi gustă din raţa asta. O să-ţi placă.

După un prim pahar de vin, piraţii începură să mănânce bucuroşi, cu excepţia Corsarului, foarte preocupat, lucru care îl neliniştea pe sărmanul Carmaux, care nu înceta să laude mâncarea şi băutura aduse de hangiu.

În jurul orei zece, Corsarul se ridică şi spuse:

— A venit ora răzbunării! Să mergem!

Goli dintr-o dată un ultim pahar cu vin de Jerez, îşi luă sabia, îşi puse mantia largă şi deschise uşa.

Piraţii îi urmară exemplul.

— Să ne luăm puştile, căpitane? întrebă Carmaux.

— Pistoalele şi cuţitele vor fi de ajuns. Dacă ne vor vedea prea înarmaţi, spaniolii vor intra la idei.

— Cuţitele îl vor opri pe duce, dacă va scăpa de sabia ta, zise Van Stiller.

Îl anunţară pe hangiu că se vor întoarce foarte târziu, deoarece aveau multe vizite de făcut. Urmând-o pe tânăra indiană, porniră cu toţii pe străzile goale, deoarece, după lăsarea serii, spaniolii obişnuiau să nu mai iasă seara din case. Doar pe terasele locuinţelor puteau fi văzute grupuri care îşi petreceau seara în aerul rece al nopţii.

Yara mergea hotărâtă; deşi părăsise oraşul de foarte mult timp, şi-l amintea foarte bine.

Corsarul o întrebă:

— Mai avem mult de mers?

— Vreun sfert de oră, răspunse ea.

— O să-l găsim acasă la marchiză?

— Ce-ţi spune inima, *señor*?

— Îmi spune că, în seara asta, îl voi revedea pe asasinul fraţilor mei.

— Iar eu pe exterminatorul tribului meu.

— Să sperăm că inimile noastre nu se înşală.

În momentul în care ajunseră la colţul unei străzi, un individ învelit într-o mantie mare, care vena din partea opusă, îl lovi cu violenţă pe Corsar.

— La naiba! exclamă el, făcând un pas în spate şi luând poziţie de apărare.

— Ia te uită, un francez! zise Corsarul.

Auzind această voce, necunoscutul înaintă, îl privi cu atenţie pe Corsar şi spuse:

— Seniorul de Ventimiglia! Iată ce noroc nesperat...

— Cine eşti? întrebă cavalerul, ducându-şi mâna la sabie.

— Un om al lui Grammont, cavalere.

— Şi cum se face că te afli aici?

— Te căutam.

— Ştiai că sunt aici?

— Cel puţin aşa spera Grammont.

— Şi ce ai să-mi spui?

— Că piraţii sunt la două leghe.

— Deja...

— Da, cavalere. Şefii noştri au încercat să ajungă aici înaintea spaniolilor.

— Când vor ataca?

— Mâine dimineaţă, în zori.

— Când ai venit?

— Acum trei ore.

— *Folgore* s-a alăturat escadrei?

— Da, cavalere. A debarcat o mare parte din echipaj.

— Trebuie să te întorci pe vas?

— Da, imediat.

— Să-i spui că spaniolii sunt liniştiţi şi n-au nicio bănuială.

— Doar atât?

— Nu. Să-i mai spui că în noaptea asta îl voi prinde pe Van Guld şi că, probabil, îl voi omorî. Adio. Mâine, atunci când veţi ataca, voi fi în fruntea voastră.

— Noapte bună şi norocul să fie de partea ta, senior de Ventimiglia! zise francezul îndepărtându-se rapid.

— Să ne grăbim, le zise Corsarul oamenilor lui. În zori, Laurent, Grammont şi Van Horn vor ataca oraşul.

— Cum au reuşit să se apropie de oraş fără să atragă atenţia nimănui? se întrebă Carmaux, uimit.

— Probabil că i-au luat prin surprindere şi au ucis paza de pe coastă, răspunse Corsarul. Yara, mai avem mult?

— Nu, *señor*, urmează-mă.

Piraţii porniră din nou la drum, pătrunzând pe o străduţă îngustă, care şerpuia între ziduri înalte terminate cu grădini. Printre palmieri se puteau observa construcţii masive: probabil palate mari.

Yara făcu încă cincizeci de paşi, apoi se opri brusc, în faţa unei porţi metalice.

— Priveşte, *señor*! Duşmanul nostru ar putea fi aici.

Corsarul se apropie de poartă.

În spatele unei grădini cu mulţi palmieri, se afla o casă mare, cu un turn pătrat.

Două ferestre de la parter erau luminate. Lumina pătrundea printre jaluzele, punând în evidenţă aleile din faţa casei.

— Să fie oare aici? întrebă Corsarul.

— Poate că da.

— Dacă îl voi găsi, îl voi omorî, Yara! Moko, Carmaux, Van Stiller veniţi aici!

Moko, care era mai înalt şi mai iute decât ceilalţi, sări poarta; apoi, întinzând braţul Corsarului, îl ridică, aducându-l de partea cealaltă, fără prea mare efort. Aplică aceeaşi metodă pentru ceilalţi şi, când toată lumea se afla în interiorul grădinii, Corsarul scoase sabia din teacă, zicând:

— Să înaintăm în linişte!

Porniră pe o alee dreaptă, străjuită de palmieri care emanau un parfum foarte puternic. Corsarul trase cu urechea. Liniştea era profundă, întreruptă din când în când de cântecul unui greier. Cavalerul îşi dădu jos mantia, o aşeză pe braţul stâng, şi, cu sabia în mâna dreaptă, înaintă cu privirea fixată spre ferestrele luminate.

Carmaux şi camarazii lui scoaseră şi ei cuţitele, având însă grijă să-şi încarce şi pistoalele.

Mergeau cu mare atenţie, ca să nu calce pe numeroasele frunze uscate aflate pe jos. Când ajunse la extremitatea aleii, Corsarul se opri o clipă, aruncând o privire în jurul său.

— Nu vedeţi pe nimeni? întrebă el.

— Nu.

— Moko, ai grijă de Yara.

— Ce trebuie să fac, căpitane?

— O vei ajuta să intre pe fereastră, după ce voi intra eu.

— Şi noi ce facem, căpitane? întrebă Carmaux.

— Veţi intra şi veţi păzi ieşirile.

— De data asta cred că Van Guld nu mai are nicio şansă să scape! zise Carmaux. Căpitanul îl va omorî de-a binelea.

Corsarul traversă spaţiul din faţa intrării, privind printre jaluzele.

Un gest de bucurie şi totuşi îngrozitor îi avertiză pe piraţi că prada se afla acolo.

— L-ai văzut, *señor*? întrebă Yara, emoţionată.

— Da, priveşte! zise Corsarul, ridicând-o în dreptul ferestrei.

Într-o cameră luxoasă, împodobită cu oglinzi de Veneţia şi picturi, se aflau două persoane, aşezate la o masă.

În faţa unui sfeşnic din argint, cu douăsprezece lumânări, într-o lumină foarte puternică, întins pe un fotoliu de bambus, se afla un bărbat de aproximativ cincizeci de ani. Era înalt, destul de bine făcut, purta o barbă lungă, aproape albă. Avea o privire plină de viaţă şi trăsături ferme, puţin dure.

În pofida vârstei sale, acest bărbat părea foarte agil, cu vigoarea unui individ de treizeci şi cinci sau patruzeci de ani.

Trecerea timpului îi săpase riduri pe frunte, îi albise părul şi barba, dar nu îl şubrezise.

La prima vedere, ar fi putut părea un spaniol, judecând după bogatul costum castilian cu care era îmbrăcat, din mătase cu dungi mov, cămaşă neagră, însă eşarfa brodată pe care o purta reprezenta semnul distinctiv al flamanzilor.

Lângă el se afla o femeie superbă, care avea în jur de treizeci de ani, cu un păr negru bogat, cu ochii migdalaţi şi tenul uşor bronzat: era, în mod cert, o andaluză sau o sevilianã.

Cei doi discutau liniştiţi, bând, din când în când, dintr-o cupă de cristal, care conţinea o licoare de culoarea chihlimbarului.

— O cunoşti pe această femeie? o întrebă Corsarul pe Yara.

— Da, e marchiză de Bermejo.

— Dar pe celălalt, îl cunoşti?

— E asasinul tribului meu!

— Şi cel al fraţilor mei!

— Atunci, să ne răzbunăm!

— Aşa să facem!

O aşează pe fată pe pământ, apoi ridică jaluzelele şi sări ca un tigru în cameră, strigând:

— Duce, acum suntem doar noi doi!

Sabia întinsă spre duce străluci în lumina camerei.

La apariţia Corsarului Negru, ducele scoase un strigăt de surpriză şi teamă; instinctiv, apucă sabia lăsată pe un scaun şi, palid, zise:

— Tu!

— Mă cunoşti, duce, nu-i aşa?

Flamandul nu-i răspunse. Îl privi cu ochi mari, îngrozit.

Marchiza de Bermejo se ridicase şi ea, privindu-l pe Corsar cu un aer dispreţuitor.

Femeia întrebă:

— Ce înseamnă asta, domnule? Cine sunteţi, ca să vă permiteţi să intraţi în casa marchizei de Bermejo pe fereastră, cu sabia în mână? Aveţi impresia că n-am destui servitori ca să vă dau afară, pe aceeaşi fereastră? Ieşiţi!

— Seniorul de Ventimiglia şi de Roccabruna n-a ieşit niciodată pe o fereastră, marchiză şi nici nu va ieşi, chiar dacă va fi nevoit să treacă peste corpurile a o sută de oameni.

— Seniorul de Ventimiglia! Corsarul Negru! bâigui marchiza, tremurând.

— Carmaux, prieteni, veniţi! strigă Corsarul.

Imediat, piraţii şi Yara pătrunseră în cameră, îndreptându-se spre ieşiri, ca să-l împiedice pe duce să fugă. Yara i se adresă duşmanului:

— Îţi mai aminteşti de mine?

Van Guld scoase un strigăt răguşit:

— Yara!

— Da, Yara, care, într-o zi, a jurat să răzbune masacrul propriului trib.

— Ce faci aici? întrebă ducele, cu un accent necontrolat de furie.

— Am venit să te văd murind.

— Şi cine mă va omorî? întrebă ducele, care, încet, se dezmeticea din surpriză.

— Eu! răspunse Corsarul, ridicându-şi sabia. Pregăteşte-te să mori, pentru că nu te voi cruţa. În noaptea asta, fraţii mei au abandonat adâncurile mormintelor ca să asiste la moartea ta. Apără-te. Te voi omorî.

— Dar este un asasinat.

— Sunt prea gentilom ca să te ucid fără să-ţi dau ocazia să te aperi. Carmaux, condu-o afară pe marchiză.

— Domnule, strămoşii mei au luptat, iar eu am tras în piraţi, în Gibraltar, zise marchiza, cu mândrie.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, doamnă?

— Că vreau să asist la ceea ce se petrece la mine în casă.

— Mă înclin, marchiză. Dar vă rog să vă retrageţi într-un colţ al încăperii.

— Ca să-l omorâţi pe duce?

— Da, marchiză.

— El va fi cel care vă va omorî.

— Vom vedea.

În timpul acestui dialog, ducele, sprijinindu-se în sabie, rămase nemişcat. În scurt timp, ca un adevărat războinic, îşi recăpătă calmul.

— Acum, să ne duelăm, duce! îi zise Corsarul, salutându-l cu sabia. Unul dintre noi nu trebuie să mai iasă viu de-aici.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele ducelui. Luă poziţia în gardă, spunând:

— Şi dacă te voi omorî?

— Ce vrei să spui?

— Că oamenii tăi mă vor asasina.

— Au primit ordinul să nu facă acest lucru. Uiţi că ai în faţă un gentilom.

— Atunci, atenţie, căci sunt unul dintre cei mai buni spadasini din Flandra.

— Iar eu, cel mai bun din Piemont, duce...

— Atunci, uite...

Cu o agilitate incredibilă, ducele îl atacă pe Corsar, în speranţa că îl va surprinde. Dar, la fel de repede, cavalerul pară, primind vârful săbiei în mantia rulată pe braţul stâng.

— Nu e loial ceea ce faci, duce!

— Îmi răzbun fiica! strigă bătrânul.

— Iar eu, fraţii pe care mi i-ai asasinat... Moko, dă masa la o parte.

Moko execută ordinul, iar cei doi avură suficient loc pentru duel.

— Mori, trădătorule! strigă Corsarul, atacând.

— Primeşte lovitura asta! ripostă ducele.

XVIII
LOVITURI DE SABIE ŞI FOCURI DE ARMĂ

Însufleţiţi de o ură fără margini, cei doi adversari se luptau pe viaţă şi pe moarte. Dar, curajoşi şi abili în arta atât de grea a scrimei, era de aşteptat să treacă mult timp până ce unul dintre cei doi va muri.

Corsarul, după primele atacuri, prea rapide, înţelesese că adversarul era pe măsura lui şi că tactica sa trebuia să constea într-un atac mai prudent, mai serios; din acel moment încercă să-şi stăpânească starea de nervozitate.

Ducele, deşi nu mai era foarte tânăr, mânuia sabia cu dibăcie; para şi riposta imediat.

Toţi cei aflaţi în încăpere păstrau tăcerea: marchiza, sprijinită de spătarul unui scaun, privea cu interes lupta, fără teamă; piraţii, aflaţi în apropierea uşilor, cu cuţitul în mână, nu-şi părăseau din priviri căpitanul; Yara, rămasă singură, părea emoţionată, gândindu-se la un sfârşit care ar fi putut să nu fie în avantajul protectorului şi răzbunătorului său.

Într-un colţ al încăperii, tânăra indiană se făcea mică, privea, tremurând atunci când Corsarul era atacat şi zâmbind când acesta para şi riposta.

Lamele săbiilor străluceau în lumina lumânărilor, iar clinchetul lor era singurul zgomot care se auzea.

Acum Corsarul îl atacă cu înverşunare pe duce; sabia sa nu se odihnea nici măcar o secundă. Ţintea toracele, dejucând, în acelaşi timp, atacurile adversarului. Se putea observa că, în faţa intenţiei de a lovi cu exactitate într-un punct bine determinat, partenerul său se enerva.

Într-adevăr, treptat, ducele îşi pierduse din calm şi, încercând să răspundă la fiecare lovitură a adversarului său, obosea, gâfâia, în timp ce fruntea şi obrajii îi erau deja inundaţi de sudoare.

Avantajul era acum de partea Corsarului, care părea la fel de odihnit ca la începutul duelului.

Brusc, înghesuit, ducele făcu un pas înapoi.

— Ah!... Duce! exclamă marchiza de Bermejo.

— Linişte, marchiză! spuse cavalerul.

Ducele, rănit în amorul propriu de strigătul frumoasei marchize, care îi părea a fi un reproş, atacă, la rândul său, cu violenţă, ca să câştige terenul pierdut; însă Corsarul fandă, lovit în dreptul inimii, cu haina sfâşiată.

— La naiba! strigă bătrânul.

— Prea scurtă! zise Corsarul.

— Asta e mai lungă!

— Dar nu îndeajuns. Şi asta...

Corsarul parase bine, ghemuindu-se brusc la pământ, întinzându-şi în spate piciorul stâng, atacând în acelaşi timp cu braţul său stâng. Această lovitură celebră, pe care italienii o numeau *cartoccio*, fiind anticipată de duce, acesta pară printr-un salt în spate.

Însă, această paradă îl făcu să piardă doi paşi, iar acum era aproape lipit de zid.

— Aşteaptă, murmură Carmaux. Căpitanul îţi va arăta cum se ţintuieşte la perete un păianjen sau un scarabeu.

Ducele îşi dădu seama de poziţia dezavantajoasă în care se afla şi se înclină în partea stângă, spre un colţ al camerei.

Oare voia să întârzie momentul sau se resemnase cu această poziţie, cu umerii lipiţi de perete, sau avea un plan secret?

Carmaux bănui acest ultim lucru:

— Ce vrea să facă, vulpea asta bătrână? Schimbarea asta de direcţie este suspectă. Să fim atenţi.

Corsarul, prea absorbit de duel, nu observă deloc manevra, dar, dacă s-ar fi întors, ar fi observat un zâmbet fin pe buzele frumoasei marchize.

Ducele, de acum convins de superioritatea adversarului său, se lupta cu disperare, îşi concentra atenţia numai asupra parărilor, îndreptându-se în continuare spre colţul aflat în stânga sa.

— Eşti al meu, asasinule! strigă brusc Corsarul, înaintând.

În acest moment, ducele era lipit de perete. Carmaux, care nu-l pierduse din vedere, îl văzu ridicând mâna şi pipăind peretele.

— Atenţie, căpitane! strigă el.

Dar, nu sfârşi de rostit aceste cuvinte, că zidul se deschise, ca prin minune.

— A, trădătorule! izbucni Corsarul, atacând.

Însă era prea târziu. Sabia lui se opri în zidul închis în spatele ducelui.

Un strigăt violent, de fiară rănită, ieşi din gura Corsarului:

— Iar a fugit!

Cei trei piraţi porniră spre acea ieşire.

— Moko! strigă Corsarul, sparge repede uşa asta.

Dar, în pofida violenţei şocului produs de Moko, zidurile tremurau, însă uşa nu cedă.

— Să căutăm butonul de la care se deschide.

Îl găsiră. În ciuda unei lovituri violente aplicate de Corsar, butonul funcţionă, însă uşa nu se deschise.

— O mie de rechini! izbucni Carmaux. Cred că sunt bare de fier peste tot, în spatele acestei uşi!

— E rândul nostru, Moko! zise Van Stiller.

Îşi concentrară amândoi forţele asupra acestui punct, dar uşa nu se deschise.

— O bardă!... O bardă!.... strigă Corsarul.

— Prea târziu, răspunse Carmaux, scoţând pistolul de la brâu.

Într-adevăr, în grădină, o voce cunoscută ordona:

— Omorâţi-i pe toţi! Sunt acolo. Omorâţi-i ca pe nişte câini turbaţi! Sunt piraţi.

— Mii de tunete! strigă Carmaux... Marchiza!

Marchiza, profitând de confuzia creată în urma dispariţiei ducelui, părăsise încăperea, chemându-şi servitorii în ajutor.

— Căpitane, cred că a sosit momentul să-l lăsăm în pace pe Van Guld şi să ne salvăm pielea! zise Carmaux.

Un foc de armă puse capăt acestor cuvinte, provocând stingerea luminii. Glonţul şuieră pe la urechile Corsarului.

— La ferestre! ordonă Carmaux. Să închidem obloanele.

În acelaşi timp, zări un individ care intră pe fereastră; ţinti şi trase. Se auzi un strigăt de durere.

— Unul în minus! zise el.

În timp ce el închidea obloanele, negrul le închidea pe cele de la etajul al doilea, evitând, în ultimul moment, lovitura de halebardă a unui valet, care reuşise să ajungă până la pervaz.

Apoi, cu o lovitură de pumn, Moko îl trimise departe, în grădină.

— Baricadaţi uşile! strigă Corsarul, încercând, în continuare, să deschidă trecerea secretă.

Piraţii blocară imediat uşile cu masa, două şifoniere foarte grele şi o canapea masivă.

Brusc, cineva bătu la una dintre cele două uşi:

— Deschideţi! zise marchiza, pe un ton autoritar. Deschideţi sau trimit după soldaţi.

— Pe Bachus! zise Carmaux, doamna este foarte nervoasă.

Corsarul, acceptând să uite pe moment de duce, care, de altfel, acum trebuia să fie departe, întrebă:

— Ce vreţi, doamnă?

— Să vă predaţi.

— Cui?

— Mie, domnule pirat.

— Atunci, va trebui să vă trimiteţi oamenii, dacă cumva îndrăznesc.

— Ducele va fi aici dintr-o clipă în alta, cu soldaţii guvernatorului.

Corsarul păli. Nu se gândise deloc la acest lucru. Se uită la ceas, o bijuterie superbă din aur cu incrustaţii de smarald, şi spuse:

— Este ora două. Grammont, prietenii şi oamenii lui sunt pe drum. Va trebui să rezistăm aproximativ două ore.

— Nu cred că vom reuşi, căpitane, zise Carmaux. Aici nu suntem deloc în siguranţă...

— Ai dreptate, Carmaux. Ştiind că mă aflu aici, Van Guld va trimite toţi soldaţii guvernatorului.

— Şi câteva tunuri, adăugă Moko.

Marchiza strigă de afară:

— Vă predaţi, domnule de Ventimiglia?

— Da, marchiză.

— La naiba! exclamă Carmaux, privindu-şi căpitanul uimit.

— Atunci deschideţi şi predaţi armele.

— Oamenii mei vă dau deja ascultare.

Apoi, întorcându-se spre ei, le spuse în şoaptă:

— Ocupaţi-vă de această femeie! Va fi un ostatic preţios.

— Şi valeţii?

— Mă voi ocupa de ei împreună cu Moko. Poate că, când ne vor vedea, or s-o rupă la fugă.

— Căpitane, Van Stiller vă poate ajuta. Mă voi ocupa singur de marchiză.

— Bine. Înlăturaţi baricada şi atacaţi.

— *Señor*! Te duci în gura lupului! zise Yara.

— Nu-ţi face griji, copila mea.

— Dar sunt înarmaţi.

— Iar eu am sabia mea, Yara. Ascunde-te într-un colţ al camerei.

În timp ce tânăra fată îndeplini cu regret acest ordin, cei trei piraţi înlăturară baricada, păstrând-o totuşi în apropiere, în cazul în care ar fi fost forţaţi s-o mai folosească.

— Aţi terminat? întrebă Corsarul, cu sabia şi pistolul pregătite.

— Da, răspunse Carmaux, răsturnând masa.

— Un moment, zise Moko, smulgând din masă o bucată mare care, în mâinile sale, devenea o armă îngrozitoare.

— Iată un băţ care îmi va folosi de minune, atunci când voi elibera drumul.

— Deschideţi! ordonă Corsarul.

Uşile se deschiseră, iar marchiza intră, având într-o mână un pistol, iar în alta un sfeşnic de argint. În spatele ei se aflau aproximativ zece valeţi, cea mai mare parte mulatri, înarmaţi cu puşti, săbii şi halebarde.

Carmaux, iute ca un fulger, se năpusti asupra marchizei, o dezarmă, o luă în braţe, în timp ce piraţii îi atacară pe servitori cu pistoalele, strigând:

— Predaţi-vă sau veţi muri!

Era prea mult pentru astfel de oameni. Văzându-l pe negrul uriaş şi auzind focurile de armă, nu ezitară să-şi abandoneze stăpâna şi să fugă în dezordine, în grădină sau pe scări, aruncându-şi armele.

— Opriţi-vă! strigă Corsarul spre Van Stiller şi Moko. Întoarceţi-vă, închideţi uşa şi baricadaţi-o. Acum avem un ostatic.

Marchiza, palidă, tremurând, se sprijini pe un fotoliu. Cavalerul de Ventimiglia o salută cu respect cu pălăria sa cu o pană lungă.

— Îmi cer scuze, doamnă, pentru farsa pe care v-am făcut-o, dar am fost obligaţi de situaţia în care ne aflam. De altfel, nu vă faceţi griji, seniorul de Ventimiglia este un gentilom.

— Un gentilom spaniol n-ar fi acţionat niciodată ca dumneavoastră! strigă marchiza, roşie de mânie.

— Daţi-mi voie să mă îndoiesc de acest lucru.

— Felul în care acţionaţi nu mă surprinde. Ştim foarte bine ce este un pirat din Tortuga.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Un bandit mizerabil.

— Acest cuvânt nu mă ofensează, doamnă. Seniorul de Ventimiglia are suficiente castele ca să poată fi bănuit că jefuieşte avutul cuiva. Să ştiţi că mă aflu aici să mă răzbun, nu să fur aurul de pe galioanele voastre şi nici să-i exploatez pe nefericiţii indieni, după exemplul compatriotului dumneavoastră.

— Şi ce intenţionaţi să faceţi cu mine? Să mă predaţi în schimbul unei recompense substanţiale? Marchiza de Bermejo este îndeajuns de bogată ca să-l plătească şi pe seniorul de Ventimiglia.

— Daţi-vă aurul valeţilor. Eu am nevoie de dumneavoastră împotriva trupelor spaniole care ne vor ataca.

— Aşadar, Corsarul Negru face dintr-o femeie propriul scut? Vă credeam mai curajos.

— Singurul scut al Corsarului Negru este sabia. Veţi vedea.

— Da, în curând, după ce veţi capitula... în faţa guvernatorului!

— Guvernatorul va capitula.

— Ce spuneţi?

— Că noi nu ne vom preda. Întregul oraş se va preda.

— Da? Şi asta datorită cui?

— Piraţilor din Tortuga.

— Dacă aveţi impresia că mă speriaţi, vă înşelaţi.

— Piraţii din Tortuga se află la intrarea în Veracruz.

— Cu neputinţă.

— Şi totuşi, aşa este. Eu nu mint niciodată, doamnă.

— Avem aici trei mii de soldaţi.

— Ce contează?

— Şi o mie şase sute în Mexic.

— Ei vor ajunge prea târziu.

— Fortăreţele au numeroase tunuri.

— Pe care le vom cuceri.

— Iar ducele va participa la atac.

— În privinţa ducelui, sper să-l reîntâlnesc. Nu va mai scăpa a doua oară de sabia mea.

— Şi dacă acum este deja departe?

— Nu va scăpa de răzbunarea mea, chiar de-ar fi să-l caut pe toată coasta mexicană şi prin toate pădurile... Trebuie să-l regăsesc; destinul său este, de acum înainte, înscris pe vârful săbiei mele.

— Ce om! exclamă marchiza plină de admiraţie faţă de tânărul piemontez.

— Tăcere! zise el brusc. Doamnă, vă rog să ne lăsaţi să ne pregătim apărarea.

— Împotriva cui? întrebă marchiza, zâmbind.

— Împotriva gărzilor guvernatorului!

— Sunteţi atât de sigur de asta?

— Dumneavoastră aţi spus adineauri.

— Niciunul dintre servitorii mei n-a primit un astfel de ordin.

— Să vă cred?

— Cavalere, marchiza de Bermejo nu minte.

— De ce nu aţi făcut-o? Aveaţi tot dreptul.

— Nu am dat acest ordin, pentru că speram să vă prind cu ajutorul valeţilor mei.

— În timp ce acum?

— Sunt convinsă de faptul că o sută de oameni n-ar reuşi să-l învingă pe Corsarul Negru.

— Părerea dumneavoastră mă impresionează, doamnă. Dar trebuie să vă spun că altcineva a reuşit să-l anunţe pe guvernator.

— Cine?

— Ducele.

— Trecerea secretă nu duce în oraş, iar galeria este atât de lungă, încât ducele va avea nevoie de câteva ore ca să ajungă la guvernator.

— Să fi fugit oare?

— Nu ştiu; însă mă îndoiesc că un om de valoarea ducelui a părăsit oraşul, neştiind că piraţii se află la porţile Veracruzului. Se va întoarce, în mod sigur, sperând să vă aresteze.

— A, bine! zise Corsarul, vorbind de unul singur. Carmaux, Yara, prieteni, să plecăm. Poate că o să-l revedem înaintea declanşării atacului.

— Fiţi foarte atenţi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Probabil că oamenii mei vă pândesc. Sunt înarmaţi...

— Nu mă tem de oamenii dumneavoastră.

— Nu răspund de ceea ce s-ar putea întâmpla.

— Nu vă voi face nicio vină.

— Bine. Şi eu? Trebuie să vă urmez?

— Nu, doamnă.

— Dar răscumpărarea?

— Seniorul de Ventimiglia nu se războieşte cu femeile şi nici nu se bate pentru bani... Adio, doamnă.

Marchiza părea stupefiată. Scoase de pe un deget un inel de aur cu un smarald superb pe care-l întinse Corsarului:

— Păstraţi acest inel ca amintire a întâlnirii noastre, cavalere. Nu voi uita niciodată gentilomul căruia îi datorez libertatea şi, poate, viaţa.

— Mulţumesc, doamnă, răspunse Corsarul, punându-şi inelul pe un deget. Adio.

Carmaux deschise fereastra; căpitanul, Yara şi prietenii săi săriră în grădină, în timp ce marchiza striga spre servitorii ei:

— Nimeni să nu tragă!

Piraţii erau deja lângă poartă, când zăriră câţiva soldaţi. Carmaux strigă:

— Vin soldaţii! E prea târziu!

În acelaşi moment, se auzi un foc de armă, urmat de un strigăt de durere. Corsarul se întoarse brusc, scoţând un urlet de fiară.

— Yara!

Tânăra indiană se prăbuşi la pământ, ascunzându-şi chipul în mâini.

— Yara, strigă din nou Corsarul, îndreptându-se spre ea, în timp ce piraţii porniră în direcţia spaniolilor, trăgând focuri de armă.

Sărmana copilă a pădurilor suferea foarte mult. Un glonţ îi străpunse pieptul, provocându-i o sângerare abundentă. Corsarul o ridică în braţe şi o duse, alergând, spre palat, unde marchiza, însoţită de doi valeţi care luminau cu sfeşnice, îl întâmpină spunând:

— Cavalere! Dumnezeul mi-e martor că nu v-am trădat! Vă jur!

— Vă cred, doamnă! răspunse Corsarul.

— Ei au ucis-o?

În loc să răspundă, Corsarul se aplecă peste tânăra fată, care tocmai deschisese ochii, privindu-l fix. Dar această privire îşi pierdea treptat din strălucire.

— Sărmana mea Yara! spuse el cu voce stinsă.

Cu un ultim efort, fata spuse:

— Să-mi... răzbuni... tribul.

— Îţi jur, Yara!

— Te iubesc!... oftă ea. Te...

Fata îşi dădu ultima suflare.

— Aşadar, port tuturor ghinion! exclamă Corsarul, palid. Aveţi grijă de acest copil nefericit, marchiză.

— Îţi promit, cavalere.

Corsarul apucă sabia, rămase o clipă nemişcat, apoi porni spre un colţ al grădinii, unde se auzea zgomotul unei lupte.

— S-o răzbunăm! strigă el.

Exact în acel moment, se auzi un bubuit de tun, deasupra fortăreţei San Juan del Luz.

Monstrul de bronz îşi arunca deja focul asupra primei escadre de piraţi, care tocmai ataca Veracruzul.

XIX
ATACUL ORAŞULUI VERACRUZ

Mai hotărâţi ca niciodată să cucerească oraşul bogat al Mexicului, piraţii din Tortuga reuşiseră, datorită unui noroc nesperat, să se apropie de coastele lui, fără să trezească atenţia soldaţilor spanioli.

Ca să-şi înşele şi mai mult de adversarii, profitaseră de o întâmplare fericită.

Aflând că la Veracruz erau aşteptate două vase din direcţia Santo Domingo, lăsaseră în spate grosul flotei şi, pe două dintre vase, după ce îi îmbarcaseră pe cei mai curajoşi dintre piraţi, înălţaseră pavilionul spaniol. Apoi, cu curaj, intraseră în port, rămânând, totuşi, pentru mai multă siguranţă, în afara bătăii tunurilor din fortăreaţă.

Încercarea reuşi de minune; niciun spaniol nu avu nici cea mai mică bănuială. Paznicii de pe coastă, care l-ar fi putut preveni pe guvernator, fuseseră luaţi prin surprindere şi omorâţi de o patrulă a piraţilor.

După ce, la căderea nopţii, au aruncat ancorele, Laurent, Grammont şi Van Horn au debarcat; apoi s-au împărţit în trei coloane şi, ghidaţi de sclavii făcuţi prizonieri, s-au îndreptat în linişte spre pădurile care, la acea vreme, înconjurau oraşul.

Totuşi, nu puteau intra în oraş, deoarece era închis şi apărat de bastioane şi de o fortăreaţă înarmată cu douăsprezece tunuri de mare calibru. Aşadar, neavând cu ei scări cu care să escaladeze zidurile, s-au văzut nevoiţi să aştepte deschiderea porţilor.

Oamenii au fost împrăştiaţi şi ascunşi în jurul oraşului, iar cei trei şefi se reuniră ca să ţină sfat.

Grammont, care făcuse parte din armata franceză şi se bucura de o oarecare influenţă în faţa colegilor lui, luă primul cuvântul:

— Nu ne mai rămâne decât un singur lucru de făcut: să atacăm, în primul rând, fortăreaţa, care domină oraşul spre uscat.

— Nu va fi deloc uşor, zise Van Horn.

— Dar nici imposibil, răspunse Laurent, pentru care planul părea realizabil.

— Sunt douăsprezece tunuri! Iar noi nu avem nici măcar o armă de foc.

— Săbiile noastre vor învinge bombele.

— Iar bombele noastre îi vor alunga pe apărători, pentru că avem destule, adăugă Grammont.

— Dacă acceptaţi să-mi încredinţaţi această misiune, vă promit că fortăreaţa va fi a mea înainte de răsăritul soarelui, zise Laurent.

— Pentru ca locuitorii, preveniţi de bombele trase de tunuri, să pregătească apărarea? întrebă Van Horn.

— Te înşeli. Norocul care ne-a surâs ieri, ne surâde în continuare.

— Şi, mă rog, de ce, Laurent? întrebă Grammont.

— Pentru că tocmai am aflat de la prizonieri că spaniolii sărbătoresc astăzi nu ştiu ce sfânt şi că, cu această ocazie, trag multe focuri de tun.

— Aşa este, zise Grammont.

— Aşadar îi putem înşela uşor. Daţi-mi trei sute de oameni hotărâţi şi voi cuceri fortăreaţa.

— Şi noi? întrebă Van Horn.

— Veţi invada oraşul, imediat ce porţile vor fi deschise.

— Bine! zise Grammont, după o scurtă ezitare. Trebuie neapărat să cucerim fortăreaţa, ca să nu fim striviţi între zidurile oraşului.

— Să mergem, spuse Laurent. Timpul e preţios.

O coloană formată din trei sute de oameni şi doi sclavi porni în noapte, sub conducerea lui Laurent.

Fortăreaţa cu pricina domina zidurile de incintă, fiind o construcţie destul de masivă, păzită de cinci sute de oameni, care ar fi putut opune o rezistenţă destul de îndelungată dacă ar fi bănuit ceva.

Coloana înainta repede; era în continuare întuneric când ajunse în dreptul şanţurilor bastioanelor, fără să fie văzuţi de vreo santinelă.

— Vom lua prin surprindere garnizoana, le spuse Laurent oamenilor lui.

Bastioanele erau în majoritate stâncoase, astfel încât escaladarea lor era uşoară, mai ales pentru oameni obişnuiţi că urce pe catarge cu abilitatea unei veveriţe.

— Sabia în gură şi înainte! comandă Laurent.

El porni primul şi, agăţându-se de asperităţile zidului, sprijinindu-se în crăpături, le arătă drumul oamenilor lui care, fără să ezite, îl imitară, se ajutară între ei, formând un şir lung uman care urcă, fără zgomot, până în vârful bastionului.

Acum, un zid drept şi neted îi despărţea de fortăreaţă. O clipă, se descurajară. Dacă spaniolii i-ar fi observat, ar fi murit cu toţii.

— Trebuie să escaladăm acest zid până la răsăritul soarelui. Mai avem la dispoziţie doar o jumătate de oră! le zise Laurent celor aflaţi în jurul lui.

— Într-adevăr, spre răsărit, noaptea începe să se risipească; stelele pălesc.

Momentul era critic. Un singur strigăt putea să le fie fatal. Brusc, lui Laurent îi veni o idee. Văzu, în spatele bastionului, o palisadă unde se aflau două scări, care ating înălţimea zidului. Îşi trimise oamenii să le ia şi le sprijine pe creneluri.

— La atac! ordonă el.

În continuare primul, curajos, ajutându-se de mâini şi de picioare, escaladă zidul, ajungând în faţa unei santinele înarmate cu o halebardă. Surpriza se dovedi atât de mare, încât soldatului nici nu-i trecu prin cap să se folosească de armă. Pur şi simplu, îl privea, buimac. Dar, cu o lovitură de sabie, Laurent îl doborî, însă nu îndeajuns de repede ca să-l împiedice să strige:

— Piraţii!

Santinelele aflate în turnuri, deşi uimite de acest strigăt neaşteptat, deoarece bănuiau că piraţii se aflau în îndepărtata lor Tortugă, alergară spre ei, în timp ce ultimii oameni ai lui Laurent încheiară ascensiunea. În acel moment, se produse şocul prevăzut.

— Predaţi-vă! le strigă Laurent.

Soldaţii renunţară să lupte, luând-o la fugă spre construcţia centrală, strigând cât îi ţinea gura:

— La arme! Piraţii!

Garnizoana fortăreţei, trezită brusc, se înarmă, se împrăştie, sperând să pună în funcţiune artileria. Dar era prea târziu. Piraţii se aflau acolo, adunaţi, barându-le drumul, omorând primele rânduri, în timp ce alţii, spărgând uşa magaziei cu praf de puşcă, scoteau afară, în plină luptă, butoiaşe întregi cu praf de puşcă, cu care împresurau construcţia centrală, unde se afla în continuare cea mai mare parte a garnizoanei. Atunci, din toate direcţiile, se auzi acelaşi strigăt:

— Predaţi armele, sau vă aruncăm în aer!

Această ameninţare produse un efect mult mai mare decât primul foc. Spaniolii, ştiind de ce sunt în stare piraţii, după ce li se promise că vor fi lăsaţi în viaţă, coborâră drapelul de pe turnul cel mare şi depuseră armele.

Laurent ordonă închiderea prizonierilor în cazematele fortăreţei, pe care le încercui cu santinele, apoi ordonă îndreptarea tunurilor spre centrul oraşului:

— Un singur foc, mai întâi! Apoi, o rafală. Acesta este semnalul victoriei.

Se auzi, la început, bubuitul unui tun, apoi celelalte unsprezece piese de artilerie zguduiră oraşul adormit, făcând să cadă peste el o adevărată ploaie de bombe.

Grammont şi Van Horn, care aşteptaseră cu emoţie acest semnal — deoarece, de el depindea victoria sau înfrângerea dezastruoasă, săriră în sus de bucurie, strigând:

— Oameni ai mării! Veracruzul e al nostru!

Piraţii, în număr de şase sute, se adunară şi, înarmaţi cu puşti, săbii şi pistoale, porniră spre oraş, hotărâţi, dacă va fi nevoie, să atace puternica fortăreaţă San Juan del Luz. Îi opriră pe ţăranii care soseau cu caii sau catârii încărcaţi cu legume şi ajunseră la porţile oraşului în momentul în care acestea se deschideau.

Paznicii fură atât de surprinşi, încât nu putură să riposteze. Unii o luară la fugă, strigând:

— La arme! Piraţii!

În timp ce piraţii invadau oraşul, auziră strigăte venite dinspre grădini, apoi văzură soldaţii fugind în toate direcţiile, urmăriţi de patru indivizi hotărâţi să-i omoare.

Grammont se pregăti de apărare, crezând că este atacat dintr-o parte, când îi recunoscu pe urmăritori.Atunci strigă:

— Corsarul Negru!

Într-adevăr, seniorul de Ventimiglia declanşase atacul oraşului.

Îi alungase pe asasinii tinerei indiene; apoi, escaladând zidul de incintă, pornise pe urmele lor, dornic de răzbunare.

— Grammont! zise el.

— Ai sosit la momentul potrivit, cavalere! Vino!

— Sunt cu voi.

— Şi ducele? E mort?

— Din păcate, nu! A fugit din nou, exact în momentul în care îl ţintuisem la zid.

— Îl vom găsi noi, seniore de Ventimiglia. La atac, oameni ai mării! Corsarul Negru e cu noi!

În oraş se declanşă o bătălie sângeroasă.

După primele clipe de şoc, locuitorii şi soldaţii se uniră să se apere, făcând-o cu mare înverşunare. În toate colţurile aveau loc lupte, în timp ce tunurile trăgeau fără încetare o grindină de ghiulele şi bombe; clopotniţele şi casele se năruiau, se deschideau, oamenii urlau în gura mare, alţii fugeau disperaţi; se auzeau voci, strigăte de durere, înjurături şi ameninţări, focuri de pistol şi clinchetele săbiilor.

— Înainte! Ardeţi! Distrugeţi!

Rezistenţa apărătorilor îi exasperă pe piraţi; acum intrau în case, îi aruncau pe locuitori pe ferestre, distrugând totul în drumul lor. De la ferestrele care erau încă neatinse, locuitorii aruncau în ei cu vaze, dulapuri, mese. Soldaţii îi atacau din toate direcţiile, iar vocea şefilor răsuna ca un refren:

— Nu vă temeţi! Înainte!

Apoi, ca să-i încurajeze mai mult:

— Curaj! Încă un efort şi Veracruzul e al nostru.

Ultimele străzi fură străbătute în mare viteză şi oamenii ajunseră acum în piaţa cea mare, unde se afla superba catedrală şi palatul guvernatorului. Însă aici erau prezenţi mii de soldaţi, formând o barieră, ajutaţi de o parte din garnizoana fortăreţei San Juan, care, apărând partea cu deschidere spre mare, nu mai era acum de niciun folos.

— Înainte! strigară Corsarul, Grammont şi Van Horn, aruncându-se în luptă.

Niciodată nu s-a mai văzut o luptă atât de aprigă şi sălbatică; spaniolii formară un fel de barieră. Piraţii soseau ca un uragan, provocând retragerea barierei şi distrugerea acesteia. Apoi urmă invazia marelui palat; în timp ce locuitorii şi soldaţii o luau la fugă pe străzi, porţile săreau în aer, gardienii erau ucişi, grilajele cădeau, iar focul cuprindea diverse zone; femei şi copii, scoşi din foc şi fum, erau transportaţi, târâţi, în pofida plânsetelor şi strigătelor lor, în catedrală. Edificiul era înconjurat de butoiaşe cu praf de puşcă. La cea mai mică tentativă de evadare sau de revoltă, totul avea să sară în aer; acesta era ordinul. Fitilurile erau aprinse şi nu mai era nevoie decât de un singur gest pentru ca totul să explodeze.

Palatul, prăvăliile, bisericile, mănăstirile, vapoarele ancorate erau vizitate, distruse în grabă, deoarece garnizoanele din împrejurimi ar fi putut sosi dintr-o clipă într-alta. Asemenea tuturor piraţilor, Corsarul, cei trei oamenii ai lui şi alţi cincisprezece căutau peste tot, nu ca să devalizeze, ci în căutarea „cumplitului duşman“.

— Nimic! Nimic! spunea Corsarul, nervos.

Deodată, îi veni o idee; ştia.

— Acasă la marchiza de Bermejo! le strigă el oamenilor care îl însoţeau.

Cu toţii alergară spre locuinţa marchizei, fiind nevoiţi să-şi croiască drum, cu mare dificultate, printre oamenii care luptau în stradă.

Casa marchizei fusese deja vizitată de piraţi. Poarta grădinii era dărâmată şi, în faţa uşii de la intrare, închisă, baricadată, invadatorii cereau se li se deschidă, ameninţând. Se pregăteau să treacă peste acest obstacol, când Corsarul, care tocmai sosise la faţa locului, le ordonă:

— Plecaţi de-aici!

Unul dintre piraţi, mirat, spuse:

— Dar, căpitane! Sunt spanioli.

— Care sunt prietenii mei. Plecaţi dacă nu vreţi să mă ocup personal de voi. Mai repede!

Piraţii dispărură într-o clipă.

Atunci, se auzi o voce bine cunoscută:

— Mulţumesc, cavalere.

Marchiza apăruse la o fereastră de la etajul superior, însoţită de doi servitori înarmaţi cu puşti.

Corsarul o salută cu sabia, spunându-i:

— Deschideţi-mi, doamnă.

Imediat uşa se deschise, iar cavalerul de Ventimiglia pătrunse în încăperea unde avusese loc duelul şi unde îl aştepta marchiza:

— Oraşul e pierdut? întrebă ea, speriată.

— Da, doamnă. Nu v-am spus că spaniolii se vor preda?

— Ce război trist!

Corsarul nu răspunse. Se plimbă în cameră ca un leu în cuşcă. Brusc, se opri şi spuse:

— Nu l-am văzut deloc!

— Pe cine?

— Pe duce.

— Îl urâţi rău de tot pe acest om.
— Da, marchiză.
— Şi credeţi că o să-l găsiţi aici?
— Da.
— Nu s-a întors.
— Să fie oare adevărat?
— Vă jur!
— Unde a putut să se refugieze?
Marchiza ezită.
— Ar trebui să ştiţi.
— Într-adevăr! zise marchiza.
— Îl iubiţi pe acest individ?
— Nu, cavalere.
— Atunci cine vă poate reţine?
— A fost în serviciul Spaniei.
— Pe care a trădat-o.
— Ştiu! mărturisi marchiza, plecând capul.

Femeia deschise o punguţă din catifea de un roşu-închis, care îi atârna la şold, şi scoase un bilet, pe care-l întinse, fără să ezite, Corsarului:

— Citiţi. L-am primit acum două ore.

Corsarul citi cu interes:

Am reuşit să ajung la Escurial şi să fug. Vă rog să prezentaţi scuzele mele guvernatorului, însă motive urgente mă obligă să plec în Florida.

Diego vă va spune restul.

VAN GULD

— A plecat! strigă Corsarul, nervos. Iar mi-a scăpat.
— Acum ştiţi unde să-l găsiţi.
— Florida e mare.
— Însă oraşele sunt puţine.
— Da, şi mă voi duce să le cotrobăi pe toate, înainte ca el să ajungă acolo. Vă jur. Ştiţi ceva despre *Escurial*?
— Nu ştiu ce gen de vas este, dar Diego vă poate oferi unele informaţii preţioase.
— Cine e Diego?
— Un confident al ducelui.

— Şi unde se află acum?

— În fortăreaţa San Juan del Luz.

— Fortăreaţa n-a capitulat, doamnă.

— Încercaţi să-l întâlniţi! Ştie mult mai multe lucruri decât mine. El vă va spune motivul acestei călătorii.

— Într-adevăr, nu-mi explic această călătorie atât de îndepărtată.

— Nici eu! Dar, de mult timp îmi spunea, şi...

— Continuaţi, marchiză... continuaţi.

— Aş vrea să vă povestesc ceva ciudat, care v-ar putea interesa.

— Pe mine?

— Da, chiar mult...

— Gândiţi-vă că, în acest timp, Van Guld câştigă teren.

— Îl veţi ajunge mai târziu. Am aflat că vasul vostru este cel mai rapid din zonă.

— Aşa este, doamnă.

— Şi apoi, credeţi că ducele se va duce direct în Florida?

— S-ar opri pe undeva înainte?

— E posibil.

— Ştiţi aşadar că...

— Nu... nu... nu eu... Diego.

— Atunci, trebuie să ajung la acest individ.

— Acum, ascultaţi ce vă spun.

— Despre ce e vorba?

— V-am spus. De o întâmplare care vă interesează.

Şi, fixându-l cu privirea, marchiza rosti încet:

— Despre Honorata.

XX
MARCHIZA DE BERMEJO

Auzind acest cuvânt, Corsarul se aşeză încet pe un scaun, cu chipul între mâini, abţinându-se să plângă.

Rămase astfel câteva clipe, fără să se poată ridica sau să pronunţe vreun cuvânt, nici măcar pe cel al tinerei flamande, pe care o iubise şi o plânsese atât de mult.

Brusc, se ridică în picioare. Era palid la faţă. O privi mirat, năucit pe marchiză, străduindu-se să vorbească:

— De ce-mi frângeţi inima, vorbindu-mi despre iubita mea? A murit, iar sufletul ei se odihneşte alături de cele ale fraţilor mei, în adâncurile mării.

— Poate că vă înşelaţi, cavalere.

— Vreţi să-mi daţi o speranţă? întrebă corsarul, apropiindu-se brusc de marchiză.

— Diego Sandorf este convins că ea trăieşte.

— Acest om este spaniol?

— Este un bătrân flamand, care trăieşte în America, în compania ducelui.

— El v-a vorbit de Honorata?

— Da, cavalere.

— Atunci... atunci, ştiţi.

— Totul... totul. Răzbunarea ta a fost îngrozitoare, dar...

— O, marchiză!

Corsarul se aşeză din nou pe scaun cu chipul în mâini. Apoi, cu un efort vizibil, spuse:

— Nu!... Honorata Van Guld a murit!

— Cine v-a spus aşa ceva? I-aţi văzut cumva cadavrul plutind în apele golfului?

— Nu. Dar, în noaptea în care am abandonat-o pe şalupă, vântul era foarte violent, iar uraganul urma să se dezlănţuie. Mi s-a spus şi mie că a fost luată de pe mare. Şi am sperat atât de mult timp... dar astăzi, a devenit doar una dintre legendele golfului!

— Diego Sandorf mi-a spus că ducesa a fost salvată de o corabie spaniolă care naufragiase în Florida.

— Don Pablo de Ribeira mi-a spus că şalupa fusese văzută pe coastele occidentale ale Cubei. Pe cine să cred?

— Pe Diego Sandorf, cavalere. Aţi uitat că ducele a plecat spre Florida?

— Şi credeţi că...

— S-a dus să-şi vadă fiica.

Chipul Corsarului, de obicei foarte palid, se înroşi brusc.

— Trăieşte! zise el. Honorata trăieşte! Cum este posibil? Dumnezeu a făcut un asemenea miracol! Marchiză, trebuie să-l văd pe Sandorf şi să vorbesc cu el.

— V-am spus că e închis la San Juan.

— Şi cum să fac?

— Să cuceriţi fortăreaţa.

— Acest lucru înseamnă multe sacrificii. Piraţii nu vor fi de acord.

— Diego Sandorf nu va putea ieşi decât după plecarea voastră.

— Îl voi lua personal de acolo, spuse Corsarul, ca şi cum ar fi luat o hotărâre imediată.

— Fortăreaţa are şaizeci de tunuri şi opt sute de oameni.

— Nu contează; mă voi lupta încă o dată cu moartea.

— Trebuie să trăiţi.

— O, da! Ca să-mi răzbun fraţii.

— Şi pentru Hnorata!

Corsarul tresări, dar nu răspunse. Se plimbă câteva clipe, dintr-un colţ în altul al camerei, apoi plecă.

— Rămas-bun, doamnă, zise el.

— Unde vă duceţi, cavalere?

— Să-mi încerc norocul.

— În continuare?

— Da. Mă duc să-l scot pe acel individ din fortăreaţă.

— Aşteptaţi, cavalere. Cine ştie?

— Ce vreţi să spuneţi?

Marchiza se aşează în faţa unui birou mic din abanos încrustat cu sidef şi scrise câteva rânduri.

— Uitaţi, îi zise ea Corsarului. Încercaţi să-i daţi această hârtie lui Diego Sandorf.

Marchiza scrisese:

Un gentilom, prieten de-al meu, doreşte să vă vorbească. Vă va aştepta, de la miezul nopţii până în zori, sub ultimul turn de la răsărit.

A venit împreună cu piraţii şi va pleca cu ei. Să veniţi la întâlnire.

Ines de Bermejo

— Mulţumesc, marchiză! Dar vă veţi compromite.

— Nu ajut cu nimic la ocuparea fortăreţei! Dimpotrivă, încerc să evit acest pericol pentru compatrioţii mei.

— Aţi favorizat un pirat.

— Nu, un gentilom. Nu sunteţi duşmanul ţării mele.

— N-aş fi fost niciodată, dacă n-ar fi existat ducele. Rămas-bun, doamnă, ne vom revedea, sper, înaintea plecării mele în Florida.

— Încă ceva, cavalere.

— Spuneţi, marchiză.

— Dacă Honorata trăieşte, ce veţi face cu tatăl ei?

Corsarul Negru o privi fix în ochi, apoi spuse:

— Sufletele fraţilor mei strigă în continuare: „Răzbunare!“. Când marea devine fosforescentă, victimele ducelui, Corsarul Roşu şi Corsarul Verde, urcă pe valuri şi-mi amintesc că am o datorie... Atunci când uraganul vine din est, dinspre plajele Flandrei aud o voce: cea a fratelui meu cel mare, pe care ducele l-a asasinat mişeleşte.

Marchiza se înfioră.

După un scurt moment de tăcere, Corsarul continuă:

— Peste cinci zile, se vor împlini cinci ani de când Corsarul Roşu, luat de mine din ştreangul de la Maracaibo, s-a dus pe fundul mării. Dacă în acea noapte marea va străluci, nu-l voi ierta niciodată pe Van Guld.

— Dar Honorata?

— Destinul meu este scris! răspunse Corsarul, cu tristeţe. Dar sunt gata să-l înfrunt.

— Ce vreţi să spuneţi prin asta, cavalere?

Corsarul nu-i răspunse. Îi strânse mâna marchizei şi plecă.

În grădină, îl aşteptau oamenii lui.

— Carmaux, Moko şi Van Stiller să rămână. Restul, puteţi pleca, ordonă el.

În acel moment îşi aminti de fată.

— Şi Yara? zise el, oftând.

Se întoarse din drum, cerându-i marchizei permisiunea s-o mai vadă pentru ultima oară.

Într-o cameră bogat mobilată, pe o canapea din catifea verde, între două mari sfeşnice şi acoperită cu un giulgiu de Flandra, tânăra indiană dormea ultimul somn. Chiar părea că doarme. Nicio trăsătură a feţei nu fusese atinsă de urâţenia morţii, iar gura schiţa un zâmbet.

Un firicel de sânge curgea pe sub giulgiu, până pe covor.

Corsarul o contemplă îndelung, apoi o sărută pe frunte, spunând:

— Şi tu vei fi răzbunată, Yara! Corsarul îşi va respecta jurământul.

Apoi părăsi repede casa, ca şi cum nu ar fi vrut să-i arate marchizei chipul său cuprins de durere.

Se alătură oamenilor săi, cărora le spuse brusc:

— Să mergem!

Traversară în fugă grădina, îndreptându-se prin străduţele oraşului, spre Plaza Mayor.

Distrugerile continuau într-un ritm la fel de feroce ca la început. Şefii acordaseră piraţilor numai douăzeci şi patru de ore, ca să poată pleca înaintea sosirii trupelor din provincie. Oraşul era în continuare prădat, iar oamenii încă se mai luptau în toate colţurile.

Însă Corsarul trecu în viteză, fără să vadă sau să audă, urmat de cei trei piraţi fideli, strigând la mulţimea care le bara calea. Carmaux zise:

— Vom vedea unde se va opri. Niciodată nu l-am văzut alergând aşa!

— S-a întâmplat ceva grav. Nu părea deloc mulţumit la ieşirea din palat, zise Van Stiller.

— Ei! Pe Bachus! Are şi de ce să fie neliniştit. Să pierzi pentru a doua oară urma acelui duce blestemat... Mai ales că îl avea la picioare.

— Flamandul acesta e un adevărat diavol.

— Dacă e un diavol, căpitanul îl va lua de coarne, Stiller! Nu scapi mereu din faţa unei astfel de spade.

— Şi acum, unde să-l mai găsească?

— O să reuşească el.

— E a treia oară când ne scapă printre degete. La Maracaibo, la Gibraltar şi aici.

— Până la urmă, îl vom prinde, conchise Carmaux.

Ajunseră la Plaza Mayor, unde piraţii îşi instalaseră cartierul general.

Piaţa cea mare era plină de prizonieri, piese de artilerie, arme, mărfuri luate din prăvălii şi din depozitele vamale. Două sute de piraţi îi împiedicau pe prizonieri, închişi în palatul guvernatorului, să fugă; alţi o sută înconjuraseră catedrala, unde erau păzite personajele importante, în schimbul cărora erau cerute recompense substanţiale; din când în când, soseau patrule care aduceau noi prizonieri, sclavi negri sau mulatri, încărcaţi cu comorile şi proviziile pe care atacatorii, înfometaţi, le devorau, în plânsetul femeilor şi ţipetele copiilor. În piaţă se simţea dorinţa unei revolte, însă nimeni nu făcea nici cea mai mică mişcare, sub ameninţarea constantă a tunurilor şi a butoiaşelor cu praf de puşcă.

Corsarul se apropie de unul dintre piraţii aşezaţi pe un butoiaş, care ţinea un fitil aprins în mână, întrebându-l:

— Unde este Grammont?

— În palatul guvernatorului, cavalere.

— Şi Laurent?

— Păzeşte fortăreaţa.

— Dar Van Horn?

— Supraveghează garnizoana de la San Jan del Luz.

Corsarul Negru intră în casa guvernatorului, o construcţie foarte mare, cu aspectul unei fortăreţe care, deşi era bine păzită, capitulase la primul atac. Îl întâlni pe gentilomul francez într-o sală plină cu lingouri de aur, de argint şi bijuterii preţioase, totul fiind rezultatul jafului.

— Aurul e din belşug aici, zise Grammont, văzându-l. Am strâns deja pentru patru milioane de piaştri.

— Asta nu mă interesează foarte mult. N-am venit aici ca să contemplu bogăţiile din Veracruz.

— Ştiu, răspunse Grammont, râzând. Le-ai da pe toate ca să-l ai în mână pe acel diavol de duce.

— Aşa este, Grammont.

— Îmi pare rău să-ţi spun că prietenul tău nu se află printre prizonieri.

— Ştiam.

— Dar, imediat ce ne vom termina treaba, voi ordona să fie căutat în toate cotloanele. Îl vom găsi, cavalere.

— Ne pierdem timpul!

— De ce?

— A fugit deja.

— A plecat!

— La bordul vasului *Escurial*.

— Când?

— Ieri seară.

— Mii de tunete! De unde ai aflat?

— De la o doamnă, o prietenă de-a lui.

— Cea care a asistat la duel?

— De unde ştii?

— Carmaux mi-a povestit totul... Cavalere, problemle tale mă interesează şi pe mine. Şi încotro a plecat?

— În Florida.

— Şi acum ce faci?

— Mă pregătesc să plec pe urmele lui, răspunse Corsarul, pe un ton hotărât.

— Ne părăseşti?

— Încă nu. Mai am ceva de făcut aici şi am venit să-ţi vorbesc.

— Ce vrei să faci?

— Să ajung la fortăreaţa San Juan del Luz.

— La fortăreaţă! zise Grammont, mirat.

— Da, Grammont!

— Dar e o nebunie.

— N-am de ales.

— Tot pentru duce?

— Pentru el şi... pentru Honorata.

— Înseamnă că legenda e adevărată?

— Se pare că Honorata trăieşte!

— Şi crezi asta?

— O să ţi-o spun după ce mă voi întâlni cu bărbatul care se află închis la San Juan.

— Ştii că acolo sunt spanioli.

— Ştiu.

— Care n-au de gând deloc să se predea şi au promis să ne salute vapoarele cu focuri de tun.

— Nu contează! Mă voi duce oricum!

— Te vor prinde.

— Cine ştie.

— Ai un talisman?

— Un simplu bilet care trebuie să ajungă la omul cu care trebuie să stau de vorbă.

— Prin cine?

— Printr-un soldat spaniol.

— Avem trei sau patru sute de prizonieri.

— Foarte bine. Acum, ascultă-mă, Grammont. Dacă mâine dimineaţă, în zori, nu m-am întors, să mă consideri mort sau prizonier.

— Dă-l naibii pe acel om şi rămâi cu noi!

— Cu neputinţă.

— Atunci, o să-mi pregătesc oamenii pentru atacul fortăreţei.

— Să nu faci asta.

— O voi face mâine dimineaţă. Dacă în zorii zilei nu te-ai întors, împreună cu Laurent şi Van Horn, vom escalada stânca, în pofida garnizoanei şi a celor şaizeci de tunuri.

— Nu. Nu vreau un astfel de sacrificiu. Îl voi anunţa pe Morgan să rămână în larg timp de o săptămână. Apoi, va putea pleca unde doreşte.

— Şi crezi că piraţii care îţi sunt atât de ataşaţi vor pleca aşa uşor? Vor lupta pentru tine.

— Până la urmă, faceţi cum credeţi. De altfel, nu mă voi lăsa prins atât de uşor. Voi fi prudent. Da-mi unul dintre prizonierii tăi.

Grammont părăsi încăperea şi se întoarse, peste câteva clipe, însoţit de un tânăr soldat spaniol care, crezând că va fi împuşcat, se albise la faţă, privindu-l pe Corsar cu ochi plini de spaimă.

— Iată unul care îţi va fi de folos, zise francezul, împingându-l pe soldat în direcţia cavalerului.

Acesta îl observă atent pe tânăr, îi puse o mână pe umăr şi îi spuse:

— Îţi acord libertatea, fără răscumpărare. Dar vei primi, în plus, cinci sute de piaştri, dacă îmi faci un serviciu.

— Spuneţi, domnule.

— O cunoşti pe marchiza de Bermejo?

— Cine de aici n-o cunoaşte?

— Dar pe Diego Sandford?

— Confidentul ducelui flamand?

— Da.

— Îl cunosc foarte bine.

— Îi vei duce acest bileţel lui Sandorf, la fortăreaţa San Juan del Luz... din partea marchizei. Voi aştepta răspunsul sub turnul cel mare de lângă golf, unde îţi voi da şi cei cinci sute de piaştri. Dar să ştii că, dacă mă trădezi, vom ataca fortăreaţa şi te vom condamna la moarte.

— Prefer libertatea şi cinci sute de piaştri, domnule.

— Atunci, ne vedem la miezul nopţii.

— Voi fi acolo.

— Acum, du-te.

— Dar piraţii mă vor lăsa să trec?

Grammont i se adresă unui pirat care tocmai sosise, încărcat cu un coş plin cu lingouri de argint.

— Hei, prietene. Însoţeşte-l pe acest prizonier până la avanposturile noastre. Îi vei spune lui Van Horn că este trimis de seniorul de Ventmiglia.

Apoi adăugă, adresându-i-se Corsarului, care ieşea din sală:

— Să fii prudent, cavalere.

— O să fiu, Grammont.

— Sper să ne revedem înainte de răsăritul soarelui.

— Dacă soarta nu va hotărî altfel.

— În caz contrar, vom escalada stânca, ca să te eliberăm sau să te răzbunăm.

XXI
ESCALADAREA FORTĂREŢEI SAN JUAN DEL LUZ

După trei ore, când piraţii, obosiţi de ziua destul de agitată, se instalară cum putură pe bastioanele oraşului şi în pieţele principale, o barcă, condusă de patru oameni, se îndrepta în viteză spre golf.

Noaptea era foarte întunecoasă. Vântul ridica valuri imense care se spărgeau de vasele şi bărcile ancorate de-a lungul coastelor.

Micul grup era format din Corsar, îmbrăcat în negru, cu faţa acoperită cu o mască de culoare neagră, şi de cei trei marinari fideli, îmbrăcaţi în haine spaniole. Toţi erau înarmaţi cu pistoale şi săbii. Moko avea, în plus, vestita sa bardă.

Corsarul se afla la cârmă, iar oamenii lui vâsleau cu forţă, luptând împotriva valurilor.

Golful era învăluit în întuneric. La capătul digului, sub fortăreaţă, se putea observa lumina intermitentă, albă şi verde a farului.

Apoi, din când în când, un fulger şi un bubuit îndepărtat.

La fiecare fulger, cavalerul ridica privirea şi contempla impozanta fortăreaţă San Juan, care se ridica maiestuoasă, cu bastioanele şi tunurile ei crenelate.

— O noapte numai bună pentru o expediţie riscantă, zise Carmaux. Ce părere ai, dragul meu Stiller?

— Cred că fulgerele astea mă sperie.

— De ce?

— Pentru că le pot permite spaniolilor să ne trimită câteva ghiulele în formă de obuz.

— Nu! Suntem prea mici. Nu ne-ar nimeri.

— Au artilerişti buni. Şi mă tem ca nu cumva să fim trădaţi de soldat.

— Taci din gură, nu vreau să aud aşa ceva acum!

— N-am încredere în aceşti spanioli.

— Nici eu, bătrâne prieten. Însă ei îi cunosc pe piraţi şi ştiu că suntem în stare să încercăm cucerirea fortăreţei. De altfel, Grammont ştie încotro ne îndreptăm şi te rog să crezi că se va ocupa de noi, dacă vom păţi ceva. Atenţie, prieteni! Am ajuns în zona cea mai grea.

Şalupa se afla la gura golfului, unde valurile erau foarte mari.

Corsarul se ridică, îşi scoase mantia şi ordonă:

— Măriţi viteza! Atenţie la valuri!

Şalupa lupta cu disperare împotriva valurilor; când se ridica pe crestele lor înspumate, când se afunda, ameninţând să se răstoarne. Prin felul în care vâsleau, piraţii aduceau mereu şalupa în echilibru, iar, în curând, reuşiră s-o aducă la adăpostul unui dig.

De aici până la baza turnului, distanţa fusese parcursă fără probleme.

— Fiţi pregătiţi să coborâţi, spuse Corsarul.

Cu un ultim efort, şalupa părăsi marea. Apoi, Carmaux legă ambarcaţiunea de o stâncă.

Corsarul, hamburghezul şi Moko, coborâră şi ei din şalupă.

În acel moment, un fulger lumină portul.

— Un soldat! anunţă Carmaux, parcurgând un fel de platformă care se întindea la baza turnului fortăreţei.

Într-adevăr, un om îşi făcuse apariţia, iar acum se îndrepta spre piraţi.

— Voi sunteţi persoanele aşteptate la fortăreaţă? întrebă el.

— Da, răspunse Corsarul prezentându-se. I-ai înmânat lui Diego Sandorf scrisoarea din partea marchizei?

— Da, domnule.

— Şi ce ţi-a spus?

— Că este la dispoziţia voastră.

— Unde mă aşteaptă?

— Pe terasa turnului fortăreţei.

— De ce n-a venit aici?

— Fiind unul dintre comandanţi, absenţa sa ar fi fost remarcată. Aşadar, n-a îndrăznit să vină.

— Cine crede că suntem?

— Spanioli, prieteni ai marchizei de Bermejo.

— N-are nicio bănuială?

— Niciuna. Sunt sigur.

— Gândeşte-te, pentru că nu vei primi recompensa decât după ce vorbesc cu el.

— Ştiu, domnule.

— Şi n-am să te scap din ochi.

Soldatul nu răspunse.

— Cum vom urca? întrebă Corsarul.

— Cu ajutorul unei scări din frânghie, pe care Sandorf tocmai a aruncat-o.

— E bine.

Dar, brusc, îi trecu prin minte o bănuială: „Dacă va tăia scara?“

Se apropie de soldat, care rămăsese în spate, ca şi cum s-ar fi temut.

— Trebuie să-i faci vreun semn lui Sandorf, ca să-i anunţi sosirea noastră?

— Da, domnule.

— Atunci, grăbeşte-te. După aceea, vei urca primul pe scară.

Spaniolul îşi introduse două degete în gură, scoţând un fluierat ascuţit. După câteva clipe, din vârful turnului, se auzi un fluierat asemănător, care se pierdu în bubuitul unui tunet.

— Suntem aşteptaţi, spuse soldatul.

— Urcă primul, şi să ştii că am mâna iute, zise Corsarul, cu o voce ameninţătoare.

O scară era suspendată la înălţimea turnului. Carmaux, ridicând privirea şi abia observând crenelurile, exclamă:

— Ce urcuş! Sunt cel puţin patruzeci de metri până sus!

Corsarul îşi făcea şi el griji pentru o astfel de ascensiune foarte periculoasă.

— Avem mult de urcat! zise el.

Apoi, se consultă cu Carmaux.

— Îţi pare solidă scara?

— Frânghiile sunt noi şi destul de rezistente.

— Crezi că ne va ţine pe toţi?

— Ar ţine şi mai mulţi... dar...

— Ce vrei să spui?

— Pe Bachus! zise Carmaux, scărpinându-se în cap. Dacă domnilor de sus le va veni ideea s-o taie? Te-ai gândit la asta, căpitane?

— Spaniolul mi-a jurat că nu ne-a trădat.

— Şi ai încredere în el?

— Totuşi, are şi el interes să-şi câştige cei cinci sute de piaştri.

— Atunci, să mergem, căpitane, spuse Carmaux, hotărât.

— Urcă! îi ordonă Corsarul soldatului. Dacă vor avea de gând să ne taie frânghia, vei muri împreună cu noi.

— Sandorf nu ştie cine sunteţi. Nu i-am destăinuit identitatea voastră, deoarece ţin să rămân în viaţă.

Tânărul se agăţă de scară şi începu să urce, fără nicio ezitare. După el, urcă Corsarul, urmat de Carmaux, Van Stiller şi Moko.

Ascensiunea nu era deloc uşoară: vântul ridica scara şi o lovea de zid. În multe rânduri, piraţii fură obligaţi să se oprească, agăţându-se cu picioarele în crăpături.

Pe măsură ce urcau, erau din ce în ce mai mult cuprinşi de teamă. Se ştiau la mâna duşmanului şi îşi imaginau momentul în care scara, tăiată brusc, îi va arunca în gol.

O transpiraţie rece inundă fruntea lui Carmaux; Van Stiller tremura din tot corpul, Moko era palid la faţă, iar Corsarul începea să regrete că şi-a asumat un asemenea risc.

La jumătatea turnului, se opriră. Scara tocmai fusese scuturată cu violenţă, iar aceasta părea să se datoreze mâinii unui om.

Carmaux se agăţă de o piatră care ieşea din zid.

— Să fi sosit clipa căderii? se întrebă el.

— E vântul! zise Corsarul, ştergându-şi fruntea. Să urcăm mai departe!

— Aşteptaţi o clipă, domnule. Am ameţeli, zise spaniolul.

— Ţine-te bine de frânghie.

— Lăsaţi-mă un minut. Nu sunt marinar.

— Un minut, nu mai mult. Abia aştept să ajungem pe platforma turnului.

— Şi eu, zise Carmaux. Aş fi preferat să fiu călare pe un cal, pe cea mai înaltă vergă, în timpul unui abordaj, decât să fiu aici. Îmi tremură genunchii.

Şi, ţinându-se cu toată forţa de scară, privi în jos.

Hăul se deschidea sub ei, adânc, negru ca noaptea. Valurile înalte se spărgeau zgomotoase de stâncă, în timp ce, deasupra lor, vântul sufla cu violenţă între creneluri şi frânghiile scării.

— Dacă voi reuşi să supravieţuiesc acestei aventuri, voi aprinde o lumânare la catedrala din Veracruz, murmură Carmaux.

Corsarul ordonă din nou:

— Să urcăm!

Spaniolul porni din nou ascensiunea, agăţându-se cu disperare de frânghii. Cavalerul nu-l scăpa nicio secundă din ochi, gata să-l prindă dacă ar fi ameţit. Riscul era foarte mare, deoarece sărmanul soldat se clătina şi clănţănea din dinţi.

— Înainte! Înainte! repetă Corsarul. Mai sunt doar câţiva metri...

Aşa era. Soldatul ajunse în scurt timp în vârful turnului. Acolo, i se adresă unei persoane care aştepta între două creneluri:

— Ajută-mă.

Două braţe se întinseră, trăgându-l pe platformă.

Însă Corsarul, care nu suferea de ameţeală, sări pe creneluri, apoi pe terasă, scoţând repede sabia.

Individul care-l ajutase pe soldat era chiar Diego Sandorf. El înaintă spre Corsar, întrebându-l:

— Tu eşti prietenul marchizei?

— Întocmai, răspunse Corsarul, dându-se la o parte, ca să permită oamenilor lui să treacă.

Diego Sandorf era un bărbat scund, cu umeri laţi, braţe musculoase, cu părul şi barba grizonate, riduri accentuate, cu ochii mici ca ai unei pisici.

Îl studie cu atenţie pe Corsar, luminându-l din cap până-n picioare cu un felinar, pe care îl luase dintre două creneluri. Apoi, destul de prost dispus, spuse:

— Nu era cazul să vă mascaţi.

— Întotdeauna trebuie să fii precaut, răspunse Corsarul.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Sunt marinarii mei.

— A! Deci eşti căpitan de vas?

— Sunt un prieten al marchizei de Bermejo, zise brusc Corsarul.

— Ce vrei să afli de la mine?

— O informaţie extrem de importantă.

— Sunt la ordinele dumitale, domnule.

— Ştiu că-mi poţi da veşti despre fiica ducelui Van Guld, domnişoara Honorata.

Diego Sandorf rămase surprins.

— Pardon? zise el. În primul rând, trebuie să ştiu cine eşti.

— În acest moment, sunt pur şi simplu prietenul marchizei... mai târziu, şi în altă parte, îşi voi spune cine sunt.

— Care este motivul pentru care păstrezi acest secret?

— Nu ţi-l pot destăinui acum.

— Fie. Şi ce vrei să ştii?

— Dacă este adevărat că domnişoara Honorata trăieşte.

— De ce?

— Având un vapor şi nişte oameni hotărâţi, poate aş putea reuşi, mai bine decât oricine, să-i dau de urmă.

— Atunci, înseamnă că eşti un prieten al ducelui.

Corsarul tăcu, iar Sandorf consideră această tăcere o afirmaţie.

— Uite, reluă el. Acum două luni, mă aflam în misiune la Havana, când, într-o zi, am primit vizita unui marinar. Acest individ mi-a spus că îmi poate furniza informaţii de o mare importanţă. Am crezut că era vorba despre piraţii din Tortuga, dar m-am înşelat. Era vorba despre Honorata Van Guld. Marinarul ştia că eram confidentul ducelui şi că vizita sa m-ar fi putut interesa. Mi-a spus că furtuna care izbucnise în noaptea când tânăra a fost lăsată, de Corsarul Negru, în voia valurilor, o ocolise, iar nefericita, care naufragia pe o şalupă, la şaizeci de mile de coasta din Maracaibo, fusese salvată de o caravelă aflată în zonă. Aceasta se îndrepta spre Florida, iar căpitanul, neacceptând să-şi schimbe destinaţia, şi-a continuat drumul, ducând-o cu el pe tânără... Atunci era vremea uraganelor, iar caravela a naufragiat în apropierea coastelor meridionale ale Floridei, lovindu-se de stânci. Echipajul a căzut în mâinile sălbaticilor, fiind masacrat. Un singur marinar s-a putut salva de la moarte, ascunzându-se printre epave. Acesta era marinarul care venise să mă vadă. Tânăra ducesă reuşise şi ea să scape. Încântaţi de frumuseţea ei, sălbaticii i-au dedicat ritualuri de veneraţie şi admiraţie. Din locul unde se ascunsese, marinarul i-a putut vedea pe aceşti canibali feroce îngenunchind în faţa fetei, ca şi cum ar fi fost o divinitate a mării. Apoi, au aşezat-o pe un hamac ornat cu pene şi piele de crocodil, transportând-o cu ei. Nefericitul naufragiat a hoinărit timp de câteva săptămâni pe coastă, în aer liber. În cele din urmă, găsind o barcă abandonată pe plajă, a pornit pe mare, fiind salvat de un vas care venea din San Agostino, Florida. Iată, domnule, tot ce ştiu.

Corsarul Negru, care ascultase în tăcere, cu capul plecat şi braţele încrucişate, ridică, în cele din urmă, privirea, care trăda o stare de îngrijorare, şi întrebă:

— Crezi că povestea asta poate fi adevărată?

— Desigur, marinarul nu avea niciun motiv să mintă.

— Atunci, cum se face că ducele n-a trimis imediat un vas în căutarea fiicei sale?

— În acel moment, ducele se afla aici şi nu i-am putut anunţa vestea decât abia acum câteva zile, imediat ce am ajuns.

— Totuşi, don Pablo de Ribeira ştia ceva despre acest lucru.

— Îl cunoşti pe Ribeira? întrebă Sandorf, mirat.

— M-am întâlnit cu el acum câteva săptămâni.

— Eu l-am informat. Crezând că-l voi găsi pe duce la Puerto Limon, m-am dus acolo, însă plecase deja spre Veracruz.

— Mi s-a spus că ducele s-a îmbarcat noaptea trecută, cu destinaţia Florida.

— Aşa este.

— Se duce direct în Florida?

— Cred că se va opri la Cardenas, o insula din Cuba, unde are multe afaceri de rezolvat.

— Dar nu mi-ai spus că corabia naufragiase pe coastele sudice ale Floridei?

— Ba ba, domnule.

— În ce loc?

— Marinarul n-a putut preciza cu exactitate.

Corsarul îi întinse mâna, spunând:

— Mulţumesc. Dacă vii mâine la Veracruz, îţi voi spune numele meu.

— Sunt piraţi în oraş?

— Mâine nu va mai fi niciunul.

Apoi, cavalerul de Ventimiglia se adresă oamenilor lui:

— Acum să mergem.

Carmaux, care studiase cu mare atenţie platforma, ca să se asigure că nu se află şi câţiva soldaţi prin preajmă, trecu primul peste creneluri, agăţându-se de scară. După el urmă Van Stiller, Corsarul, şi Moko.

Când ajunseră la zece sau unsprezece metri de vârful turnului, Carmaux strigă:

— Şi soldatul?

— A rămas sus! răspunse Van Stiller.

— Ne-a trădat.

Corsarul se oprise din coborâre. Dacă soldatul care trebuia să-şi primească recompensa nu-i urma, însemna, într-adevăr, că-i trădase.

Acum aveau toate motivele să se teamă de o cădere în gol, iar acest gând le îngheţa sângele în vene.

— Să urcăm repede, dacă nu vrem să murim, zise Corsarul.

Ascensiunea se derulă cu repeziciune; Moko ajunsese deja în dreptul primului crenel, când auzi o voce:

— Încă putem să le tăiem scara...

Dintr-o săritură, trecu peste crenel, cu barda în mână, aterizând în faţa a doi indivizi. Erau Sandorf şi soldatul spaniol.

— Înapoi, mizerabililor! strigă Moko, ridicând barda.

Cei doi bărbaţi, surprinşi, se traseră în spate. Acest moment de ezitare se dovedi îndeajuns ca şi ceilalţi să i se alăture. Văzând o armă de foc, cu o simplă lovitură, Carmaux o aruncă spre platformele celorlalte turnuri, provocându-i aprinderea fitilului, în timp ce Corsarul sări în faţa lui Sandorf, ameninţându-l cu sabia.

— Ce mai vreţi? întrebă flamandul, scoţând şi el sabia din teacă.

— Vreau să-ţi spun că ai ajuns prea târziu ca să ne tai scara, zise Corsarul. Dacă aceasta era intenţia voastră, ar fi trebuit s-o puneţi în execuţie în momentul urcării noastre...

— Cine ţi-a spus aşa ceva? întrebă Sandorf, prefăcându-se mirat.

— Domnule Sandorf, te-am auzit spunând: „Încă putem să le tăiem scara“.

— Eşti Corsarul Negru.

— Într-adevăr! Sunt duşmanul de moarte al ducelui, stăpânul tău.

— Atunci, te omor! strigă flamandul, atacându-l hotărât.

Soldatul sări de pe platformă pe pod, strigând în gura mare:

— La arme!

Van Stiller porni pe urmele lui, strigând :

— Stai pe loc, canalie! Vino aici, Moko!

— O mie de vase spintecate! izbucni Carmaux, îndreptându-şi arma spre pod. Am intrat într-o mare încurcătură... Atenţie la ghiulele!

Corsarul, mult superior flamandului, îi evită atacul, ripostând. Îl împinse mult, până la pod, unde Sandorf, ca să nu cadă, se deplasă puţin în partea stângă; dar, exact în acel moment Corsarul atacă, îl atinse între două coaste, făcându-l să coboare scara, spunându-i:

— Aş fi putut să te omor, dar te cruţ pentru informaţiile pe care mi le-ai furnizat, dar şi pentru că eşti un prieten de-al marchizei.

Moko şi Van Stiller, nereuşind să-l prindă pe soldat din urmă, se întoarseră alergând. Din toate direcţiile se auzeau santinelele strigând:

— La arme! La arme! Piraţii!

Corsarul aruncă o privire în jurul lui şi observă, într-un colţ al platformei, o scară care părea că duce în interiorul fortăreţei.

— Să căutăm o ascunzătoare, altfel artileriştii fortăreţei ne vor omorî aici, zise el.

— Dacă am coborî pe scara de frânghie? propuse Carmaux.

— E prea târziu, răspunse Van Stiller. Sosesc spaniolii.

— Căpitane, salvează-te! strigă Carmaux.

— Ce vrei să spui?

— Putem rezista câteva minute. Tunul cel vechi e încărcat şi va mătura podul.

— Şi?

— Nu ne vom preda atâta timp cât n-ai ajuns jos.

— Să vă părăsesc? Niciodată!

— Grăbeşte-te, căpitane, zise Van Stiller. Încă mai ai timp.

— Niciodată, v-am spus. Rămân cu voi. Veniţi! Ne vom apăra ca nişte lei, în aşteptarea piraţilor lui Grammont.

XXII
ÎNTRE FOC ŞI HĂU

Corsarul tocmai cobora prima treaptă, când, brusc, un gând îl opri în loc.

— Eram gata să comit o laşitate, zise el.

— Tu? O laşitate? zise Carmaux.

— Da.

— Cum adică, căpitane?

— Dacă spaniolii vor reuşi să ne prindă, n-o vor ierta niciodată pe marchiză pentru că i-a protejat pe piraţi, în general, şi pe mine, în special... Trebuie s-o prevenim, ca să evităm o eventuală răzbunare...

— La dracu'! zise Carmaux, trăgându-se cu putere de barbă. Atunci, ai un motiv în plus să pleci s-o anunţi.

— Nu, trebuie să rămân aici. Van Stiller se va ocupa de asta. Îl va anunţa şi pe Grammont de situaţia în care ne aflăm. Haide, Stiller, grăbeşte-te!

— La ordinele tale, căpitane. Dar dacă spaniolii taie scara?

— Nu-ţi face griji. Vom rămâne aici până ce vei ajunge la baza turnului... Fugi, nu mai e timp!

Hamburghezul se agăţă de scară şi dispăru în noapte.

Carmaux îi strigă:

— Să tragi un foc de armă când ajungi jos.

— Am înţeles, cumetre.

— Să ne pregătim apărarea, zise corsarul. Tu, Carmaux, treci la tun. Eu şi Moko vom păzi podul.

— Sosesc spaniolii, căpitane, zise Moko. Îi văd coborând din bastionul din faţă.

— Şi eu îi văd pe artilerişti. Îşi aprind fitilurile; parcă ar avea de înfruntat o întreagă armată. Din fericire, suntem mai puţini, iar întunericul ne apără! adăugă Carmaux.

La strigătele de alarmă, spaniolii se treziră brusc şi, luându-şi armele, se îndreptară în grabă spre turnuri, crezând că piraţii efectuau un atac în toată legea.

Cincizeci de indivizi înarmaţi cu puşti şi halebarde înaintară spre platformă, în timp ce două tunuri fuseseră îndreptate spre cei trei piraţi. Corsarul, aflat într-un colţ al parapetului, cu sabia în mână şi un pistol în cealaltă, îl trimisese pe Moko în partea opusă. Cavalerul strigă:

— Cine-i acolo?

— Predaţi-vă! ordonă ofiţerul care conducea cei cincizeci de soldaţi.

— Eu sunt cel care vă ordonă acest lucru.

În acel moment, o voce slabă se auzi în capătul scării:

— Înainte, prieteni! E Corsarul Negru!

Era Diego Sandorf care, deşi uşor rănit, nu avusese forţa să treacă podul.

La auzul acestor cuvinte, spaniolii, care cunoşteau curajul şi isprăvile formidabilului pirat, se opriră.

— Corsarul Negru! strigară ei.

Soldaţii nu mai ştiau dacă trebuie să înainteze sau să plece în căutarea unor întăriri.

Corsarul voia cu orice preţ să câştige timp, şi asta încerca să facă.

— La atac, vitejii mei! strigă el. Carmaux, trimite douăzeci de oameni pe pod, iar tu, Moko, atacă bastionul cu alţi cincisprezece. La atac, oameni ai mării!

Trase un foc de armă şi porni pe pod.

Înşelaţi de aceste ordine, spaniolii bătură în retragere, încurcaţi, în pofida strigătelor lui Sandorf, care repeta:

— La atac! La atac! Nu sunt decât patru!

Văzându-i fugind prin bastion, Carmaux, ca să accentueze şi mai mult starea lor de confuzie, trase cu tunul, distrugând un crenel, ale cărui fragmente căzură peste soldaţii spanioli.

La baza turnului se auziră două focuri de armă.

— A ajuns Van Stiller! zise Moko.

— Iar noi ne-am atins scopul, zise Carmaux, râzând ca un nebun. Căpitane, oamenii mei au cucerit podul.

— Şi ai mei, bastionul..., adăugă Moko.

— Dar, parcă au dispărut în noapte şi mi-e teamă că n-au să se mai întoarcă.

— Vom reuşi şi fără ei, răspunse Corsarul, zâmbind. Acum, să căutăm un refugiu mai bun.

Nu terminaseră bine acest dialog că se auziră două focuri de tun. Două ghiulele traversară platforma; una, la cinci paşi de Moko, distruse un crenel; cealaltă distruse o roată a tunului, după care se rostogoli în mare.

— Iată şi ghiulelele, zise Carmaux, care nu-şi pierdea niciodată buna dispoziţie. Ele sunt prea blânde pentru noi, nu-i aşa, cumetre Sac-de-Cărbuni?

— Eram foarte aproape să gust una.

— Ţi-ar fi putut face rău, să ştii.

— Să mergem! zise Corsarul.

În timp ce piraţii porniră spre scară, o a treia ghiulea de calibru mare ateriză pe platformă, ridicând o piatră mare, pe care o făcu ţăndări.

După aproximativ douăsprezece trepte, piraţii pătrunseră într-o sală mare cu bolţi, prevăzută cu două ferestre mici, protejate cu bare solide din fier, care dădeau, una spre mare, cealaltă spre curtea fortăreţei, aproape la nivelul acesteia. Încăperea era închisă cu o uşă groasă, acoperită cu lamele metalice.

— Înainte de toate, trebuie să ne apărăm spatele, zise Carmaux.

Ajutat de Moko, închise uşa cea mare, aplicându-i apoi şi două bare de fier.

— Pe aici nu riscăm nimic. Nu vor trece. Această uşă a fost încercată cu barda.

— Iar barele ferestrelor sunt şi ele solide, zise Moko.

Corsarul făcu înconjurul camerei, crezând că va găsi alte ieşiri, însă fără niciun rezultat.

— Cred că vom putea rezista până la sosirea piraţilor, zise el.

— Sau chiar câteva săptămâni... Aceste ziduri nu pot fi dărâmate de tunuri, adăugă Carmaux.

— Nu avem nici măcar o picătură de apă.

— Ce nătâng am fost! zise Carmaux. Data viitoare o să-mi iau toate măsurile de precauţie!

— Crezi că riscăm să rămânem din nou închişi aici?

— De ce nu? Parcă ar fi destinul nostru să fim închişi în case sau fortăreţe.

— Consolează-te. Iată că sosesc vivandierii, ca să ne ofere nişte pesmeţi din fier.

— Ăştia nu-mi plac deloc. Sunt greu de digerat.

— Atunci, fii atent.

Câţiva soldaţi amplasaseră în faţa ferestruicii, în curte, un tun.

— Se pare că suntem un vânat de mare calibru, dacă suntem trataţi cu tunuri...

— În timp ce noi nu putem răspunde decât cu focuri de pistol.

— Atunci, între două focuri?... zise Carmaux.

În acel moment, cineva bătu cu violenţă în uşă, spunând:

— Deschideţi!

— Dragul meu domn, baţi cam tare în uşă. Nu eşti deloc bine crescut, zise Carmaux.

— Deschideţi!

— Suntem la noi acasă şi nu vrem să fim deranjaţi, nici măcar de către regele Spaniei.

— Aşa! Sunteţi la voi acasă?

— Pe Bachus! Dar i-am plătit chiria domnului Sandorf cu două înţepături de oţel adevărat de Toledo.

— Nu contează, predaţi-vă!

— Cui? întrebă Corsarul.

— Comandantului fortăreţei, don Esteban de Joave.

— Du-te şi spune-i lui don Esteban de Joave că eu, cavalerul de Ventimiglia nu intenţionează deloc să se predea.

— Gândiţi-vă că suntem şase sute de soldaţi.

— Iar noi, trei oameni, care vor lupta până la ultima răsuflare.

— Vă vom lăsa în viaţă.

— Am vrea să ne-o jucăm într-o luptă.

— Veţi pierde.

— Acest lucru ne priveşte doar pe noi. Acum plecaţi şi lăsaţi-ne liniştiţi.

— Nu veţi avea niciun moment de linişte, cavalere.

Se auziră paşi îndepărtându-se, apoi se făcu linişte.

— S-ar părea că renunţă la luptă, zise Carmaux.

— Vino aici şi priveşte, spuse Corsarul.

Carmaux se apropie de fereastra cea mică şi văzu, la lumina mai multor torţe, două tunuri îndreptate în direcţia turnurilor şi numeroşi soldaţi.

— La dracu'! zise el, ciupindu-şi urechile. Se îngroaşă gluma.

— În spate! Îşi aprind fitilurile.

— Nu-i voi lăsa să mă atingă!

Cei trei piraţi se retrăseseră de la fereastră, însă tunurile nu bubuiră.

— Ce înseamnă asta? întrebă Carmaux. Le e teamă să nu-şi distrugă zidurile? Sau vor să ne captureze în viaţă?

— Mă tem că da, răspunse Corsarul, apropiindu-se de ferestruică, cu riscul să fie făcut bucăţi de o ghiulea. Se pare că au renunţat la atac, iar acum ţin sfat. Acolo sunt mai mulţi ofiţeri şi, mai mult ca sigur, comandantul.

— Speră să ne prindă fără violenţă şi fără victime.

— Ştiu că nu avem provizii.

— Da, dar nu ştiu că prietenii noştri vor fi aici în zorii zilei.

— Uşurel, Carmaux... Mai sunt trei ore până la răsăritul soarelui, iar până atunci se mai pot întâmpla multe lucruri.

— Te îndoieşti cumva de Grammont?

— Departe de mine acest gând. Ştiu că va veni, dar nu ştiu dacă ne va mai găsi închişi aici.

— De ce te temi, căpitane?

— Să nu fim forţaţi să capitulăm înaintea răsăritului soarelui.

— Şi eu mă tem de acest lucru, zise Moko, care tăcuse până atunci. Spaniolii sunt destul de hotărâţi.

— Ce-ai auzit? întrebară Corsarul şi Carmaux în acelaşi timp.

— Un zgomot de butoiaşe împinse până aici... la scară.

— Pline cu praf de puşcă? întrebă Carmaux, palid.

— În mod cert, nu conţin vin..., răspunse Corsarul, calm.

— Pe toţi dracii! Vor să ne arunce în aer împreună cu turnul.

— Se poate, Carmaux.

— Nu-i vom lăsa, căpitane.

— Şi ce vom face?

— Trebuie să ieşim de aici înainte ca să termine de pregătit explozibilul.

— Îmi place ideea ta, dar ne luptăm mai bine sus decât la baza scării.

— Vom face tot ce ne va sta în puteri.

— Eşti hotărât?

— Da, căpitane.

— Şi tu, Moko?

— Prefer să mor în luptă decât să sar ca un dop.

— Atunci, urmaţi-mă, vitejii mei! zise Corsarul scoţându-şi sabia.

Dar, mai înainte, ascultară ce se întâmplă de partea cealaltă a încăperii. Se auzeau zgomote de paşi care veneau şi plecau, de obiecte târâte, şuşoteli.

Corsarul îi spuse încet lui Moko:

— Înlătură barele.

Moko se supuse şi uşa cea grea se deschise. Corsarul ieşi primul, strigând:

— Înainte, oameni ai mării! Omorâţi-i! Omorâţi-i!

Cinci oameni, printre care şi un sergent, împingeau un butoiaş cu praf de puşcă. Corsarul sări în mijlocul lor, lovindu-l cu sabia pe cel mai apropiat. Sergentul îi bară calea, scoţându-şi sabia, în timp ce restul soldaţilor fugeau speriaţi, strigând:

— Piraţii! Piraţii!

Butoiul abandonat se rostogoli singur, îl lovi pe Carmaux, făcându-l să cadă.

— Eliberează drumul sau te omor! strigă Corsarul.

— Sebastiano Maldonado moare la post, dar nu fuge, răspunse sergentul, părând un atac al Corsarului, care ar fi putut să-l străpungă dintr-o parte în alta.

— Atunci, ia asta.

— Şi tu, pareaz-o pe asta.

Sergentul era destul de abil, ţinându-i piept Corsarului care, aflându-se mai jos, avea un mic dezavantaj.

Moko şi Carmaux, veniră în grabă, însă nu putură să treacă din cauza scării, care era foarte îngustă. Carmaux luă pistolul în mână, spunând:

— Uneori pistolul este mai indicat decât o sabie.

Însă nu avu timp să tragă. Sergentul, rănit în piept, căzu la pământ, scoţând un strigăt de durere.

În acel moment, numeroşi soldaţi apărură la baza scării; doi dintre ei traseră cu pistolul. Un glonţ zbură pana de pe pălăria Corsarului, iar altul atinse uşor obrazul lui Moko.

Corsarul îşi descărcă pistolul în direcţia lor, strigând:

— Retragerea!

Din două salturi, cei trei piraţi se întoarseră la adăpost, în încăperea cea mare.

— Acum, zise Corsarul, trebuie să ne gândim cum să ne apărăm până la capăt, pentru că spaniolii nu se vor lăsa până nu ne vor prinde, zise Corsarul.

Exact în acel moment, se auziră mai multe bubuituri de tun, venite dinspre mare.

Corsarul se duse la ferestruică, strigând de bucurie.

— Ce se întâmplă, căpitane? întrebă Carmaux.

— Priveşte!

— Mii de trăsnete! Sunt piraţii noştri!

Folgore intra în port, făcându-şi cunoscută puterea artileriei pe turnurile şi bastioanele fortăreţei San Juan del Luz!

XXIII
OCUPAREA FORTĂREŢEI SAN JUAN DEL LUZ

Ajuns la baza turnului, Van Stiller nu pierduse nicio secundă. Desprinse şalupa şi, vâslind cu forţă, se îndepărtase de acesta, ajutat de vântul care, ridicând valurile într-o direcţie favorabilă, îl purtase fără efort la destinaţie.

Cât timp i-ar fi luat, în pofida forţei sale, dacă n-ar fi beneficiat de această împrejurare favorabilă? Cu toate acestea, tot nu mergea destul de repede pe cât o cerea gravitatea evenimentelor.

Parcursese deja jumătate din radă, când zărise o şalupă mare, care părea că îl urmăreşte. Se îngrijorase, gândindu-se că ar putea fi o ambarcaţiune spaniolă; prevedea momentul în care ar fi fost obligat să se ascundă printre bărcile ancorate în radă.

Brusc, se auzi o voce:

— Hei! Tu, de acolo! Opreşte-te sau tragem!

— Luserni! strigă Van Stiller. Hei! Eşti de pe *Folgore*?

— Ia te uită! răspunse vocea. Să fiu halit de rechini, dacă ăsta nu e hamburghezul.

Şalupa, pe care se aflau doisprezece mateloţi, se apropie. Un individ aflat la proră, strigă cu un accent ligurian:

— Tu eşti, Van Stiller?

— Da, maestre Luserni.

— Şi cavalerul?

— E în pericol.

— Ce spui?

— Că trebuie să cucerim fortăreaţa, dacă vrem ca prietenul nostru, cavalerul de Ventimiglia, să nu cadă în mâinile spaniolilor.

— Furtuni şi uragane! Căpitanul e în pericol?

O bubuitură de tun se auzi de pe platforma turnului.

— Acesta e Carmaux, care îi întâmpină pe soldaţi, zise Van Stiller. Însă ei nu sunt decât trei şi au la dispoziţie doar un tun. Dă-mi doi oameni şi du-te să-l anunţi pe Morgan. Căpitanul se află în turn, la răsărit.

— Dar tu unde te duci?

— Mă duc să-l anunţ pe Grammont. Piraţii vor ataca fortăreaţa în zorii zilei. Tu vii de pe mare?

— Da. Morgan m-a trimis să aduc ordine de la căpitan.

— Unde e *Folgore*?

— La intrarea în radă.

— Îi vei spune lui Morgan să atace fortăreaţa dinspre mare. Grammont o va ataca din partea opusă. Rămas-bun, şi nu pierde timpul.

— Doi oameni cu Van Stiller! zise maestrul Luserni. Să plecăm.

Doi marinari urcară în şalupa hamburghezului, ajutându-l să ajungă mai repede la digurile portului.

Imediat ce au ajuns, Stiller le spuse însoţitorilor lui:

— Duceţi-vă la palatul guvernatorului şi anunţaţi-l pe Grammont că şeful nostru este prizonier în turnul de la răsărit. Voi veni şi eu.

Van Stiller o luă la fugă pe străzile pe care nu le cunoştea deloc; însă reuşi să ajungă la palatul marchizei, unde, la intrare, doi oameni, călare pe doi cai frumoşi, erau pregătiţi de plecare.

— Ştiţi cumva unde este marchiza?

— A plecat, răspunse unul dintre cavaleri.

— De mult?

— De trei ore.

— Vă rog să nu mă minţiţi. Trebuie să-i aduc la cunoştinţă ceva extrem de important.

— Îţi repet că a plecat.

— Unde?

— La Tampico, de unde va pleca spre Spania.

— Vă mai întâlniţi cu ea?

— Da.

— Vă rog să-i spuneţi că totul a fost descoperit; că Sandorf a fost rănit, că seniorul de Ventimiglia este atacat în fortăreaţă şi aşteaptă sosirea lui Grammont.

— Eu sunt majordomul marchizei; îi voi transmite aceste veşti.

— Vă rog să-i mai spuneţi că am fost trimis special de cavaler, ca s-o anunţ de trădare; trebuie să fie foarte atentă.

Apoi, părăsindu-l pe majordom, mormăi:

— E o femeie şireată, această marchiză.

La răsăritul soarelui, ajunse la palatul guvernatorului, unde era mare agitaţie. Din toate părţile soseau piraţi, trăgând după ei tunuri, butoiaşe cu praf de puşcă şi scări mari, furate din biserici.

Ofiţeri şi şefi de echipaje ieşeau din casa guvernatorului în grabă, trâmbiţele sunau adunarea, companii întregi se îndreptau, cu paşi repezi, în direcţia radei, unde se afla impozanta fortăreaţă San Juan del Luz.

„Grammont e un om de cuvânt, îşi spuse Van Stiller. Se pregăteşte pentru atacarea fortăreţei.“

Îşi croi drum printre piraţi, ajunse la o sală mare, care dădea spre piaţă, unde Grammont purta o discuţie aprinsă cu Laurent.

— În sfârşit, zise el, văzându-l pe hamburghez. Ce s-a întâmplat cu cavalerul? Cei doi indivizi pe care mi i-ai trimis ştiau la fel de multe ca şi mine.

— Când l-am părăsit, garnizoana pregătea atacul.

— Oare l-au prins deja?

— Mă îndoiesc. Trebuia să se refugieze într-o cameră, din turnul de est.

— Ce drac de om! Vrea să reziste în faţa a cinci sute de soldaţi?

— Şi cu îndârjire, crede-mă. L-a scos deja din luptă pe unul dintre comandanţi.

— Cu o lovitură de sabie, nu-i aşa? Niciodată n-am mai văzut un spadasin atât de puternic. Însă, noi suntem aici şi vom cuceri San Juan del Luz! Haide, Laurent, să nu mai pierdem timpul şi să ne pregătim!

În acel moment, dinspre port se auziră bubuituri de tun.

— Ce înseamnă asta? întrebă Grammont. Oare oamenii noştri au început atacul fără să ne mai aştepte?

— Nu, domnule. Acestea sunt tunurile de pe *Folgore*, răspunse Van Stiller.

— Participă la atac şi vasul Corsarului Negru?

— Da, domnule, l-am anunţat pe Morgan.

— Iată un sprijin important pe care nu contam.

Şi, adresându-se numeroşilor ofiţeri prezenţi în sală, zise:

— Haideţi, domnilor! Tocmai a fost declanşat atacul.

Grupuri întregi de piraţi se strânseseră deja pe mica peninsulă, la capătul căreia se afla fortăreaţa, pregătindu-se să atace turnurile fortăreţei,

mai puţin puternice decât cele dinspre golful din Veracruz. Totuşi, ele erau înconjurate de bastioane cu creneluri înalte şi înarmate cu tunuri de mare calibru, în stare să provoace teamă piraţilor curajoşi.

Însă aceştia nu se dădură înapoi din faţa greutăţilor şi pericolelor; le acceptară cu entuziasm, pentru că era vorba de eliberarea celui mai viteaz şi iubit şef al piraţilor din Tortuga.

Spaniolii, ghicindu-le intenţia, invadaseră platformele.

La răsăritul soarelui, piraţii, conduşi de Grammont şi Laurent, înarmaţi cu pistoale şi săbii, sosiseră în apropierea fortăreţei.

Hotărâseră ca Van Horn să rămână în oraş, ca să-i ţină la respect pe locuitori, Grammont să atace fortăreaţa, în timp ce Laurent, cu un număr mai mic de oameni, trebuia să-i hărţuiască pe apărători şi să ameninţe turnurile dinspre mare.

Astfel, la ora şapte, Grammont se afla la un pas de inamici, iar spaniolii, lăsând puţini oameni să răspundă focurilor de tun trase de pe *Folgore*, care deteriorau, totuşi, fortăreaţa, declanşară focurile artileriei, sperând să-i nimicească pe nou-veniţi.

Piraţii lui Grammont se strecurară, fără să riposteze, prin iarba înaltă, târându-se pe pământ, ca nişte şerpi.

Această manevră, propusă de şeful lor, era foarte eficace, deoarece îi proteja oamenii, proiectilele de mare calibru neavând nicio şansă să atingă oamenii izolaţi.

Dar, atunci când ajunseră la ultima esplanadă, adică la trei sute de metri de şanţuri, piesele mici de artilerie, puse în acţiune de la ferestruicile situate la baza solului, provocară un adevărat măcel în rândul piraţilor.

Atunci, Grammont se ridică, strigând:

— La atac! Corsarul ne aşteaptă!

Piraţii strigară zgomotos:

— La atac! Moarte spaniolilor!

Cei patru sute de oameni ai lui Grammont porniră la atac, cu scările înalte, parcurgând distanţa rămasă, fără nicio protecţie, încurajându-se reciproc, în timp ce focul inamicilor creştea în intensitate, într-un vacarm infernal de bombe, grenade şi ghiulele. Muschetele bubuiau încontinuu; fortăreaţa părea un vulcan strălucitor, învelit în nori grei de fum.

În pofida strigătelor şefilor, piraţii ezitară. Unii, mai curajoşi, trecură şanţurile şi ridicară scările, dar nu îndrăzniră să meargă mai departe, împotriva focului infernal care semăna moartea.

Grammont, în fruntea unei companii de piraţi, strigă:

— Înainte! Corsarul Negru se află sus, în turn!

El se repezi prin fum, distruse un pod mobil, însă un torent de foc se abătu asupra oamenilor lui, aruncându-i la pământ.

Ceilalţi, ezitară din ce în ce mai mult, deoarece fortăreaţa le părea de necucerit cu asemenea apărători. Totuşi, îşi făcură apariţia alţi piraţi, conduşi de Laurent, care socotise că venise momentul potrivit să intervină pe acest flanc; cei care ezitaseră până în acel moment prinseră curaj, înaintară, lansând cu mâna sute de bombe.

Dar eforturile lor se dovediră zadarnice. Spaniolii răsturnară scările, aruncară asupra atacatorilor o ploaie de pietre grele, apă fiartă, în timp ce artileria lor continua acţiunea de distrugere.

Partida părea acum pierdută. Piraţii, descurajaţi de atâtea eforturi inutile, se retraseră pe a doua esplanadă, aducând cu ei răniţii.

Cu toate acestea, cei doi şefi nu voiră să se declare învinşi. Aleseră mai mulţi oameni şi se întoarseră la luptă, însă tentativa lor se dovedi la fel de nefericită, fiind obligaţi să se retragă, ca să nu fie omorâţi cu toţii.

Deodată, se auziră strigăte ascuţite, amestecate cu plânsete de femei şi voci de bărbaţi înspăimântaţi.

— Ce se întâmplă? întrebă Grammont. Oare s-a răsculat populaţia şi acum ne atacă pe la spate?

Piratul adună repede cincizeci de oameni şi alergă spre ariergardă, în timp ce Laurent reuni bandele împrăştiate, ca să împingă garnizoana în fortăreaţă, în cazul în care ar fi încercat să iasă.

Gentilomului francez se cruci tot când se află în faţa unui spectacol ciudat şi neaşteptat.

Patru sau cinci duzini de preoţi şi călugări, cu scări mari pe umeri, implorând şi plângând, înaintau încercuiţi de aproximativ o sută de piraţi, care-i ameninţau.

— De unde sunt toţi preoţii ăştia? întrebă Grammont.

— A fost ideea lui Morgan, răspunse un pirat.

— Morgan? A părăsit *Folgore*?

— Tocmai a sosit.

— Şi ce va face cu aceşti oameni?

— Îi trimite să pună scările în şanţuri.

— Pe călugări?

— Speră că spaniolii, foarte credincioşi, nu vor îndrăzni să tragă în ei.

— Eu cred că guvernatorul nu-i va ierta. Şi mi-e milă de aceşti nefericiţi.

Sărmanii oameni, în pofida fricii care îi domina, sub greutatea scărilor, înaintau, împinşi de ameninţările piraţilor. Văzându-i, spaniolii opriră câteva clipe focul, iar strigătele de disperare deveniră acum şi mai mult auzite.

— Nu trageţi în noi! Aveţi milă! Nu trageţi!

Şi mâinile se agitară, tremurând, în direcţia fortăreţei.

Momentul de ezitare a durat doar câteva secunde. Guvernatorul ghici planul duşmanului şi, pentru a ocroti garnizoana, ordonă redeschiderea focului. Astfel, preoţii şi călugării căzură fulgeraţi de un uragan de gloanţe.

Cu toate acestea, oamenii lui Grammont şi Laurent se reorganizară şi, plini de furie, se îndreptară spre prima esplanadă, urcând cu disperare pe scările fixate. Degeaba încercară spaniolii să arunce peste ei bolovani şi apă fiartă, neputând să se mai folosească de artilerie, pentru că nimic nu poatea opri elanul piraţilor.

Ajunşi pe creneluri, fură întâmpinaţi cu lovituri de sabie şi halebardă; dar trecură peste toate obstacolele, ca nişte fulgere vii, făcând loc în jurul lor, forţâdu-i pe spanioli să se retragă spre ultimele turnuri. Aceştia din urmă încercară să încline balanţa de partea lor, folosind tunul, însă cele de pe *Folgore* îi alungară spre curtea interioară, unde Grammont şi Laurent adunară toată artileria din fortăreaţă, ordonându-le oamenilor să se predea.

Şefii lor muriseră în luptă; mai rămăseseră doar două sute de soldaţi, cei mai mulţi răniţi; în consecinţă, orice rezistenţă ar fi fost inutilă, nebunească. Atunci, se resemnară, cu inima strânsă, smulgând drapelul Spaniei, pe care îl apăraseră cu atâta vitejie.

Van Stiller veni repede lângă Grammont.

— Să mergem în căutarea Corsarului Negru. Nu mai avem nimic de făcut aici.

— Crezi că mai este în viaţă?

— Dacă cred? Sunt convins că e în continuare baricadat în acea încăpere.

— Te urmez, curajosule hamburghez. Să vedem dacă diavolul tău de stăpân a reuşit să reziste întregii garnizoane a fortăreţei.

— Nu mă îndoiesc de acest lucru, domnule.

În timp ce piraţii dezarmau prizonierii, Grammont şi Van Stiller se îndreptară spre turnul fortăreţei, distrus de ghiulelele trase de pe *Folgore*.

La baza platformei zăcea un cadavru.

— Cunosc acest cadavru! zise Van Stiller.

— Este soldatul spaniol care v-a condus până aici? întrebă Grammont.

— Nu, domnule. Este Diego Sandorf, rănit de sabia cavalerului de Ventimiglia.

— A! Cel care trebuia să-i ofere acele informaţii. Ce sabie cumplită are Corsarul Negru!

Cei doi trecură de platformă, ajungând în dreptul scării care ducea în interiorul turnului. Şi, aici, întâlniră un alt cadavru. Era cel al sergentului.

— Iată încă o victimă a sabiei căpitanului meu! zise hamburghezul.

În cele din urmă, ajunseră în faţa uşii de fier.

— Aici este! zise Van Stiller.

Bătu în uşă cu patul puştii. Nefiind baricadată, uşa se deschise cu uşurinţă.

— Pe toate trăsnetele din Hamburg! zise hamburghezul, ştergându-şi o picătură de sudoare rece care îi şiroia pe frunte.

— Nu e nimeni aici!

— L-ai găsit? întrebă cineva.

Era Morgan, care cobora în grabă scara, urmat de câţiva marinari de pe *Folgore*.

— Corsarul nu mai e aici! zise hamburghezul, cu o voce înăbuşită.

Îşi armă hotărât pistolul şi pătrunse în camera cea mare, însoţit de Grammont şi Morgan.

— Tunete şi uragane! strigă el. Corsarul a dispărut!

XXIV
VÂNAREA *ALHAMBREI*

Lupta care avusese loc în acea încăpere fusese una îngrozitoare. Pe jos şi pe pereţi se vedeau numeroase pete de sânge; în întreaga cameră se aflau săbii, halebarde rupte, securi ciobite, căşti îndoite şi bucăţi de stofă.

Într-un colţ, zăceau două cadavre, cu capul spart; în altul, se găsea un sergent cu pieptul deschis; lângă ferestruică, se aflau încă două cadavre.

Piraţii se asigurară că niciun camarad de-al lor nu se afla în acea cameră. Van Stiller zise:

— Cred că au fost prinşi de vii. Ce părere ai, domnule Morgan?

— Cred că, în acest caz, îi vom găsi într-unul dintre turnuri.

— Şi dacă au fost ucişi?

— Ar fi fost lăsaţi aici.

În acel moment, se auzi o voce:

— Daţi-mi de băut!

Morgan se întoarse, speriat.

În spatele unor butoaie şi a unui afet de tun distrus, un tânăr soldat, aproape un copil, plângea şi cerea de băut. Avea partea dreaptă deschisă cu o lovitură de sabie, pe unde pierdea mult sânge. Văzându-i pe piraţi, încercă să ridice o sabie de jos.

— Lasă arma, tinere! Nu vrem să-ţi facem niciun rău, zise Morgan

— Nu eşti pirat?

— Ba da, însă n-am venit să te omor.

— Credeam că aţi venit să-l răzbunaţi pe Corsarul Negru.

— Nu, am venit să-l căutăm.

— Este foarte departe.

— Ce vrei să spui? întrebă Grammont.

— Că a fost dus departe, răspunse spaniolul, arătând spre ferestruica care dădea spre mare.

— A fost îmbarcat pe un vas, nu-i aşa? întrebă Morgan.

Spaniolul făcu un gest afirmativ din cap.

— Pe toate tunetele din Hamburg! strigă Van Stiller.

— Explică-ne! zise Grammont.

— Mi-e sete... Mai întâi vreau să beau! zise soldatul.

Van Stiller îi întinse plosca lui plină cu apă şi rom, în timp ce Morgan presa o eşarfă din mătase pe rana de unde ţâşnea în continuare sânge.

Soldatul goli imediat plosca, apoi zise:

— Mulţumesc. Acum mă simt mai bine.

— Atunci, vorbeşte! Nu avem timp de pierdut.

— Iată, Corsarul Negru nu mai e aici. A fost îmbarcat pe un vas spaniol care acum se îndreaptă spre Cardenas de Cuba, ca să fie predat ducelui flamand.

— Lui Van Guld? strigară cei trei piraţi.

— Lui Van Gulg.

— La dracu'! exclamă Morgan.

— Minţi! spuse Grammont. Când am atacat fortăreaţa, Corsarul se afla încă aici.

— Nu, domnule. De ce aş minţi? Acum sunt la mila voastră.

— Era totuşi aici înaintea ca *Folgore* să declanşeze atacul.

— Aşa este. În acel moment, Corsarul Negru se afla în camera cea mare, apărându-se cu mare curaj, fiind însoţit de un marinar şi un negru imens... Prima noastră tentativă a fost un eşec. Dar, auzind bubuitul tunurilor de pe *Folgore*, am hotărât să-i capturăm pe cei trei piraţi cu orice preţ şi am intrat în încăpere printr-o trecere pe care ei n-o cunoşteau. Lupta a fost crâncenă. Prietenii voştri au luptat cu înverşunare, omorându-ne mulţi oameni. Dar, la sfârşit, învinşi de numărul mare al soldaţilor, au fost prinşi, dezarmaţi şi legaţi. În acel moment, *Folgore* ataca turnul fortăreţei, iar oamenii voştri, bastioanele dinspre apus; astfel, ne rămânea liber drumul din partea de nord. Guvernatorul, ghicind planul vostru, i-a trimis pe acolo pe prizonieri, îmbarcându-i pe o şalupă şi conducându-i pe vasul spaniol care aştepta ordinele noastre.

— De unde ştii toate astea? întrebă Morgan.

— Toţi ştiau planurile pe care le avea guvernatorul cu Corsarul Negru.

— Numele acestui vas?

— *Alhambra*.

— Îl ştii?

— M-am întors din Mexic la bordul său.

— E un vas de război?

— Şi un bun velier.

— Câte tunuri are?

— În jur de zece.

— O să-l prind din urmă, îi spuse Morgan lui Grammont.

— Da, însă, mai întâi, trebuie să avem confirmarea acestei poveşti şi, dacă va fi posibil, să aflăm şi mai multe informaţii.

Piraţii îl încredinţară pe soldatul rănit îngrijirilor oamenilor lor, apoi părăsiră turnul.

Vestea dispariţiei Corsarului îi mânie atât de tare pe piraţi, încât a fost nevoie de intervenţia lui Grammont şi a lui Laurent ca să nu-şi masacreze prizonierii.

Şi alţi ofiţeri, întrebaţi separat, au confirmat integral spusele soldatului. Grammont îi zise lui Morgan:

— Nu ne mai rămâne, dragul meu Morgan, decât să pornim în urmărirea vasului *Alhambra*.

— Asta o să fac, răspunse englezul, chiar de va fi nevoie să mă lupt singur împotriva întregii escadre din Mexic, ca să-l salvez pe cavalerul de Ventimiglia.

— Te voi ajuta cu oameni şi tunuri.

— Mulţumesc, domnule Grammont. *Folgore* este suficient de înarmată. Ea mai are şi o sută douăzeci de oameni care nu se tem de nimic.

— Când veţi pleca?

— Imediat. N-aş vrea ca *Alhambra* să câştige prea mult avans. Dacă va ajunge la Cardenas, cavalerul va fi un om mort. Van Guld nu-l va ierta.

— Niciodată nu m-aş putea împăca cu gândul că un astfel de om ar muri spânzurat, la fel ca fraţii lui.

— Dar *Folgore* e un vas rapid şi va ajunge înainte la Cardenas.

— Încercaţi să evitaţi întâlnirile neplăcute.

— Nu mă tem de aşa ceva. Când veţi pleca?

— Mâine. Nu vom aştepta sosirea unui corp spaniol care înaintează în marş forţat, ca să ne surprindă aici.

— Am plecat, domnule.

— Încă ceva. Îi puteţi spune Corsarului Negru că, în urma jafului, au fost strânşi şase milioane de piaştri şi că aşteptăm suma răscumpărărilor. Îi voi păstra partea sa.

— Ştii că seniorul de Ventimiglia a hotărât să ofere tot câştigul membrilor echipajului său.

— Perfect. Nu există un alt scop în afara răzbunării. Adio, Morgan. Sper să ne revedem. Cuba nu e foarte departe de Tortuga şi Samana.

După ce-şi strânseră mâinile, Morgan, însoţit de Van Stiller, se întoarse pe *Folgore*, care aruncase ancora la jumătatea digului.

Ajuns la bord, Morgan îşi adună echipajul şi spuse:

— Căpitanul nostru se află în mâinile spaniolilor. În acest moment, navighează în golf, urmând să fie predat duşmanului său de moarte, ducelui flamand, asasinul Corsarului Roşu şi al Corsarului Verde. Trebuie să mă ajutaţi să-l găsim înainte să ajungă în mâinile ducelui; fiecare dintre voi să acţioneze cu curaj.

Piraţii începură să strige:

— Să mergem să-l salvăm!

— Asta vreau să facem. Rupeţi rândurile şi să pornim cât mai repede în urmărirea lui.

Aproape imediat, *Folgore* porni spre est, salutată de ovaţiile piraţilor din fortăreaţă şi prin focuri de tun.

Singura grijă a lui Morgan era să ajungă la Capul Catoche, care despărţea Yucatan de Cuba.

Riscul să întâlnească în cale ori flota mexicană, ori crucişătoarele care stăteau de strajă la intrarea în Havana, era foarte mare, însă el se baza pe rapiditatea cu care se deplasa *Folgore*.

Vântul era favorabil, iar marea calmă; Morgan putea astfel spera să traverseze coastele marii insule numită Perla Antilelor, destul de repede, să intre în Cardenas înaintea *Alhambrei* şi s-o pândească la intrarea în port.

— Vom ajunge la timp, îi spuse secundul lui Van Stiller. Vasul spaniol are un avans de numai douăzeci şi patru de ore. O nimica toată pentru *Folgore*...

— Dar mi s-a spus că *Alhambra* e un vas rapid.

— Nu la fel de bun ca al nostru.

— Şi dacă vom ajunge după el?

— Vom pârjoli întregul Cardenas. Niciun locuitor nu va scăpa răzbunării noastre. Dar nu-ţi face griji, trebuie să ajungem înaintea lor, şi-l voi salva pe cavaler. De data asta, ducele va muri.

— Ce noroc a avut acest om îngrozitor, să scape de sabia căpitanului! Sigur este ajutat de Belzebut!

— Norocul îi va dispărea. A venit timpul să moară.

— Îl vom spânzura de catargul cel mare.

— Poţi fi sigur de asta.

Folgore tăie Curentul Golfului, care urca spre nord, deplasându-se de-a lungul coastelor Americii Centrale, înaintând cu viteză în Golful Campeche.

Deşi erau siguri de faptul că nu vor vedea atât de devreme vasul *Alhambra*, marinarii şi ofiţerii, însufleţiţi de aceeaşi ardoare, cocoţaţi pe catarge şi gabii, având cu ei lunete, sperau să descopere la orizont un punct, un indiciu care să le semnaleze o eventuală apropiere.

Noaptea, felinarele nu fuseseră deloc aprinse, iar a doua zi, *Folgore* ajunsese la Capul Catoche, fără să observe vreo urmă a vasului inamic.

Strâmtoarea Yucatan a fost traversată fără probleme, iar douăzeci şi patru de ore mai târziu, a fost atins Capul San Antonio. *Folgore* se afla acum la cel mai vestic punct al insulei Cuba, iar marile pericole, pentru piraţi, abia acum începeau, deoarece guvernatorul ordonase supravegherea împrejurimilor Havanei de numeroase flotile, în scopul apărării capitalei împotriva unui eventual atac la piraţilor.

Morgan se temea de aceste vase cu bordul înalt şi de o eventuală luptă inutilă, care ar fi provocat, în mod cert, pagube navei *Folgore*.

Astfel, a stabilit o strajă permanentă pe gabii şi a întins toate pânzele, inclusiv velele. Vasul se îndrepta spre nord-est, cu mare viteză, fapt ce se datora dibăciei acestui om care, mai târziu, va deveni foarte renumit, atât ca marinar, cât şi ca aventurier.

Folgore aluneca graţioasă pe valuri, fără să fie deranjată de vântul puternic care sufla, periculos chiar şi pentru vasele mari, bine echilibrate.

Ea trecu neobservată, lăsă mult în spate un vas spaniol care intenţionase, un moment, s-o urmărească, şi se opri la trei mile de Cardenas, în golful format de Capul Hicanos şi Capul Cruz del Padre.

Din precauţie, nu se aventură mai mult, mai ales că prezenţa sa fusese deja remarcată şi, în mod cert, semnalată la Havana sau Matanzas.

— Ar trebui să ştim dacă *Alhambra* a ajuns la Cardenas, îi spuse Morgan lui Van Stiller.

— M-am uitat cu atenţie şi n-am văzut nimic, răspunse hamburghezul. Suntem prea departe.

— Ei bine, atunci vom vizita oraşul.

— Cum, domnule? Uiţi că acolo sunt spanioli şi chiar mici fortăreţe?

— O să le evităm. Să vedem... Este ora şapte, zise Morgan privind soarele care apunea în spatele vârfului Matanzas, mare pisc stâncos care se ridica la vest. Într-o oră, se va lăsa noaptea. O şalupă ar putea trece fără probleme neobservată!

— Vom vizita Cardenas într-o barcă?

— Da, viteazul meu hamburghez. Te însărcinez cu această misiune. Îţi vei alege singur oamenii şi vei încerca să afli dacă Van Guld este încă aici şi dacă *Alhambra* a sosit deja. Fii foarte atent, pentru că misiunea este foarte periculoasă.

— Nu mă tem. De altfel, tunurile de pe *Folgore* ne vor proteja. Şi dacă *Alhambra* încă n-a ajuns?

— Vom pleca în întâmpinarea ei.

În timp ce Van Stiller se pregătea de plecare, alegându-şi opt oameni curajoşi şi vâslaşi buni, iar baleniera era coborâtă la apă, soarele apunea, iar întunericul cuprinsese marea. La Tropice şi Ecuator, soarele apune în doar câteva minute; ziua şi noaptea se succed aproape imediat. Această schimbare bruscă îi permise lui Van Stiller să execute, fără să aştepte prea mult, misiunea sa riscantă.

Se afla deja la cârmă, când Morgan, aplecându-se peste puntea navei, îi strigă:

— Ne vom întâlni la Capul Hicanos. Fii prudent.

— Nu-i voi deranja pe spanioli, răspunse hamburghezul.

Apoi, făcu semn oamenilor lui să se depărteze.

Folgore porni şi ea la drum, îndreptându-se spre Capul Hicanos, pe unde trebuia să treacă *Alhambra*, dacă nu ar fi ajuns deja la Cardenas.

Golful din Cardenas este unul dintre cele mai mari din Insula Cuba şi insuliţele care o apără împotriva valurilor. La acea vreme, avea doar câţiva locuitori, mai multe rafinării de zahăr şi două fortăreţe construite din lemn. Avea o oarecare importanţă, deoarece, aflându-se în apropiere de Havana şi în faţa Floridei, la acea vreme colonie spaniolă, servea drept staţie pentru navele cabotiere.

Şalupa intră în port fără să trezească atenţia celor din jur. Aici era ancorată o fregată, cu pânzele ridicate, ca şi cum ar fi aşteptat declanşarea unui vânt favorabil să părăsească portul.

— Mii de tunete! strigă Van Stiller, văzând-o. Dacă *Folgore* ar fi venit până aici, ar fi avut de lucru. Oare ce face vasul ăsta?

— Dragul meu hamburghez, am o îndoială, zise un marinar, aflat în preajma sa.

— Ce îndoială, Martin?

— Cred că spaniolii ne aşteaptă aici.

— Şi eu cred la fel. Acest vas nu-mi spune nimic bun.

— Asta înseamnă că guvernatorul din Havana a fost prevenit de capturarea Corsarului Negru, zise alt marinar.

— Fără îndoială, răspunse Van Stiller.

— Dar cum?

— Trimiţând aici acest vas, în timp ce *Alhambra* navighează de-a lungul Havanei...

— Întocmai.

— Nu e deloc bine!

— Uite o barcă de pescuit. Vom afla adevărul, zise Van Stiller, hotărât. Nimeni să nu rostească un singur cuvânt în italiană, franceză sau engleză. Trebuie să fim consideraţi drept spanioli care vin de la Havana sau Matanzas.

— Am înţeles, zise Martin. Nu scoatem niciun cuvânt. Numai tu ai dreptul să vorbeşti.

Barca cu pricina, care trebuia să intre în port de la răsăritul soarelui, nu era foarte departe, părând că urmează să treacă printre fregată şi balenieră. Era o barcă cu un singur catarg, ocupată de aproximativ şase pescari.

Van Stiller îi tăie drumul, ordonând pescarilor să se oprească.

Pescarii, văzându-se în prezenţa unor oameni înarmaţi şi crezând că au de-a face cu marinarii unui vas important, se supuseră ordinului.

— Ce doriţi, comandante? întrebă cârmaciul, aruncând o frânghie, astfel încât baleniera s-o poată imobiliza.

— Veniţi din larg? întrebă Van Stiller, încercând din răsputeri să-şi ascundă accentul germanic.

— Da, comandante.

— Aţi întâlnit vreun vas?

— Parcă am văzut unul la Capul Hicanos.

— Un vas de război?

— Aşa ni s-a părut.

— Cu câte catarge?

— Două.

„Au văzut-o pe *Folgore*“, îşi spuse hamburghezul, făcând o grimasă. Apoi, cu voce tare, spuse:

— Nu este cel pe care-l aşteptăm. Cunoaşteţi cumva *Alhambra*?

— Corveta?

— Da.

— Vine pe aici, uneori.

— Încă n-a sosit?

— Nimeni n-a văzut-o.

— Dar ducele Van Guld se află în continuare aici?

— Da, la bordul acestei fregate. Dar... nu sunteţi de pe acest vas?

— Tocmai am venit de la Matanzas, ca să transmitem ordinele guvernatorului Eminenţei Sale ducele.

— Îl veţi găsi la bord.

— Credeam că fregata a plecat deja.

— Încă nu. Se pregăteşte să plece în Florida şi aşteaptă, se pare, un vas care i-a fost semnalat de guvernatorul Havanei.

— Trebuie să fie *Alhambra*.

— Nu vă pot confirma acest lucru, însă ştiu că aduce aici pe unul dintre cei mai vestiţi şefi ai piraţilor.

— Pe toate trăsnetele din Hamburg! mormăi Van Stiller. Mulţumesc... noapte bună. Mă voi duce la bordul fregatei.

Hamburghezul se prefăcu că se îndreaptă spre vas, dar, imediat ce pescarii se îndepărtară, ieşind din raza lor vizuală, se îndreptă spre Capul Hicanos, strigând spre vâslaşi:

— Vâsliţi! Vâsliţi cu toată forţa. Timpul ne presează.

— Bănuielile tale erau adevărate! zise Martin.

— Iar acest bandit ştie de Corsarul Negru. Ah! Dacă nu vom pune mâna pe *Alhambra*, cavalerul va sfârşi precum fraţii lui.

— *Folgore* o va înghiţi imediat pe *Alhambra*...

— Şi dacă fregata îi va veni în ajutor? Trebuie să ocupăm corveta destul de departe de ţărm, ca să nu se audă bubuitul tunurilor.

— Morgan nu e omul care să cadă în cursă. E aproape la fel de bun ca seniorul de Ventimiglia.

— Taci din gură, vorbă-lungă! Timpul e preţios.

Puternicii vâslaşi, ai căror muşchi păreau să exlodeze din pricina efortului, în pofida vântului puternic, atinseră capul Hicanos în trei sferturi de oră.

Folgore aştepta, cu prora spre apus, gata să atace şi să deschidă, cu o lovitură de pinten, închisoarea unde era ţinut comandantul ei.

— Hei! O ancablură! strigă Van Stiller.

Morgan, aplecat peste punte, întrebă:

— Ai veşti bune?

— Pregătiţi-vă de plecare. În scurt timp, vom fi între două focuri.

XXV
FOLGORE ÎNTRE DOUĂ FOCURI

Fără să mai zăbovească, Morgan ordonă plecarea vasului cu destinaţia Matanzas, în vreme ce hamburghezul şi oamenii lui urcară repede la bord, ridicând baleniera.

— Ai veşti proaste? îl întrebă în cele din urmă Morgan pe Van Stiller, conducându-l spre puntea de comandă.

— Ducele ştie deja că la bordul vasului *Alhambra* se află Corsarul Negru.

— Mă gândeam eu. Şi unde e acum vasul?

— Se îndreaptă spre Havana şi va ajunge aici în scurt timp.

— Nu vom aştepta pentru atac.

— Nu aici, locotenente. Ducele este la bordul unei fregate.

— Asta nu e deloc bine. Două vase şi un căpitan de salvat! E puţin mai greu.

— Mai întâi, va trebui să ne îndreptăm spre Havana. Astfel, l-am putea salva pe căpitan înaintea sosirii fregatei.

— Dar vor fi şi alte vase la Havana sau chiar la Matanzas.

— Atunci, cum să facem?

— Nu ştii dacă *Alhambra* a părăsit deja Havana?

— Pescarii nu ştiau.

— Nu mai contează. Intenţia mea este s-o vânez în larg, spre Florida, şi voi reuşi, chiar dacă va trebui s-o caut în Havana.

Se apropie de portavoce şi ordonă:

— Aprindeţi felinarele! Doi gabieri pe gabii!

Apoi, luă loc lângă pilot, ştiind că insula era presărată cu insuliţe şi bancuri de nisip foarte periculoase.

Faptul că vântul sufla din sud reprezenta un avantaj atât pentru *Folgore*, cât şi pentru vasele care veneau din sensul opus.

Morgan depăşi capul Hicanos şi trecu prin faţa oraşului Matanzas, bănuind că *Alhambra* s-ar fi refugiat acolo, însă destul de departe, ca să nu poată fi văzut.

— N-aş dori s-o găsesc aici, atât de aproape de Havana şi Cardenas, zise el. Cea mai mică bubuitură de tun ar atrage toate garnizoanele spaniole.

— Mă îndoiesc că o corvetă îşi poate lua atât de multe precauţii, zise Van Stiller. În general, sunt bine înarmate.

— Spaniolii trebuie să-şi ia măsuri ca să nu-l piardă pe căpitan.

— Chiar crezi că-şi imaginează că suntem prin zonă?

— Încă nu. Am întreprins o călătorie rapidă şi n-am stârnit atenţia nimănui. Îşi imaginează, probabil, că suntem încă la Campeche şi că...

Brusc, se auzi o voce care venea dinspre gabie:

— Atenţie! Felinare în faţă!

— Moarte şi sânge! strigă Morgan, sărind pe bastingaj. Să fie oare *Alhambra*?

— Şi ne aflăm doar la trei mile de Cardenas! zise Van Stiller. Parcă simt deja fregata în urma noastră.

Morgan luă din nou portavocea şi întrebă:

— Vine dinspre Matanzas?

— Nu. Vine dinspre apus şi se îndreaptă spre Capul Hicanos.

— Atunci e *Alhambra*.

— Nu trebuie s-o lăsăm să intre în Cardenas, zise Van Stiller.

— O voi forţa să se depărteze de ţărm, răspunse hotărât Morgan.

Şi, adresându-se oamenilor lui, ordonă:

— Artilerişti, la tunuri! Ceilalţi, la posturile de luptă!

În timp ce piraţii îşi ocupau locurile, *Alhambra* se apropia din ce în ce mai mult, luminând apa cu felinarele.

— O vezi? îl întrebă Morgan pe Van Stiller.

— Perfect. E un vas frumos cu trei catarge; teuga din faţă e foarte ridicată.

— Dacă aş fi sigur că e *Alhambra*, n-aş ezita nicio secundă.

— Dar fregata era gata de plecare.

— Ar putea ajunge până la urmă! Hai să încercăm s-o alungăm. Când soarele va răsări, vom mai vedea...

Morgan conduse *Folgore*, cu viteză mare, spre Matanzas, ca să taie calea acestei corăbii, în cazul în care, văzându-se atacată, ar avea de gând să se refugieze în port.

Cu o abilitate formidabilă, curajosul pirat atinse locul dorit. Aici, luând vânt la pupă, viră brusc, atacând vasul într-o parte.

Această manevră păru atât de îndoielnică echipajului corăbii, încât ea viră imediat spre nord, singurul drum rămas liber. Având vânt favorabil, Morgan, după ce tăie drumul spre Matanzas şi Cardenas, putea ameninţa duşmanul fie prin est, fie pe la apus.

În fuga sa, vasul spaniol trase în aer, ordonând urmăritorilor să se oprească sau să spună cine sunt; dar, cum *Folgore* nu ripostă, conform ordinelor lui Morgan, care, pentru mai multă siguranţă, scosese velele mici, lansă două rachete, trăgând în acelaşi timp cu cele opt tunuri.

Pentru că *Folgore* se afla cu mult în afara ţintei, acest bombardament avea un singur scop: să prevină garnizoana din Cardenas că vasul se afla în pericol.

Mai mult ca sigur, acest bombardament fusese auzit la Matanzas şi Cardenas.

Morgan scoase un strigăt de bucurie:

— Căpitanul se află la bordul acestui vas!

— Într-adevăr, zise Van Stiller, care, la lumina bruscă a fulgerelor, putu să vadă foarte bine. E corveta.

— Nu ne va scăpa.

— Dar a semnalat prezenţa noastră. În curând, vom vedea sosind fregata lui Van Guld.

— Nu contează. Ne vom lupta cu ambele vase... De altfel, la sosirea fregatei, corabia va fi deja pe fundul mării. Oameni ai mării! Corsarul se află acolo! La atac!

Un strigăt general răspunse:

— Trăiască Corsarul! Să-l salvăm!

Alhambra, pentru că ea era, părea să caute un refugiu printre insulele şi insuliţele din jurul Floridei. Ştiindu-se mai prost înarmată şi mai puţin solidă decât *Folgore*, nu încerca să declanşeze o luptă, care s-ar fi putut încheia cu un eşec pentru ea; cu atât mai mult cu cât trebuia să păstreze în viaţă un prizonier important.

Singura sa preocupare era să fugă, să scape de piraţi — pentru că nu se putea baza pe un ajutor imediat —, sperând să scape de ei, cu ajutorul velelor care-i permiteau să întreacă vasele cele mai rapide din Golful Mexic.

Cu o privire rapidă, Morgan observase iuţeala adversarului şi, în pofida velelor, nu reuşea să câştige teren.

— E un vas care nu poate fi ajuns cu uşurinţă, spuse el. Eretele va reuşi, în cele din urmă, să prindă rândunica marină!

— A! Am găsit pe cine să provocăm! adăugă Van Stiller.

— Da, până ce o vom forţa să se îndrepte spre insuliţele din Florida. Acolo va fi obligată să se lupte. Este o treabă de câteva zile! Vezi ceva în spate?

— Da, zăresc două rachete, lângă Cardenas.

— A! exclamă Morgan, încruntându-se. Asta înseamnă că fregata se pregăteşte să vină, dacă nu se îndreaptă deja spre noi... Are felinarele aprinse?

— Nu.

— Mă îngrijorează. Trebuie să fie şi ea o corabie bună... Nu-i deloc bine.

— În câteva ore, am distruge complet *Alhambra*.

— Da, dar aceste ore trebuie câştigate... Dacă aş putea să le am în faţă, pe rând, ar fi bine. Dar, în acelaşi timp, este mai complicat...

— Pe toate tunetele din Hamburg! strigă Van Stiller.

— Ce s-a întâmplat? Ai văzut felinare?

— Da, domnule.

— Unde?

— Spre Cardenas.

— Mii de trăsnete! E fregata.

— Auzi?

În depărtare, se auzi un foc de artilerie.

— Trebuie să ne grăbim, altfel, mâine ne vom trezi între două focuri.

— Ridicaţi toate pânzele.

— Desfaceţi pânzele pe bompres şi straiurile între catargul cel mare şi cel din faţă. Avem loc destul.

— Să încercăm.

Cei doi coborâră pe puntea dunetei, încercând să adauge noi pânze.

Alhambra îşi continua cursa nebună, menţinând distanţa care era acum de aproximativ două mile, încă suficientă ca să fie la adăpostul proiectilelor inamicului. Comandantul corabiei nu încercase să se îndrepte spre un port din Cuba, deoarece se temea să nu piardă minute preţioase. De aceea, se îndrepta în continuare spre nord. Cunoştea intenţiile ducelui de a se duce în

Florida, în căutarea fiicei sale, şi se gândea că, în curând, îl va vedea sosind, atacându-i pe piraţi pe la spate.

Morgan, care crezuse la început că un astfel de vas este o pradă uşoară, că-l va elibera fără probleme pe Corsar, era acum ţinut la respect. Trase în aer, cerând vasului să se oprească; dar *Alhambra* nu se sinchisi să răspundă. Trase două ghiulele, obţinând drept rezultat mult zgomot şi fum. Oamenii lui, furioşi, îi ameninţau pe fugari cu pumnul şi cu vorba.

— Moarte şi sânge! strigă Morgan. De necrezut! *Folgore* nu reuşeşte să-i prindă din urmă!

— Totuşi, răspunse Van Stiller, care nu-l părăsise nicio secundă, am impresia că ne apropiem puţin.

— Aruncaţi *loch*[3]-ul!

Şeful echipajului lăsă frânghia, la extremitatea căreia se afla o bucată de lemn triunghiular, care folosea la măsurarea vitezei, să alunece în mare, în timp ce unul dintre ajutoarele sale vărsa nisipul aflat în două flacoane mici, măsurând timpul.

— Stop! strigă marinarul, după golirea flacoanelor.

— Câte mile? îl întrebă Morgan pe şeful echipajului, care număra nodurile.

— Unsprezece, locotenente.

— O viteză destul de mare! zise Van Stiller. Iar corabia fuge destul de repede.

— Prea repede, spuse Morgan. Ne ţine în şah.... Noroc că fregata e încă destul de departe.

— Domnule, oare Corsarul bănuieşte manevra noastră, în acest moment?

— Nu cred. Trebuie să fie pe fundul calei, deoarece spaniolii ne tratează mai rău ca pe nişte asasini.

— Şi...

— Şi?

— Dacă-l vor omorî...

— Moarte şi sânge! Nu vor îndrăzni una ca asta. Altfel, nu voi ierta pe nimeni.

— Totuşi, mi-e teamă...

— Ţi-am spus că nu vor îndrăzni. Hei! Atenţie la bancuri! Patru oameni la proră. Patru gabieri la gabii!

Cele două vase, care se vânau de şase ore, ajunseră în zonele periculoase ale Floridei, unde o mulţime de insuliţe apărau în semicerc intrarea în canal. Stâncile de la Double Headed şi Eborn îşi arătară vârfurile ascuţite, de care se lovea Curentul Golfului.

Un moment, Morgan crezu că *Alhambra*, în fuga ei disperată, se va izbi de acele stânci sau că încerca să descopere o trecere, atrăgându-l în nisip.

După ce trecu pe lângă insulele Ebron, comandantul spaniol îndreptă prora spre nord. Această manevră, nefiind imitată de pirat, îl făcu să câştige două sute de metri, astfel încât, acum, spaniolii se aflau în ţinta tunurilor navei *Folgore*.

— Încă puţin şi *Alhambra* va fi a noastră, zise Morgan.

— Nu văd felinarele fregatei, remarcă Van Stiller.

— Van Guld le-a stins. Dar nu cred că va renunţa, atâta timp cât nu vom accepta lupta.

— Şi o vom accepta?

— Desigur. După ce vom scufunda *Alhambra* şi-l vom elibera pe cavaler, ne vom ocupa de asasinul celor doi corsari, şi îţi promit că acest canal va fi mormântul său. Gata... Atenţie!... Artilerişti, la posturi! Începe spectacolul!

— Să sperăm că gloanţele noastre nu ne vor nimeri prietenii.

— Nu-ţi face griji! Am ordonat să se tragă în arboradă. Când vasul se va opri, vom ataca.

— Cu cât ne grăbim mai repede, cu atât va fi mai bine, zise hamburghezul, privind îngrijorat spre cer. Timpul ne presează şi, în această zonă, furtunile sunt periculoase.

— Am observat şi eu. Marea tinde să crească, iar vântul bate spre est. Trebuie să fie o furtună în Oceanul Atlantic.

Cei doi lupi de mare nu se înşelau. După ce depăşiră insulele Headed, primiră primele rafale dinspre ocean.

Deoarece curentul din golf le opunea rezistenţă, valurile erau foarte mari.

Vântul începu să sufle cu violenţă în parâme şi pânze. Apoi, brusc, îşi schimbă direcţia de la sud la est, bătând la tribord, din cauza pânzelor ridicate.

Morgan crezu de cuviinţă că ar fi mai prudent să coboare pânzele compromiţătoare, iar corabia îi imită manevra.

— Atenţie! îi zise Morgan pilotului, aici ne jucăm viaţa şi soarta navei noastre. Dacă ne prinde furtuna între aceste stânci, nu vom mai putea ieşi teferi.

— Domnule, *Alhambra* se îndreaptă spre insule! strigă Van Stiller.

— Mii de morţi! Unde vrea să ne ducă?

— Văd din nou felinarele fregatei...

— Iar?

În acel moment, pe puntea vasului *Alhambra* se putură observa două lumini, urmate de un şuierat de ghiulele.

Peste câteva clipe, departe, în spate, răsună un bubuit înăbuşit.

— Fregata răspunde, zise Morgan, trăgându-se cu putere de barbă. Dacă într-o oră n-am cucerit *Alhambra*, suntem pierduţi.

XXVI
RĂZBUNAREA LUI VAN GULD

Dacă vasul spaniol se afla într-o situaţie critică, fiind acum la mâna tunurilor de pe *Folgore*, nici piraţii nu stăteau foarte bine, încurcaţi în insule, valuri, bancuri de nisip şi ameninţaţi de cele două vase.

Dacă corabia, în aşteptarea sosirii fregatei, s-ar fi oprit şi ar fi deschis focul, având siguranţa că va rezista până la sosirea ajutoarelor și dacă furtuna creştea în intensitate, *Folgore* risca să dispară de pe mare.

Morgan deveni conştient de situaţie şi-i spuse lui Van Stiller:

— Nu mai putem ezita. Dacă ne prinde aici furtuna, va trebui să renunţăm la salvarea Corsarului Negru.

Urcă până la gabii şi privi spre sud. Fulgerele şi tunetele creşteau în intensitate; felinarele fregatei străluceau, dar nu suficient de tare ca să se poată aprecia distanţa.

— Să aşteptăm un fulger, murmură Morgan. Apoi vom lua o hotărâre.

Nu aşteptară mult timp. Un fulger străpunse întunericul, luminând fregata.

— Se află la cel puţin opt mile, spuse el. Va avea nevoie de o oră ca să ne ajungă şi, în şaizeci de minute, putem face multe lucruri.

Apoi, ordonă:

— Foc! Fiţi pregătiţi pentru abordaj!

Un strigăt de bucurie ţâşni din pieptul piraţilor, care se abţinuseră până în acel moment; fiecare alergă la postul său.

Exact în acel moment, corabia îşi schimbă direcţia, ca să evite insula Petit-Pin. Cele două tunuri de mitralii de pe *Folgore* loviră lateral vasul spaniol, distrugând bastingajele de la babord şi tribord.

La lumina unui fulger, Morgan putu observa rezultatul atacului, strigând:

— Mai sus, în arboradă!

Corabia viră, trăgând de la tribord şi atingând coca navei piraţilor, la nivelul apei.

— Aha! Ripostează cu forţă, zise Morgan. Haideţi, distrugeţi arborada, apoi vom invada vasul. Corsarul Negru se află acolo.

Focurile de tun se declanşară, într-un zgomot infernal: furtuna participa şi ea la spectacol, cu fulgerele, tunetele şi rafalele sale puternice de vânt. Însă, luptătorii păreau că nici nu o observă, agitându-se ca nişte monştri printre ghiulele şi flăcări, pe vase care păreau că-şi caută echilibrul.

Corabia, mai slabă, se apăra cu disperare, dar îşi pierdea treptat catargele, pânzele, tunurile. Atunci, când catargul cel mare se prăbuşi zgomotos, se înclină la tribord.

Acesta era momentul mult aşteptat de Morgan.

— La atac! strigă el. Scoateţi punţile de trecere!

Pentru a amortiza şocul dintre cele două vase, au fost coborâte cocoloaşe mari din cânepă, iar prima coloană care trebuia să atace fusese formată din artilerişti aşezaţi pe teuga din faţă şi pe cea din spate.

Corabia, care nu mai urma nicio direcţie precisă, părea să eşueze pe insula Petit-Pin, însă echipajul nu renunţase la luptă.

— Atenţie! strigă brusc Morgan, care se afla acum la cârmă. Fiţi tari!

Corveta spaniolă era acum la mâna piraţilor. *Folgore* înaintă, îşi strecură catargul de bompres în catargul din spate al corvetei, provocând un şoc violent. În timp ce gabierii aruncau cârligele ca să evite noi ciocniri, Morgan, în fruntea oamenilor săi, trecu puntea *Alhambrei*, strigând:

— Predaţi-vă!

Primi drept răspuns un strigăt de război:

— Trăiască Spania!

— Înainte! ordonă piratul.

Din acel moment, lupta deveni sângeroasă, strigătele de război amestecându-se cu zgomotul armelor şi ale furtunii, din ce în ce mai puternice, în timp ce sângele curgea precum ploaia.

Spaniolii, mai puţini ca număr în comparaţie cu piraţii, se refugiară pe teuga din faţă, unde montaseră un tun. Morgan îşi lăsă oamenii să-i atace acolo şi, urmat de Van Stiller şi de alţi câţiva fideli, porni spre teuga din spate, rămasă liberă, deschise cu o lovitură de bardă uşa care ducea spre cabine şi coborî pe scară, strigând:

— Cavalere! Senior de Ventimiglia!

O voce bine cunoscută îi răspunse din interiorul unei cabine.

— Mii de diavoli! Tu eşti, Morgan?

— Carmaux! strigă hamburghezul, spărgând uşa cu o lovitură de umăr.

— Încet, prieteni! zise Carmaux. O să mă zdrobiţi. Aprindeţi măcar o lumânare.

— Şi căpitanul? întrebă Morgan.

— E în cabina vecină, împreună cu Moko.

— Sunt liberi?

— Nu, sunt legaţi.

— Lumină.

Un marinar aduse repede lumină şi sparseră şi a doua uşă.

Cavalerul de Ventimiglia şi Moko zăceau întinşi pe jos, zdravăn legaţi de un inel de fier.

Corsarul, văzându-şi prietenii, strigă bucuros:

— Oamenii mei!

— Repede, căpitane! zise Morgan. O să fim atacaţi de o fregată.

— Dar această corabie?

— Se află în mâinile noastre.

— Şi *Folgore*?

— Poate face faţă unei noi lupte.

— Vreau o sabie.

— Ia-o pe a mea.

— Să mergem. Trebuie să le arătăm spaniolilor cum luptă piraţii.

Corsarul urcă scara, ţâşnind pe teuga din faţă:

— Veniţi la mine! Oameni ai mării! strigă el.

O sută de voci răspunseră:

— Trăiască căpitanul.

Lupta de la bordul corvetei se sfârşise. Spaniolii, neputincioşi în faţa piraţilor, se predaseră.

Însă, deşi acest vas fusese cucerit, *Folgore* se afla în continuare în pericol. Fregata se apropia din ce în ce mai mult, trecând peste valurile dezlănţuite. Era înspăimântătoare cu arborada ei mare, în lumina trecătoare şi palidă a fulgerelor.

Piraţii nu-şi putură abţine un ţipăt de spaimă, iar Morgan strigă:

— Sânge şi masacru! Ne-a venit timpul.

— Şi prizonierii?

— Lăsaţi-i în voia Domnului. Oricum, vasul se va izbi de stânci.

— Retragerea! comandă Morgan.

Piraţii respectară imediat ordinul. Aruncară în mare armele luate de la spanioli, ferecară tunurile, distruseră cârma cu lovituri de secure, tăiară cârligele de abordaj şi trecură înapoi pe *Folgore*.

— Viraţi! strigă Corsarul.

În acelaşi moment, *Folgore* se îndepărta, iar corbia se îndrepta spre stânci. Ea încercă cu disperare să vireze spre nord, ca să fugă, însă era prea târziu; fregata depăşise insula Petit-Pin şi venea spre ei cu viteză mare.

— Căpitane, nu putem să pornim în larg, zise Morgan.

— Ştiu, răspunse Corsarul, foarte calm. Şti cine comandă acest vas?

— Ducele.

— Asasinul fraţilor mei? Iar eu fug când acest om vine în întâmpinarea mea! Oameni ai mării! Să-i răzbunăm pe Corsarul Roşu şi Corsarul Verde! Asasinul lor vine în întâmpinarea noastră! La atac!

— Da!... Da!... Răzbunare sau moarte! strigară piraţii.

— E bine! Cu astfel de oameni, putem face miracole! zise Morgan.

Corsarul Negru se îndreptă spre cârmă, însoţit de Van Stiller, Carmaux şi Moko.

În lumina ochilor lui se putea observa hotărârea acestui om care urma să rişte viaţa atâtor oameni într-o luptă supremă împotriva unei fiinţe pe care o urmărea de ani de zile şi care, în mai multe rânduri, îi scăpase.

Dar, de data aceasta, nu-i va mai scăpa, iar acest Golf al Mexicului va fi mormântul său, aşa cum fusese şi al victimelor sale, Corsarul Roşu şi Corsarul Verde.

Aflat la cârmă, nemişcat în bătaia vântului şi a ploii, conducând *Folgore*, luminat de fulgere, Corsarul Negru părea un duh demonic sau olandezul blestemat al vasului fantomă. Privirea sa fixa fregata adversarului, simţind, instinctiv, că la cârmă se afla, ca şi el, bătrânul inamic, ghidându-şi fregata şi privindu-l.

Oamenii lui îl priveau cu admiraţie şi cu o uşoară superstiţie; erau conştienţi că urma să se deruleze un eveniment îngrozitor între aceşti doi adversari de temut.

Cele două vase se aflau acum la cinci sute de paşi unul de celălalt, fără să se fi tras un singur foc, când, pe mare, între *Folgore* şi fregată, apărură două valuri luminoase cu creste strălucitoare.

La vederea acestui peisaj neobişnuit, întregul echipaj scoase un strigăt de teamă. Morgan păli.

— Cei doi Corsari ies la suprafaţă! zise Carmaux, făcându-şi semnul crucii. Vin să asiste la moartea asasinului lor.

— Şi la a noastră! adăugă Van Stiller.

Cele două valuri se îndreptară unul spre celălalt, împreunându-se în faţa navei *Folgore*, se strecurară de-a lungul flancurilor vasului, ca două torente mari de foc pe care zgomotul tunetelor le făceau şi mai sinistre.

Brusc, un fulger orbitor despică cerul, luminând duşmanul. Corsarul Negru şi ducele flamand avuseseră timp să se vadă şi să se înţeleagă.

Şi, aproape în acelaşi moment, de pe ambele vase, se auzi acelaşi ordin:

— Foc!

— Foc!

De fiecare dată când se producea o lumină, privirile lor se intersectau. Se căutau reciproc şi parcă se temeau ca nu cumva să se piardă.

Nici ducele flamand nu mai dorea să-şi evite rivalul. Se află acolo, cu părul şi barba albe, în vânt, la postul său, cu mâinile încleştate pe cârmă.

— Îl vezi, nu-i aşa? îl întrebă, după un nou fulger, Carmaux pe Van Stiller.

— Da.

— Parcă ar fi un duh demonic.

— Care are moartea în privire.

— Ce vor face aceşti doi oameni?

— Ne vor scufunda.

— Eu mi-am încredinţat deja sufletul.

— Să nu-l abandonăm pe Corsar.

— Nu, Van Stiller, orice s-ar întâmpla. Dacă bătrânul va veni până aici, va plăti! Moko!

— Ce s-a întâmplat, cumetre alb?

— Supraveghează-l pe Corsar.

— Nu-l voi slăbi din ochi nici măcar în momentul abordajului.

— Fii foarte atent la duce.

— Vezi asta? Îl voi răzbuna pe Corsar, zise negrul, ridicând barda.

Cele două vase se apropiară şi mai mult, intersectându-se; valurile ameninţau fregata, prea greu de condus, însă nu puteau învinge supleţea păsării marine care se numea *Folgore*.

Folgore făcuse destul de multe stricăciuni vasului spaniol, distrugând puntea, provocând prăbuşirea catargului din vârful prorei, spărgând teuga

din faţă, cu ghiulelele trimise de tunurile aflate la babord, când, un val imens ridică ambele corăbii, le proiectă una în cealaltă, avariind vasul piraţilor şi distrugând definitiv fregata.

Avea loc moartea celor două corăbii, moarte anunţată de strigăte de disperare.

— Nu ne mai rămâne decât să murim pe vasul inamicului nostru, zise Carmaux. Acesta este sfârşitul Corsarului Negru!

Carmaux se înşelase. Printr-o manevrare abilă a cârmei, cavalerul de Ventimiglia ridică *Folgore*, făcând-o să cadă peste fregată. Vocea lui răsună printre strigătele de groază ale spaniolilor şi ultimele focuri de artilerie:

— Oameni ai mării! La atac!

Piraţii alergară în toate direcţiile, derutaţi; fără să se gândească la faptul că pintenul navei *Folgore* aproape că a împărţit fregata în două, îşi urmară căpitanul, atacându-i pe spanioli, avansară în apa care inundase puntea, printre catarge şi vergi, atacând cu lovituri de sabie, de secure şi focuri de armă.

Spaniolii, deşi se vedeau învinşi, îşi vindeau scump pielea. De două ori mai numeroşi decât adversarii lor, formaseră un zid viu plin de arme. Eforturile Corsarului se frânseră de acest zid; sabia sa lovea în toate direcţiile, omorând, de fiecare dată, un inamic, care, la rândul său, era înlocuit cu un altul.

— Înainte! Înainte! strigau cu toţii.

Morgan, împreună cu aproximativ patruzeci de piraţi, aveau de gând să ajungă pe teuga din spate, sperând să-i atace pe spanioli dintr-o parte, ameninţându-l astfel pe duce; dar, în acea zonă, întâmpinară o rezistenţă atât de înverşunată, încât se văzu obligat să se întoarcă pe *Folgore*.

Brusc, în timp ce *Folgore* începuse să se îndepărteze puţin, iar apa invada fregata, se auzi o voce:

— Muriţi cu toţii!

Luptătorii se opriră, privind spre pupă.

Drepți, lângă cârmă, cu părul şi barba ciufulite, ducele, cu un pistol în mână şi o torţă în cealaltă, repetă:

— Muriţi cu toţii! Vasul va exploda.

Corsarul vru să-l atace şi să-l străpungă cu sabia; dar Moko, iute ca fulgerul, îl ridică în braţe şi strigă:

— Carmaux, vino aici!

Apoi, în timp ce restul supravieţuitorilor rămăseseră înmărmuriţi de frică, el sări pe bastingaj şi plonjă în mare, fără să-şi abandoneze stăpânul.

Carmaux şi Van Stiller le imitară gestul.

Fură imediat acoperiţi de un val mare şi împinşi în larg. În acelaşi timp, o lumină orbitoare ţâşni peste mare şi spre cer, iar o bubuitură înfundată se repercută pe fundul mării.

După ce Corsarul şi oamenii lui reuşiră să revină la suprafaţă, fregata dispăruse deja în adâncurile canalului din Florida.

Departe, foarte departe, fără catarge şi ca un incendiu mişcător, *Folgore* plutea în derivă, în Oceanul Atlantic, împinsă de Curentul Golfului.

XXVII
NAUFRAGIAŢII

După ce depăşiră momentul de şoc, negrul şi Carmaux, pe care marea îi arunca în toate direcţiile, căutară o epavă printre nenumăratele bucăţi din fregata distrusă.

O bucată de teugă din spate trecu pe lângă ei; o apucară, urcându-se pe acest fragment în stare să suporte douăzeci de persoane.

Corsarul şi Van Stiller, nu foarte departe de ei, se luptau cu valurile. Carmaux le aruncă o frânghie legată de epavă:

— Prindeţi funia asta şi ţineţi-o bine! le strigă el.

Frânghia, aruncată cu precizie, căzu între cei doi înotători, care se grăbiră să urmeze sfatul lui Carmaux.

— Aici, căpitane, aici! Pe această epavă vom putea aştepta sfârşitul uraganului.

Şi, văzându-l pe căpitan calm, privind în depărtare, adăugă:

— Te uiţi după *Folgore*, nu-i aşa?

— Da, Carmaux! răspunse Corsarul, oftând.

— Am văzut-o îndreptându-se spre ocean.

— Fără catarge?

— Fără... Explozia a distrus şi catargul cel mare.

— Atunci, e pierdută.

— La bord izbucnise focul.

— Atunci ar trebui s-o vedem.

— Cred că este ascunsă de o insulă.

— Aş da orice ca s-o revăd. Morgan unde e?

— Era la bord, împins acolo de spanioli, zise Van Stiller.

— Eşti sigur?

— Da, căpitane. L-am văzut pe teuga din faţă, încurajându-şi oamenii să încerce un nou atac.

— A! Dacă a scăpat cu viaţă în urma exploziei, va salva *Folgore*... Morgan e un marinar puternic şi abil.

— Dacă ar putea măcar să se întoarcă şi să ne ia... Probabil ne-a văzut sărind în mare, zise Carmaux.

— În acest moment, nu trebuie să contăm pe el.

— Care va fi destinul nostru? Unde vom sfârşi?

— Nu mă interesează asta. Acum să ne lăsăm în voia valurilor şi a vântului. De altfel, coastele Floridei nu sunt departe şi am putea ajunge la ele.

— Suntem oare mai fericiţi decât ceilalţi?

— Sau mai nefericiţi? răspunse Van Stiller, îngrozit de şuieratul vântului printre stânci şi valurile din ce în ce mai mari.

Corsarul nu răspunse; sprijinindu-se de umărul lui Moko, în genunchi pe epavă, părea că scrutează orizontul.

Pe cine spera să vadă? *Folgore* sau cadavrul duşmanului său? Probabil pe amândouă.

Carmaux şi Van Stiller, strângând cu disperare frânghiile epavei, priveau şi ei în depărtare; la lumina fulgerelor, zăreau foarte bine insulele şi stâncile, nu şi vasul lor.

— Nu mai văd nimic. Cred că au murit cu toţii! zise Carmaux.

— Dar ducele şi-a vândut foarte scump pielea. Asta trebuia să fie fatal piraţilor.

— În cele din urmă, şi-a găsit mormântul aici, alături de victimele sale, acum răzbunate!

— Ce om îngrozitor, dragul meu Carmaux! Parcă îl văd cu părul în vânt şi o torţă în mână.

— Da, un moment pe care nu-l voi putea uita niciodată.

— Şi ce explozie înfricoşătoare!

— Şi cine ştie câţi dintre ai noştri au pierit odată cu spaniolii?

— Sărmanii camarazi!

În acel moment, Corsarul strigă:

— Acolo!... Acolo!... Priviţi!... E *Folgore*!

Carmaux şi Van Stiller îşi ridicară privirile.

Departe, foarte departe, o flacără imensă părea când că se ridică spre cer, când că se avântă în adâncurile mării, răspândind în aer scântei.

Probabil că era *Folgore*, pe care vântul o împingea spre Oceanul Atalantic.

Corsarul, cu faţa cuprinsă de emoţie, întinse braţele, ca şi cum ar fi vrut să atragă spre el propriul vas.

— *Folgore*!... Corabia mea! rosti el, cu o voce răguşită. Este pierdută... Morgan, salveaz-o!

Vasul se deplasa cu viteză, lăsând în urma lui o dâră de scântei; apoi, brusc, totul dispăru, cine ştie în ce direcţie?

— Pe toate tunetele din Hamburg! zise van Stiller, ştergându-şi fruntea acoperită de sudoare rece. *Folgore* e pierdută!

— Cine poate şti? întrebă Carmaux.

— Se va izbi de insule, dacă nu va fi înghiţită înainte de ocean...

— Nu trebuie să ne pierdem firea. Oamenii noştri nu mor fără să se lupte.

În depărtare, se auziră mai multe detunături. Ce se întâmpla? Oare cereau ajutor sau butoaiele cu praf de puşcă explodau, în cele din urmă?...

— Ai auzit, căpitane? întrebă Carmaux.

— Dezastrul nu putea fi mai mare de atât, răspunse Van Stiller. Ce vom face acum? Dacă nu ieşim de aici, vântul ne va izbi de o stâncă...

— Şi nu putem face nimic.

— Ai zărit coasta?

— Da.

— E departe?

— Nu foarte departe. Noroc că vântul ne împinge spre uscat.

— Dacă am putea desface o pânză!

— Ne lipseşte o vâslă.

— Atunci, să ne lăsăm în voia valurilor.

— Şi apoi?

— Apoi, dragul meu hamburghez, nu ştiu. Iar acest lucru nu mă linişteşte deloc. Dumnezeu şi steaua noastră norocoasă ne vor proteja.

Epava se clătina în toate sensurile, aruncându-i pe nefericiţii naufragiaţi unul peste altul, existând posibilitatea ca, în orice clipă, să fie abandonaţi sau proiectaţi în direcţia stâncilor. Totuşi, reuşi să părăsească zona insuliţelor, intrând pe un canal mare unde, în pofida coastelor meridionale ale Floridei şi a insulelor Pins, Sombrero, Alligatore şi altele, care le înconjurau, marea era destul de agitată.

Valurile imense şi crestele înspumate se urmăreau cu un zgomot infernal, asemenea unor focuri simultane de tun.

Cu toate acestea, epava se apropia de Florida.

În zorii zilei, Carmaux şi Van Stiller văzură, în cele din urmă, uscatul care, foarte jos, nu părea să prezinte vreun obstacol. Mai aveau de străbătut doar trei-patru mile, până într-un loc unde puteau găsi un adăpost convenabil.

Treptat, soarele îşi făcu apariţia, inundând cu lumina sa munţii de apă care se rostogoleau pe fundul nisipos al bancurilor.

— Căpitane, am ajuns în apropierea coastei, zise Carmaux, târându-se până la Corsar, care era întins lângă Moko.

Corsarul se ridică, privi coasta aflată la opt sute de metri, pornind de la est la vest, şi răspunse:

— Nu putem face nimic. Să ne lăsăm conduşi de curent.

— Şocul va fi foarte puternic!

— Plaja e joasă, Carmaux. Pregătiţi-vă să săriţi în apă de îndată ce epava se va apropia de bancuri.

— Să fie oare pământ ferm sau doar o insulă? întrebă Van Stiller.

— E Florida, insulele se află în sud.

— Atunci, vom întâlni sălbatici pe-aici. Se pare că sunt foarte răi, zise Carmaux.

— O să încercăm să-i evităm.

— Iată primele bancuri, zise Moko, care, fiind cel mai înalt, putea vedea cel mai bine.

— Aşteptaţi comanda mea, spuse Corsarul.

— Trăsnete și tunete! exclamă Van Stiller, văzând violenţa cu care valurile se spărgeau de ţărm. Mă văd deja zdrobit de stânci...

— Nu avem de ales, prietene, zise Carmaux. Trebuie să ne încercăm norocul.

— Atenţie! Strângeţi ancablura! strigă Corsarul.

Un val mai puternic ridică epava, scuturându-i destul de tare pe piraţi; o pârâitură bruscă îi făcu să creadă că epava se va face bucăţi, dar fusese doar o bucată mică care se desprinsese. Un al doilea val, îi proiectă şi mai departe, în faţă.

— Fiţi pregătiţi să aruncaţi ancablura, strigă Corsarul.

— Deja? întrebă Carmaux, pe jumătate sufocat de spuma valurilor.

— Acum! Cu toţii!

În acel moment, un nou val îi izbi, în timp ce epava se făcu bucăţi, zdrobindu-se de stânci. Piraţii fură purtaţi de valuri, rostogoliţi, târâţi pe nisip, apoi aruncaţi pe plajă.

— Fugiţi! strigă din nou Corsarul, văzând apropiindu-se un nou val.

Carmaux şi camarazii lui, deşi şchiopătau puţin, se grăbiră să treacă peste o pantă uşoară, aruncându-se la piciorul câtorva copaci aflaţi acolo, la adăpost de valuri.

— Mii de corăbii! strigă Carmaux, răguşit. Ce noroc am avut. Rămâne de văzut dacă steaua noastră norocoasă ne va proteja şi de acum înainte.

XXVIII
COASTELE FLORIDEI

O peninsulă mare, desprinsă de America de Nord şi întinsă la trei sute patruzeci de mile între mare, Antile şi Oceanul Atlantic: aceasta este Florida.

În nordul şi centrul pădurilor, se află un lanţ muntos; la sud, o mlaştină imensă inundată, uneori, de ocean, alteori de ploi. Deşi descoperirea sa a avut loc în urmă cu patru sute de ani, nimeni n-a ajuns încă până la lacul din Okechobee. Frigurile i-au alungat pe americani şi rasa albă.

Florida este, în concluzie, puţin cunoscută şi foarte puţin populată. Ea are mai puţin de o sută de mii de locuitori. Pe vremea Corsarului Negru, inspira călătorilor teamă, deşi spaniolii au înfiinţat, de-a lungul coastelor, mai multe oraşe.

Descoperirea sa este legată de o legendă foarte ciudată.

Ponce de Leon, unul dintre cei mai vestiţi aventuri spanioli, auzise că la nord de Antile, pe o peninsulă, se află un izvor miraculos care redă tinereţea celor care beau din apa sa.

Având deja o vârstă destul de înaintată, aventurierul a hotărât să întinerească, bând din apa acestui izvor binefăcător. De altfel, credea că va cuceri oraşul şi va găsi, la fel ca în Mexic, Peru sau Venezuela, bogăţii fabuloase.

Astfel, a organizat o expediţie şi s-a îndreptat, în anul 1512, spre pământul necunoscut. A descoperit ţara şi, găsind aici flori minunate, i-a dat numele de Florida. I-a întrebat pe indieni, iar aceştia i-au confirmat legenda izvorului. Atunci, aventurierul a pornit în căutarea lui, a explorat continentul american, dar n-a descoperit izvorul mult dorit, întorcându-se acasă mult mai bătrân şi bolnav.

Mai târziu, în anul 1515, Vasquez d'Aylien a încercat şi el aceeaşi expediţie; dar indienii, ghicindu-i intenţia de a le cuceri pământurile, i-au masacrat oamenii, obligându-l să fugă.

Unii aventurieri au vorbit despre bogăţiile acestui ţinut, bogăţii care, în realitate nu existau, dar care treziseră atenţia unuia dintre cuceritorii Mexicului, Naevaey. Acesta, în fruntea a şase sute de oameni, a intrat în Florida şi a fost masacrat cu ai lui, doar trei dintre însoţitorii lui scăpând de săgeţile şi bâtele indienilor. Cei trei supravieţuitori au traversat pe jos Mississippi, Lousiane, Texasul, ajungând în Mexic.

Dar, aceste înfrângeri succesive, nu i-au descurajat pe spanioli.

A fost organizată o nouă expediţie, în fruntea căreia s-a aflat Fernando del Soto, cel mai curajos tovarăş al lui Pizzaro, cel ce cucerise Peru.

Expediţia era formată din douăsprezece vase, care transportau o mie două sute de oameni, mai multe tunuri, două sute de cai şi douăzeci de preoţi, care cunoşteau civilizaţia indiană.

Această armată adevărată, formidabilă pentru acea vreme, atrasă de aur, a intrat în Florida, luptându-se peste tot în drumul ei, în Georgia, Carolina, Alabama şi Missouri, şi-a pierdut şeful, bolnav de friguri în Arkansas, rămânând doar cu două sute de oameni. De altfel, supravieţuitorii erau cu toţii morţi de foame.

Dar, în anul 1565, indienii au acceptat să primească o ultimă expediţie condusă de Mendez de Avila, fondatorul oraşului San Agostino, regiune foarte înfloritoare astăzi, iar spaniolii au reuşit să se stabilească în Florida.

…… ……

Piraţii, feriţi de valuri, aflaţi la poalele pinilor giganţi, slăbiţi de atâtea lupte, înfometaţi şi însetaţi, rămaseră nemişcaţi.

Carmaux, primul care se ridică, se pipăi şi spuse:

— Mă întreb dacă sunt încă viu. Am avut mare noroc, pe legea mea, să scap pe rând de bombe, explozie şi furtună!

— De n-am fi abia la începutul chinurilor! răspunse Van Stiller.

— Dragul meu hamburghez, important este că suntem în viaţă.

— Şi fără arme, nu-i aşa?

— Eu am cuţitul, iar căpitanul, pumnalul.

— Şi noi avem cuţitele cu noi, dar ce vom face cu ele împotriva indienilor care au o slăbiciune pentru cotletele umane?

— Spui asta ca să mă sperii.

— Nu, Carmaux. L-ai cunoscut pe căpitanul Pană Albă?

— Pe Bachus! Un om care nu se temea nici de diavol.

— Ei bine, şi-a terminat cariera aici, în frigare.

— Mi s-a făcut pielea ca de găină, cu poveştile tale. Nu e momentul potrivit.

— Trebuie să te trezeşti la realitate. Îţi spun sincer, dragul meu Carmaux, că problemele noastre abia acum încep.

— Cumătrul alb are dreptate, zise Moko. Locuitorii acestui sat mănâncă oamenii pe care marea îi aruncă pe plajă.

— Atunci, trebuie să ne ţinem la distanţă de aceşti oameni care nu respectă măduva albilor.

— Şi nici măcar pe cea a negrilor, adăugă Van Stiller, râzând.

— Acest lucru mă îngrijorează.

— Să mori aşa sau în alt fel...

— Nu spun contrariul, dar ca să ajung în burta unui indian, e cam prea de tot. Ce părere ai, cumetre Sac-de-Cărbuni?

— Cred că, în loc să ne ocupăm de stomacul indienilor, am face mai bine să ne ocupăm de-al nostru.

— Iată un sfat înţelept, recunoscu Carmaux. Intestinele mele cer masa de seară, peste care am sărit.

— Nu văd decât pini pe-aici, zise Van Stiller.

— Vom găsi noi ceva printre aceşti copaci. Haide să vedem, cumetre Sac-de-Cărbuni. Tu, hamburghezule, ţine-i companie căpitanului.

— Haide! zise negrul, smulgând o creangă de copac, fără frunze.

Corsarul, aşezat pe vârful unei stânci, privea spre est, pasiv.

— Speră să-şi revadă vasul, zise Carmaux. Bietul căpitan! Cred că nu-l va mai vedea niciodată!

— Iar eu cred că nu vom mai vedea niciodată Tortuga, adăugă Van Stiller.

— Până una alta, suntem în viaţă, dovadă că ne ocupăm de masă. Vii, cumetre Sac-de-Cărbuni? Dacă vom da peste un urs, îl vom nimici cu bâta, continuă Carmaux, înarmându-se şi el cu o creangă solidă.

Cei doi se îndreptară spre pădure.

Pădurea era plină de pini ce atingeau înălţimi de şaizeci de metri, cu frunzele verzi şi late de cincizeci de centimetri, care creşteau într-un sol argilos, acoperit cu o iarbă tare şi amară, numită *obgohloa*, *lenzie*, un fel de ciuperci frumoase, strălucitoare, cu reflecţii argintii, foarte periculoase, şi rădăcini foarte puternice, pe care piraţii alunecau tot timpul.

Carmaux şi Moko merseră aproximativ patru sute de metri, dar nu întâlniră nimic în drumul lor. Doar copaci şi păsări.

— Nu văd decât veveriţe zburătoare. Sunt delicioase, dar greu de prins, zise Moko, examinând cu atenţie copacii.

— Veveriţe care zboară? întrebă Carmaux, mirat.

— Uită-te în acest pin înalt. Nu le vezi?

Carmaux urmă indicaţia lui Moko, dându-i dreptate.

Veveriţele zburau, dintr-un copac în altul; nu erau mai mari ca şoarecii şi aveau blana gri argintie pe spate şi albă pe burtă, urechile mici şi negre, botul roz şi coada stufoasă. Un fel de membrană, care pleca din laterale şi se oprea la labele inferioare, le servea drept aripi.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Ce păcat că nu avem puştile cu noi! zise Carmaux.

— Trebuie să renunţăm la acest deliciu. Nu-i făcut pentru noi.

— Vom găsi altceva?

— Taci!

— Un urs?

— Aud ţipătul unui vultur.

— Cu bâtele noastre? Haide, cumetre, să căutăm în altă parte.

— Un vultur pescar, îţi spun.

— Şi?

— Şi ne vom găsi hrana în cuib.

— O omletă?

— Poate şi nişte peşti mici.

— Vulturii tăi ne vor smulge ochii.

— Vom aştepta să iasă la vânat. Vino, cumetre, ştiu unde au cuibul.

Şi, înaintând cu greu peste rădăcinile copacilor, Moko examina coroanele copacilor. Se opri în faţa unui nuc negru, înalt, numit *hyckorys*, care dă un fruct de mărime medie şi un lemn negru foarte căutat de ebenişti.

La poalele acestui arbore, se aflau câţiva peşti alteraţi şi, pe o creangă, un fel de căsuţă mare de aproximativ opt metri, formată din crengi împletite, ale cărei ochiuri erau acoperite cu crengi şi frunze uscate.

— Acesta este cuibul vulturilor tăi? întrebă Carmaux.

— Da.

— Nu văd proprietarii.

— Iată masculul. Se întoarce de la pescuit.

Un vultur de aproximativ trei metri tocmai se întorcea, survolând copacii înalţi şi descriind cercuri, care, pe măsură ce se apropia de cuib, se micşorau din ce în ce mai mult.

Capul şi coada erau albe, corpul negru, iar ghearele puternice. Avea în cioc un peşte mare, încă viu, după felul cum se zbătea.

— Ce pasăre ciudată! zise Carmaux.

— Şi foarte periculoasă, adăugă Moko. Vulturii pescari nu se tem de oameni; chiar îi atacă.

— N-aş vrea să fac cunoştinţă cu ciocul lui, cumetre Sac-de-Cărbuni.

— Vom aştepta să plece.

— Probabil că are pui în cuib.

— Fără îndoială. Vezi aceste coji de ou de culoarea cafelei?

— Da, şi sunt destul de groase.

— Ei bine, ele ne indică faptul că micuţii s-au născut.

— Îi vom face frigărui.

Vulturul părea că examinează împrejurimile, temându-se de prezenţa unui duşman, dar, după ce se asigură că nu există niciun pericol, intră în cuib. Timp de câteva clipe, piraţii îi auziră pe micuţi bucurându-se.

— Trebuie să urcăm mai repede, altfel riscăm să nu mai găsim niciun peşte, zise negrul.

Vulturul ieşi din cuib, zburând direct spre mare, în timp ce piraţii, cât ai clipi din ochi, se urcară în copac, ajungând la cuibul atât de bine construit, încât ar fi suportat greutatea unui om.

În interior, printre alte resturi de peşti, se aflu trei peşti mari, pene, iar în fundul cuibului se vedeau doi pui de vultur, mari cât un clapon.

Moko le fură mâncarea, dându-i peştii lui Carmaux. Văzându-l, puii de vultur începură să urle, atacând, fără să-l sperie pe negru, care îi ucise cu câteva lovituri de pumn.

Brusc, se auzi un strigăt ascuţit şi observă o umbră mare deasupra cuibului.

Nu avu timp decât să se întoarcă. Era femela care, la rândul ei, revenea de la pescuit.

Ca să nu fie aruncat din copac cu o lovitură de aripă, Moko se lăsă să alunece de-a lungul crengilor, scoţându-şi cuţitul şi spunându-i lui Carmaux:

— Cumetre, lasă peştii. Aruncă-i jos şi urmează-mă.

Carmaux execută cu atenţie indicaţiile negrului.

— Fii atent la ochi.

— Nu-ţi fie teamă. Îi voi apăra, fiindcă îmi sunt de mare folos.

Vulturul scotea strigăte incredibile; voia să-i atace pe piraţi, însă aripile sale prea mari nu-i permiteau să treacă printre crengile copacilor; atunci, căută un drum mai liber, ca s-i atace pe la spate.

Negrul şi Carmaux se apăraseră, până în acel moment, lansând lovituri de cuţit în gol. După ce vulturul reuşi să sfâşie hainele lui Carmaux, Moko îşi sprijini picioarele pe o creangă, apucă vulturul de o aripă, înfigându-i cuţitul în gât.

Vulturul se zbătu, renunţând la atac; apoi scuturându-se cu violenţă, se desprinse din mâinile negrului şi se înălţă până la cuib, strigând cu disperare ca să-şi cheme masculul. Sângele îi curgea şiroaie, pe copac.

— Repede! Repede! strigă negrul. Să încercăm să evităm atacul masculului.

Cei doi piraţi coborâră din copac, adunară peştii de jos şi se îndreptară cu mare viteză spre un tufiş, unde se puteau ascunde.

— Niciodată n-aş fi crezut că o să fim alergaţi de o pasăre, zise Carmaux.

— Am văzut mulţi negri care şi-au pierdut ochii şi, de multe ori, chiar şi nasul. Chiar eu am primit o lovitură de cioc care mi-a descoperit clavicula.

După îndepărtarea pericolului, negrul şi Carmaux hotărâră să se întoarcă în tabăra lor, de-a lungul mării, să adune mai multe scoici.

Dar, ieşind din pădurea de pini, Moko zări un grup de copaci asemănători magnoliei, care aveau, în vârful crengilor, flori roşii cu reflexii negre, în formă de cupe destul de mari, în mijloc cu fructe de mărimea unui dovleac.

Aceştia erau nişte arbori ale căror fructe, foarte răcoritoare şi cu un gust discret, erau foarte căutate de indieni.

Astfel, cei doi piraţi culeseră o recoltă bună. Carmaux, căruia îi era foame, muşcă dintr-un fruct: i se păru fără gust, dar apa pe care o conţinea îl hidrata.

În cele din urmă, ajunseră la ţărmul mării, care, deşi era calmă, avea valuri suficient de puternice ca să aducă pe plajă rămăşiţe din fregata spaniolă.

Oprindu-se, Carmaux spuse:

— Numai epave inutile! Nici măcar un butoiaş cu pesmeţi sau cu carne sărată!

— Haide, cumetre alb, îi văd pe stâncă pe căpitan, împreună cu Van Stiller, zise Moko. Aşteaptă cu nerăbdare masa.

Îşi continuară drumul şi, când ajunseră la doar câteva sute de paşi de tabără, nisipul din faţa lor se umflă, se deschise, lăsând să iasă la suprafaţă un monstru care sări spre ei, scoţând un răget înfiorător.

Carmaux căzu într-o parte, în timp ce Moko avu timp să facă un salt în spate.

— Atenţie! strigă el. E un drac de mare.

XXIX
HOINĂRIND PRIN PĂDURI

Acest monstru, numit „drac de mare“ de mexicani şi ţăranii din Florida, era un peşte imens, mare cât o pânză, plat, cu o greutate de o mie de kilograme şi cu un aspect respingător.

Cu corpul acoperit de ţepi, capul cu coarne, iar coada, despre care se spune că ar fi conţinut venin, ascuţită ca o lance, aceşti monştri stau ascunşi în nisip, cu gura uşor la suprafaţă, deschisă, de mărimea unui cuptor, gata să înghită absolut tot ce pică.

Carmaux, deşi se speriase foarte tare, nu-şi pierdu cunoştinţa. Se aruncase repede într-o parte, provocând astfel mânia monstrului.

— Să fugim, strigă Moko.

Dar, în acelaşi moment, Corsarul şi Van Stiller, atraşi de strigătele lor, alergau, înarmaţi, spre ei.

Zărind „dracul de mare“, Corsarul strigă:

— Depărtaţi-vă! E veninos!

— Să-l alungăm, cel puţin, zise Van Stiller, ridicând de jos o piatră mare.

— Să-l omorâm, adăugă Carmaux.

Cei patru piraţi începuseră să arunce cu pietre în el. Monstrul, văzând că nu poate să lupte împotriva a patru oameni, care îl asaltau cu pietre, scoase un răget puternic, ridică cu coada adevărate valuri de nisip şi noroi, reuşind, rănit, să se târască până la ţărm şi să dispară în apă, lăsând la suprafaţă o pată mare, roşiatică.

— Aşa. Fugi la cumătrul tău Belzebut! zise Carmaux. Erai gata să-mi strici pofta de mâncare.

Piraţii se instalară lângă stânca care îi folosise Corsarului drept observator şi, cu ajutorul unor trunchiuri de copaci şi a brichetelor păstrate cu mare atenţie în mosc uscat, aprinseră un foc, la umbra unor pini înalţi.

După un sfert de oră, îşi domoliseră stomacul.

— Iar acum, căpitane, dă-mi voie să te întreb dacă vom zăbovi prea mult prin zonă, în aşteptarea apariţiei, destul de problematică, a unui vas, zise Carmaux.

— Nu cred că ne vom putea salva rămânând aici.

— Ai vreo idee?

— Ştiu că, prin faţa golfului Ponce de Leon trec adeseori pescari de lamantini. Am putea merge în întâmpinarea lor.

— Mă îndoiesc că ar lua cu ei la bord nişte piraţi, fără să-i predea autorităţilor din Havana sau Matanzas.

— Cine ne-ar putea lua drept piraţi? Vorbim cu toţii destul de bine spaniola ca să-i facem să creadă că suntem nişte compatrioţi refugiaţi.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta.

— Am putea, mai degrabă, să construim o plută şi să pornim în căutarea vasului nostru, spre insulele Pin! zise Van Stiller.

— Să nu ne mai gândim la *Folgore*! Probabil că a fost deja înghiţită de Oceanul Atlantic! Duşmanul meu a murit, însă Morgan şi echipajul meu valorează din plin viaţa acestui trădător. Hai să nu mai vorbim despre asta.

— Este departe plaja de care vorbeai? întrebă Carmaux.

— Am putea ajunge în aproximativ zece zile.

— Ai uitat de indieni şi de ghearele lor?

— Chiar aş fi bucuros să întâlnesc câţiva, deşi se spune că sunt foarte feroce! răspunse Corsarul, cu o voce sumbră.

— Ai vrea să-i întâlneşti pe aceşti sălbatici? întrebă Van Stiller, îngrozit. Mai bine să avem grijă de noi, căpitane.

— Îţi aminteşti noaptea în care l-am ucis pe Sandorf?

— Flamandul ţi-a spus, în acea noapte, că Honorata Van Guld naufragiase pe aceste coaste. Iar destinul ne-a condus aici, zise Carmaux.

— Vom vedea dacă Sandorf a minţit. În orice caz, nu vom părăsi aceste locuri fără să ne lămurim.

— Ce crede inima ta, căpitane?

— Că Honorata e în viaţă, răspunse Corsarul, cu o voce fără vlagă.

Apoi, se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo, de parcă ar fi vrut să nu i se vadă chipul inundat de durere şi nici să i se audă plânsul.

— Bietul căpitan! O iubeşte! murmură Carmaux.

— Din noaptea în care a abandonat-o pe mare, nu mai e acelaşi om, adăugă Van Stiller. Ce destin apasă casele de Roccabruna şi Ventimiglia!

Corsarul li se alătură, spunându-le scurt:

— Să plecăm!

Cei trei piraţi luară cu ei bâtele şi restul de fructe, ca să le folosească în cazul în care nu ar mai fi întâlnit în drumul lor apă dulce; Corsarul scoase din eşarfă o busolă din aur agăţată de un lănţişor, observând-o cu atenţie.

— Vom traversa insula Nisipurilor, zise el, ca să scutim o bucată bună de drum.

Cei patru piraţi îşi continuară drumul de-a lungul pădurii, rămânând cât se poate de aproape de mare, deoarece, aici, drumul era mai bun, iar scoicile numeroase.

Marea se calmase acum, iar în aer, stoluri de păsări de toate felurile cântau, stârnind pofta de mâncare a bietului Carmaux.

Pentru că nu avea nicio armă, spera să doboare câteva cu pietre, spunând:

— Ah! Cina va fi foarte greu de făcut. Cu beţele astea, nu putem face nimic bun.

Observând un stol de rândunici-de-mare, Moko îşi sfătui camarazii să le caute ouăle, mari cât cele de găină. Dar, în momentul în care începură să caute, picioarele lor provocară mai multe explozii.

Se opriră brusc, surprinşi, iar corsarul se văzu nevoit să-i liniştească.

— Sunt vezici marine, pe care valurile le aruncă pe plajă şi care, descompunându-se, se umplu cu aer, iar la cea mai mică presiune explodează. Nu trebuie să mai atingeţi altele, pentru că provoacă arsuri foarte dureroase.

Apoi, piraţii porniră la vânătoare de rândunici-de-mare. Carmaux rămase foarte mirat văzând cum păsările, în loc să fugă, se îndreptau spre ei, ameninţătoare, zburând în toate direcţiile şi scoţând strigăte ascuţite.

Carmaux răspunse atacului cu lovituri violente de băţ, cu speranţa ca va nimeri câteva, dar lovi în gol, pentru că îndrăzneţele şi curajoasele rândunele reuşeau mereu să scape tefere.

Moko râdea cu gura până la urechi:

— Te oboseşti degeaba, cumetre alb, spuse el.

— Încep să te cred.

— Îşi bat joc de tine, adăugă Van Stiller.

— Ne vom lua revanşa când le vom ataca cuiburile.

— Priveşte, plaja e plină de ouăle lor, zise Moko.

Într-adevăr, pe nisip se vedeau gropi săpate în formă de cupă, care conţineau două sau trei ouă de mărimea celor de găină, verzi-gălbui şi

pătate cu puncte negre şi roşii.

Ai fi putut face o omletă pentru cel puţin două sute de persoane.

Carmaux mâncă atât de multe ouă, încât nu mai ceru nimic toată ziua. Însă acest lucru nu-l împiedică să-şi umple şi buzunarele, sfătuindu-şi camarazii să facă la fel.

— Acum, ne-ar trebui puţină apă, zise el.

— Vom găsi în pădure, răspunse Moko.

Corsarul, văzând că plaja cobora spre sud, intră în pădure, ca să nu facă înconjurul peninsulei Nisipurilor.

Pădurea, formată din pini înalţi, dispuşi simetric, conţinea o a doua pădure populată cu rododendroni foarte frumoşi, o multitudine de pasiflore, plante târâtoare în formă de ghirlandă, cu flori de culoare albastru-deschis şi pistiluri albe. Parfumul acestor flori era foarte plăcut.

Porumbei cu capul alb şi corpul verde, ciocârlii lungi, cu labele roşii, papagali galbeni şi verzi, zburau şi cântau care mai de care.

Carmaux era foarte supărat, pentru că nu găsea deloc vânat.

— Oare suntem condamnaţi să trăim numai cu ouă? îl întrebă el pe Moko.

— Poate că vom întâlni şi nişte urşi.

— Pe care să-i omorâm cu bâtele? Nu, mulţumesc!

— Sunt şi lupi.

— Prefer câinii, cumetre.

— Eşti foarte dificil, zise Moko, râzând. Sunt şi şerpi cu clopoţei, foarte veninoşi, aligatori negri, crocodili care te-ar mânca dintr-o înghiţitură.

— Cumătrul Belzebut locuieşte şi el aici?

— Sub înfăţişarea unui indian. Şi ţi-am mai spus că mănâncă oameni albi.

— Du-te la naiba, cumetre Sac-de-Cărbuni!

Corsarul înainta nestingherit, orientându-se cu ajutorul busolei şi, în cele din urmă, după trei ore de mers, ajunseră la mlaştinile din sudul Floridei, unde există numeroşi aligatori negri ca abanosul, mari, şi cu capul plat.

În pofida umidităţii din acea zonă, creşteau pini înalţi, dând împrejurimilor un aspect lugubru.

Aceste heleşteie ocupă trei sferturi din peninsulă, întinzându-se până la lacul Okechobee, cu chiparoşi şi o apă neagră care provoacă frigurile.

— Parcă am traversa un cimitir, zise brusc Carmaux.

— Acestea sunt frumuseţile Floridei, pentru care nu-i invidiez deloc pe proprietarii acestor pământuri, spuse Corsarul.

— Nici eu, zise Van Stiller.

— Staţi pe loc, le ceru Corsarul. Aţi putea profita de orele care ne-au mai rămas, până la căderea nopţii, să vă ocupaţi de masă.

La câţiva metri de ei, se afla un pârâu cu apă limpede; piraţii băură cu sete, apoi, în timp ce Van Stiller aprindea focul ca să ţină şerpii la distanţă, Moko şi Carmaux se îndreptară spre o mlaştină întinsă, pe care o zăriseră printre pini.

Ajuns lângă mlaştină, Carmaux văzu mai multe ridicături de noroi, aliniate printre trestii.

— Ce mai sunt şi astea? îl întrebă el pe Moko. Cuiburi de păsări?

— Nu-ţi dai seama? răspunse negrul, aruncând o privire speriată în jurul lui. Sunt cuiburi de crocodili.

— Mii de trăsnete!

— Vino să vezi, crocodilii nu sunt aici.

Ridicăturile de noroi, acoperite cu crengi, păreau foarte solide; dar, răzuind încet, se deschideau cu uşurinţă. Moko făcu întocmai; deschise una, descoperind douăsprezece ouă, de mărimea unui ou de raţă, dar mai alungite, foarte albe, cu un înveliş aspru.

— Astea sunt ouă de crocodil? Câte sunt într-un cuib?

— În mod normal, în jur de treizeci.

— Şi se clocesc?

— La căldura soarelui.

— Să le aruncăm în mlaştină.

— Dar sunt comestibile. Gălbenuşul este foarte mic şi puţin colorat. Albuşul se întăreşte la fierbere.

— Nu voi mânca niciodată aşa ceva.

— Hai, o să găsim altceva. Uite...

— Parcă ar fi un răpăit de tobă!

Într-adevăr, exact în acel moment, din direcţia mlaştinii se auzi un zgomot asemănător unui răpăit de tobe.

— Îţi jur că cineva bate toba în apă, zise Carmaux.

— E un peşte.

— Vino cu mine, o să-l prindem.

— Dar acest fluierat, îl auzi?

— Da. E un peşte pompier.

— Pe care îl vom prinde?

— Nu, pentru că e veninos.

— Atunci, să mergem.

— Fă linişte şi urmează-mă!

Negrul luă de jos o creangă de pin, la capătul căreia legă cuţitul, se apropie de apă, se ascunse în spatele unei plante agăţătoare, plantă acvatică cu frunze ovale, flori vinete în formă de sifon, cu trunchi mare şi multe rădăcini.

De acolo se auzea perfect sunetul de tobă.

— Este aici, dedesubt, zise Moko.

— Chiar speri să-l prinzi?

— N-o să-mi scape.

Negrul, cu o agilitate remarcabilă, sări pe planta acvatică, începând să privească atent printre plante, însă ele se mişcau atât de tare, încât se întrebă:

— Oare o să ne luptăm cu el? Înainte să-l mâncăm, trebuie să-l şi prindem.

Moko plonjă în apa dulce şi, imediat, ieşi la suprafaţă un fel de cilindru. Negrul se aruncă repede asupra prăzii, o prinse în mâinile lui de fier dar, în pofida forţei sale, acest corp neted îi alunecă printre degete.

— Ajută-mă, Carmaux, strigă el.

Piratul îi sări în ajutor şi, scoţând din buzunar o sfoară, făcu un nod pe care-l trecu peste înotătoarele peştelui-tobă.

— Strânge! zise el.

Traseră de sfoară, însă treaba era destul de greoaie; peştele era greu şi părea să nu fie singur. În cele din urmă, după multe eforturi, cei doi piraţi reuşiră să scoată peştele afară din apă.

Era un fel de anghilă mare, care cântărea între douăzeci şi cinci şi treizeci de kilograme, pe jumătate maro, jumătate argintiu, cu mandibula inferioară prevăzută cu aproximativ douăsprezece mustăţi.

Târa în urma lui alt peşte, mult mai mare, format dintr-o carcasă osoasă acoperită de o platoşă cornoasă cu ţepi.

— Ce-am prins aici? întrebă Carmaux, luând cuţitul în mâna stângă.

— Lasă-l. E un peşte tabacheră, răspunse Moko.

— Care voia să devoreze toba?

— După cum poţi vedea. Aruncă-l.

Cu destulă dificultate, Carmaux reuşi să îndepărteze peştele tabacheră.

— Ne vom mulţumi cu toba, spuse el.

Cei doi se întoarseră la ţărm, aducând cu ei peştele, când, ambii scoaseră un strigăt îngrozitor.

— Mii de tunete! strigă Carmaux, devenit palid. Ne-am ars!

XXX
BARIBALUL

La cincisprezece metri de ei, un enorm *baribal*[4] se afla ridicat pe labele din spate, în apropierea unui pin. Era un urs negru, lung de doi metri şi înalt de un metru, cu părul strălucitor şi scurt.

Încă mai există numeroşi astfel de urşi în pădurile din Florida şi în regiunile nordice ale Statelor Unite. Sunt foarte periculoşi, deoarece sunt şi erbivori, şi carnivori.

Carmaux şi Moko nu ezitară nicio clipă: escaladară imediat o plantă acvatică.

— Cumetre!

— Carmaux!

— Ce surpriză neaşteptată!

— Şi care ne va provoca o transpiraţie rece.

— Noroc că l-am văzut. Altfel ar fi trebuit s-o luăm la fugă.

— Nu pentru mult timp. Aceşti urşi aleargă foarte repede.

— Ce facem acum?

— Vom aştepta.

— Să plece?

— Bineînţeles.

— Nu prea pare dispus s-o facă.

— S-ar zice că-i pare bine de surpriza pe care ne-a provocat-o.

— Ar trebui să spui, de *frica noastră*.

— Cum vrei tu, răspunse Moko, forţându-se să zâmbească.

Moko avea dreptate. Sperietura lor părea să-l amuze pe urs care, ridicat pe labele din spate, ca o pisică care pândeşte un şoarece, îi privea şi căsca deschizând gura cât putea de mult.

Nu părea deloc sălbatic; parcă se simţea bine acolo.

— Mii de trăsnete! Cât timp vom mai sta cocoţaţi aici? întrebă Carmaux. Ne aşteaptă căpitanul.

— Ah! Ce mult mi-aş dori să fim departe de aici, cumetre alb!

— Cui îi spui? Sunt periculoşi?

— Au nişte gheare de oţel şi o forţă nemaipomenită! Cuţitele noastre n-ar folosi la nimic.

— Am o idee.

— S-o auzim.

— Dacă am sări în apă, încercând să ajungem înotând la celălalt ţărm?

— Înoată mai bine decât crocodilii. Şi apoi, în aceste ape negre, vom întâlni crocodili. Doar le-ai văzut ouăle.

— Să-i ia dracu' şi pe crocodili!

— Cred că ne-am putea îmbarca.

— Ai văzut vreo şalupă?

— Nu, dar am putea tăia rădăcinile acestui copac şi să facem din trunchi o barcă.

— Eşti un geniu, cumetre Sac-de-Cărbuni. Niciodată nu m-aş fi gândit la aşa ceva. Bătrânul meu urs, de data asta, ti-am tras clapa!

— La treabă, cumetre!

— Sunt la ordinele tale.

Planta acvatică pe care se refugiaseră avea trunchiul gros cât un butoi, iar rădăcinile, care o ţineau pe fundul mlaştinii, ieşeau la suprafaţă din toate direcţiile.

Era suficient să se taie aceste rădăcini pentru ca trunchiul să cadă în apă. Asta trebuia să facă cei doi piraţi, cu ajutorul cuţitelor.

Nu mai aveau decât două rădăcini de tăiat, iar copacul începea deja să-şi piardă din echilibru. În acel moment, ursul se apropie de ţărm.

— Vine, cumetre... Vine! zise Carmaux. Vrea să vadă ce facem.

— Sau să ne atace.

Dar ursul se opri din nou, se ridică pe labele din spate, căscă şi aşteptă. Din când în când, arunca o privire în spate, oarecum nehotărât, dacă să mai rămână sau să plece.

Carmaux, care treptat îşi recăpăta curajul, spuse:

— Dragul meu Moko, cred că ursului tău îi e frică de noi.

— Să nu crezi asta, cumetre. E foarte periculos.

— Dacă ar fi fost curajos, ne-ar fi atacat deja.

— Este foarte răbdător. Aceste animale nu atacă niciodată primele. De altfel, ştie că am putea sta aici le nesfârşit. Haide, ne-au mai rămas doar două rădăcini de tăiat!

— Fii atent la anghilă. Ţin foarte mult la masa de seară.

— Agaţ-o de o creangă. Atenţie, pică copacul!

Arborele acvatic, cu rădăcinile tăiate, se clătină şi, la o împingere a lui Moko, căzu în apă, după care se ridică la suprafaţă.

Negrul şi Carmaux se urcară repede pe această ambarcaţiune inedită, agăţându-se de crengi.

Dar zgomotul provocat de căderea trunchiului îl făcu pe urs să tresară şi, contrar aşteptărilor, în loc să atace, fugi ca un nebun în pădure.

— Când ţi-am spus eu că ursul tău e un sperios! zise Carmaux.

— Îţi repet că nu trebuie să crezi asta despre el.

— Haide să părăsim „barca“ şi să ne continuăm drumul pe jos.

— Să sperăm că ursul nu ne va jucă vreo festă.

Cei doi piraţi ieşiră la ţărm, îndreptându-se spre tabăra lor. Totuşi, trebuie menţionat că jupân Carmaux înainta cu o oarecare temere, deoarece arunca, încontinuu, priviri îngrijorate în jurul lui.

Când se pregăteau să-şi croiască drum printre plante, o voce, care părea să fie umană, se auzi în mai multe rânduri:

— Dum-Ka-du!... Dum-Ka-du!

— Cumetre, strigă Carmaux, indienii!

— Unde vezi tu indieni?

— Nu-i văd, dar îi aud. Ascultă: Dum-Ka-du!... Dum-Ka-du! Să fie oare strigătul de război al canibalilor?

— Mai degrabă al *Botauro-Mokoko*, răspunse negrul râzând.

— Cine mai este şi domnul ăsta?

— O friptură delicioasă, pe care ai prefera-o peştelui-tobă. Urmează-mă, în linişte.

Negrul se întinse pe jos şi se târî ca un şarpe până la o aglomeraţie de plante. Acolo, apucă băţul din care făcu o lance şi lovi printre plante, exact în faţa lui.

— L-ai prins? întrebă Carmaux.

— Iată-l. E mai greu decât aş fi crezut... Priveşte!

Moko îi arătă o pasăre frumoasă, mai înaltă de o jumătate de metru, cu penele negricioase şi dungate, cu ciocul galben şi ochi foarte mari deschişi.

— Frumos exemplar! zise Carmaux.

— Mai ales delicios, pentru că se hrăneşte cu peşte şi păsări mici. Acum, să mergem.

Dar, în loc să răspundă, Carmaux făcu un salt brusc în spate.

— Ce-ai păţit, cumetre? întrebă Moko.

— Cred că tocmai am văzut din nou ursul.

— Unde?

— Acolo, printre tufişuri.

— Iar acel animal rău!

— Moko!

— Cumetre!

— Să fugim...

— Păi, şi cu loviturile de băţ pe care voiai să i le administrezi?

— Le las pentru altă dată.

Cei doi piraţi o luară la fugă ca doi cai turbaţi.

După un sfert de oră de alergat, ajunseră gâfâind în tabăra lor.

— Sunteţi urmăriţi? îi întrebă Corsarul, scoţându-şi pumnalul.

— De un urs, răspunse Carmaux. Dar cred că s-a oprit.

— Atunci, avem timp să luăm masa.

Focul ardea deja în faţa cabanei, iar peştele a fost fript, cu ajutorul unei frigărui făcută dintr-o ramură de copac verde, şi mâncat. După aceea, piraţii au hotărât să se odihnească puţin.

Dar Corsarul le spuse:

— Totuşi, ar trebui să ne ocupăm de urs.

— A băgat de seamă că nu ne este frică de el şi a socotit că ar fi mai prudent pentru el să fugă, zise Carmaux.

— Mai degrabă a înţeles că voiai să-l baţi! replică Moko.

— E foarte posibil.

— În acest caz, pentru că unul dintre noi trebuie să facă primul de pază, te vom lăsa pe tine să începi.

— Foarte bine. Şi-ai să vezi!

— Atunci, îţi încredinţăm cotletele noastre, zise hamburghezul. Pază uşoară, camarade!

În timp ce restul piraţilor se strecură în cort ca să se odihnească puţin, Carmaux rămase lângă foc, cu lancea lui Moko lângă el.

Dar curajosul marinar, deloc obişnuit cu astfel de ţinuturi, era oarecum îngrijorat atunci când auzea, în plină noapte, răgete de crocodili, strigăte ascuţite sau răguşite care veneau din toate direcţiile, un adevărat concert de broaşte şi lătrăturile lupilor în căutarea prăzii.

Carmaux nu se temea de toate acestea, dar se gândea tot timpul la întoarcerea bruscă a ursului.

„Parcă mi-am pierdut curajul, gândea el. Totuşi, am avut de-a face cu duşmani mai periculoşi...“

Se ridică să facă înconjurul cabanei, dar un urlet îi îngheţă sângele în vene.

— Ursul! zise el. E hotărât să mă devoreze. Dar, micuţule, problema e foarte simplă. Noi suntem patru şi vom avea ac de cojocul tău.

Carmaux intră în cort, trezindu-i pe Moko şi Van Stiller.

— Scularea, prieteni. A venit ursul!

— Unde e? întrebă hamburghezul, luând un tăciune aprins.

— Prin apropiere. Îl auzi?

În acel moment, se auzi un al doilea urlet şi mai ascuţit.

— N-am dreptate, Moko? întrebă Carmaux.

— Ba da, el este.

Într-adevăr, un urs, probabil acelaşi, scoase capul dintr-o tufă.

Cei trei piraţi se aşezară în spatele focului, ascunzând cortul vederii ursului.

— Trebuie să-l trezim pe căpitan.

— Nu-i nevoie, iată-mă! răspunse Corsarul, făcându-şi apariţia.

— Îl vezi, căpitane?

— Da, şi arată destul de bine. Ne va oferi un jambon delicios.

— Vreţi să-l vânăm?

— Mai întâi, să-l lăsăm să se apropie.

Văzând cum crescuse numărul duşmanilor, ursul rămânea la o distanţă de o sută de metri, fără să îndrăznească să atace, lăsând impresia că, în primul rând, îi este teamă de foc.

Cei patru piraţi rămaseră nemişcaţi, cu speranţa că ursul va înainta spre ei; dar, brusc, acesta făcu stânga-mprejur şi dispăru.

— E destul de fricos! zise Carmaux.

Camarazii lui rămaseră încă puţin în jurul focului, apoi, convinşi că fiara nu se va mai întoarce, se duseră să-şi continue somnul întrerupt.

Noaptea trecu fără niciun alt incident, în pofida prezenţei câtorva lupi care, dând târcoale taberei, scoteau urlete lugubre.

În zorii zilei, piraţii îşi continuară drumul spre mlaştina aflată la vest.

XXXI
CANIBALII DIN FLORIDA

Timp de trei zile, sărmanii piraţi străbătură, fără provizii, pădurile de pin şi chiparos, mlaştini cu apă neagră, populate de crocodili şi de şerpi aligatori; dar, a patra zi, se opriră în faţa unui fluviu care şerpuia prin pădure.

În timpul călătoriei, naufragiaţii mâncaseră doar câteva prune mari, alungite, deloc hrănitoare, numite *tupelas*.

Văzându-şi oamenii copleşiţi de foame, Corsarul Negru le spuse:

— O să ne oprim aici toată ziua. De altfel, golful n-ar trebui să fie prea departe...

— Vom pleca la vânătoare, zise Carmaux. Sigur sunt peşti în acest fluviu...

— Iar pe ţărm vom găsi ţestoase, adăugă Moko.

— Să mergem mai repede; mi-e atât de foame, încât aş mânca un crocodil!

— Şi pun pariu că n-ai să refuzi nişte ouă de crocodil.

— Asta, niciodată, cumetre Sac-de-Cărbuni!

— Nu vă îndepărtaţi prea mult, îi sfătui Corsarul care, ajutat de Van Stiller, începu construirea unui adăpost.

— Vom explora împrejurimile şi ne vom întoarce, sper, încărcaţi cu vânat şi peşte.

Cei doi îşi legară cuţitele de bâte, pornind de-a lungul fluviului, scuturând plantele unde se ascundeau ţestoasele.

Pădurea, care se întindea pe cele două ţărmuri, era bogată în pini, chiparoşi, arbori de dovleci şi magnolii. Peste tot se simţea un parfum de violete.

„Arborii de dovleci“ sunt numiţi astfel deoarece fructele lor au forma şi mărimea dovleacului. Culoarea lor este roşie, fiind folosiţi, după infuzie, împotriva febrei intermitente.

Mai erau şi alte plante, numeroase păsări superbe care îi provocau o foame cumplită lui Carmaux, care, încă o dată, regretă că nu are o armă cu el.

În timp ce piratul se minuna la vederea atâtor rase de păsări, zări, ghemuit pe malul fluviului, un animal pe care nu-l cunoştea.

— Ce mai e şi asta? îl întrebă el pe Moko.

— Un „urs spălător“.

Carmaux sări în spate.

— Mii de trăsnete! Un urs?

— Nu te teme, nu e deloc periculos... Aparţine unei rase speciale. Uită-te la botul ascuţit ca cel al unui şoarece, la coada bogată ca cea a unei vulpi şi la blana gri cu negru. Nu e mai mare decât un câine *barbon*, trăieşte în pădure şi, în general, nu iese decât noaptea, hrănindu-se doar cu peşti. Aceşti urşi sunt numiţi *raccoon* şi sunt total inofensivi. Nu-şi mănâncă hrana până n-o spală de câteva ori.

Într-adevăr, ursul spălător tocmai spăla, cu labele din faţă, câţiva peşti mici, broaşte şi crevete.

— Şi tu numeşti acest animal urs! zise Carmaux, izbucnind în râs.

— Pentru că este urs, cumetre!

— L-am putea mânca?

— Negrii sunt înnebuniţi după el.

— Atunci, să-l prindem.

— Asta voiam şi eu să-ţi propun.

Datorită copacilor din pădure, Carmaux şi Moko reuşiră să se apropie de ursul aflat cu spatele la ei, fără să-i atragă atenţia. Se ascunseră în spatele unui tufiş, la cincisprezece paşi de urs.

— Eşti sigur că ai să-l nimereşti? întrebă Carmaux.

— Nu-l voi rata, răspunse negrul ridicând lancea deasupra capului.

Dar, brusc, înainte să arunce lancea, o săgeată, trasă dintre rododendroni, străpunse gâtul ursului spălător.

Carmaux şi Moko strigară împreună:

— Indienii!

În acelaşi timp, patru piei roşii, cu capul împodobit cu pene, înarmate cu arcuri, lănci şi ciomege, îşi făcură apariţia, oprindu-se în faţa piraţilor.

— Carmaux!

— Moko!

— Să fugim!

Tocmai când se pregăteau să fugă, alţi cinci indieni le tăiară calea.

— Oameni albi, opriţi-vă! spuse unul dintre ei, într-o spaniolă proastă.

— Ne-au prins, îi zise Carmaux lui Moko.

— Să ne pregătim de luptă, răspunse negrul, apucând lancea.

— N-am avea nicio şansă în faţa lor.

— Dar sunt canibali.

— Încă nu ne-au mâncat.

Indianul care le vorbise şi care părea să fie şeful, ţinând cont de cele trei pene de vultur, pe care le purta pe cap, spuse:

— Oamenii albi să lase jos armele, altfel îi vom omorî.

În loc să se supună ordinului, Moko, făcu câţiva paşi, încercând să fugă, însă indienii îl prinseră la timp, punându-l la pământ şi dezarmându-l.

Şeful indienilor spuse:

— Predă-te sau vei muri.

Pentru că orice fel de rezistenţă ar fi fost inutilă sau, mai degrabă, periculoasă, Carmaux se predase deja. Ameninţat să-şi piardă viaţa, lui Moko nu-i mai rămăsese decât să se lase legat în linişte.

— Cumetre, ar fi mai bine să nu ne lăsăm sugrumaţi de la început, zise Carmaux. Poate vom putea scăpa. Să ne prefacem ca vrem să fim cina lor.

— Sentinţa noastră e deja scrisă, Carmaux! Vom fi mâncaţi...

— Totuşi, încă nu ştim dacă aceşti indieni sunt canibali.

— Şi căpitanul?

— Indienii nu trebuie să ştie că mai avem prieteni în altă parte. Oricum, n-ar putea face mare lucru pentru noi.

În timp ce discutau, indienii, reuniţi la malul fluviului, păreau că se consultă între ei.

Discutau foarte aprins, examinau urmele lăsate de piraţi pe nisip, căutau prin tufişuri, de unde reveneau şuşotind.

— Bănuiesc că nu suntem singuri, zise Carmaux.

— Aşa este.

— Dacă-l vor prinde pe căpitan...

— E foarte probabil. Prietenii noştri nu sunt departe, iar fumul îi va trăda.

— Nu e deloc bine. Capturarea lor ne va fi fatală.

Şeful indian se apropie de ei, spunându-le:

— Nu sunteţi singuri.

— Ba da, şefule! răspunse Carmaux.

— Omul alb vrea să ne înşele şi nu va reuşi. Am văzut fum deasupra pădurii.

Câţi prieteni mai ai? îl întrebă şeful pe Carmaux.

— Ţi-am spus că suntem singuri.

— Şi fumul?

— Probabil un indian îşi pregăteşte masa.

— Aici nu există decât tribul nostru. Acolo sunt prietenii tăi...

— Atunci, du-te şi caută-i.

— Asta vom face, omule alb. Dar, mai întâi, vreau să ştiu câţi sunt.

— Sunt mulţi şi bine înarmaţi. Armele lor tună şi lansează foc.

— Oamenii roşii cunosc armele spaniolilor şi nu se tem de ele, replică cu mândrie şeful. Strămoşii noştri ştiau deja cum să-i înfrunte.

— Vei vedea, ele vă vor extermina.

— Vom mai vedea.

Şeful ordonă ca prizonierii să fie legaţi de un copac, apoi, lăsând doi oameni de pază voinici, înarmaţi cu bâte solide, plecă, urmat de restul indienilor.

— Mii de tunete! Căpitanul e pierdut! zise Carmaux, cu gura încleştată.

— În câteva minute, vor fi surprinşi lângă foc.

— Dacă i-am putea preveni...

— Cum?

— Urlând.

— Sunt prea departe să ne audă; iar asta nu i-ar salva.

— Oare o sa scăpăm cu viaţă?

— Cred că mai avem doar câteva ore de trăit. Aceşti indieni sunt feroce.

— Nu mi-e frică de moarte, cumetre, ci de modul lor de a ucide. Se pare că-şi supun victimele unor suplicii atroce.

— Şi eu am auzit despre obiceiul acesta, răspunse Moko.

— Să-i întrebăm pe aceşti doi indieni. Să vedem dacă ne înţeleg.

Şi, adresându-se santinelelor, Carmaux întrebă:

— Spuneţi-mi, oameni roşii, ce va face şeful vostru cu noi?

— Vă vom mânca! răspunse unul dintre cei doi indieni, cu un zâmbet meschin.

— Ticăloşilor! exclamă Carmaux, cu o voce tremurătoare. O să ne mâncaţi!

— Toţi prizonierii sunt fripţi.

— Cumetre, dacă nu găsim o modalitate să fugim, suntem pierduţi, îi spuse Carmaux lui Moko, tremurând.

Negrul nu răspunse. Se apleca cât putea de mult, încercând să audă cel mai mic zgomot.

— N-ai auzit nimic?

— Am impresia că...

— Să-l fi prins deja pe căpitan?

— Mii de trăsnete!

O gălăgie asurzitoare se auzea dinspre pădure.

— Acum atacă tabăra, spuse Carmaux, îngrijorat.

Urletele se opriră imediat. Surpriza fusese atât de bruscă, încât nici Corsarul, şi nici Van Stiller nu fuseseră în stare să opună rezistenţă.

Cei doi oameni de pază se ridicară, privind printre copaci.

— Vin? îi întrebă Carmaux.

— Prietenii voştri au fost prinşi.

Era adevărat. După câteva momente, Corsarul şi hamburghezul, bine legaţi, cu hainele sfâşiate, dar fără răni, îşi făcuseră apariţia, înconjuraţi de indieni.

— Căpitane! strigă Carmaux, foarte emoţionat.

— Şi tu, Carmaux!... Mă gândeam eu.

— Am căzut în mâinile canibalilor.

— Dar n-am ajuns încă pe grătar, bunul meu Carmaux, răspunse Corsarul, foarte calm.

— În scurt timp, vom fi acolo.

— Vom mai vedea.

Noii prizonieri fură aruncaţi la poalele copacului, unde se aflau deja Carmaux şi Moko. Şeful indienilor se lăsă pe vine în faţa lor, în timp ce oamenii lui tăiau crengi din care urmau să facă, mai mult ca sigur, nişte tărgi.

— Tu eşti şeful? îl întrebă el pe Corsar.

— Da.

— Cum aţi ajuns aici? Oamenii albi n-au locuit niciodată în aceste regiuni.

— Am naufragiat.

— Cu una dintre marile case plutitoare, nu-i aşa?

— S-a izbit de stânci.

Privirea şefului străluci.

— În ce loc? Aceste case transportă multe bogăţii.

— Marea a înghiţit totul.

— Mă minţi.

— Din ce motiv aş face-o?

— Ca să-i iei tu bogăţiile. Dar nu le vei avea, pentru că te vom mânca.

— Poate că vom avea carnea prea tare.

— Să mergem, ordonă şeful, ridicându-se.

Războinicii lui aşezară prizonierii pe tărgile construite din crengi legate între ele cu liane, îi ridicară şi porniră spre vest, către mare.

— Căpitane, ne-a sunat ceasul! îi zise Carmaux Corsarului, care se afla în faţa sa.

— Vom vedea asta când vom ajunge în tabăra lor.

— Aş fi preferat să mor mâncat de un rechin, decât să ajung în stomacul acestor canibali ticăloşi!

— A muri într-un fel sau altul, nu mai contează; important e să mori cu demnitate. Şi eu aş fi vrut să mor pe puntea vasului meu!

Indienii mergeau repede printre adevărate perdele de plante, şi, uneori, erau obligaţi să-şi croiască drum cu ajutorul beţelor.

În jurul prânzului, au ajuns în apropierea unui mic lac, format de fluviu. Acolo, au fript „ursul spălător“, pe care nu uitaseră să-l ia, şi câţiva iepuri prinşi pe drum, pe care i-au mâncat foarte repede.

Prizonierii n-au fost deloc neglijaţi, mai degrabă, serviţi din abundenţă.

— Se tem să nu slăbim, zise Carmaux, oftând. Măcar de-aş deveni slab ca un hering!

— Te-ar îngrăşa cu forţa, răspunse Van Stiller.

— Aşa cum se întâmplă cu gâştele în ţara mea.

— Exact!

— Macabră perspectivă.

— Mai bine ne-ar mâna acum, pe loc.

— Taci, hamburghezule! Îmi provoci dureri de stomac.

— Sper că n-o să fim puşi de vii pe grătar, zise Moko.

— Nu. Mai întâi ne vor tăia gâtul la fel ca la oi, răspunse Van Stiller.

— Ah! Hamburghezule, vrei să mor înainte de vreme! zise Carmaux.

— N-ar fi deloc rău...

— Nu, încă mai putem spera să fugim, interveni Corsarul.

— Chiar crezi, căpitane? Indienii ăştia nu sunt proşti.

— Asta nu ne va împiedica să încercăm...

— Ai vreo idee?

— S-ar putea! Ştiţi unde mi-am ascuns pumnalul?

— Cum?

— Ai avut timp să-l ascunzi?

— Şi ce putem face cu această armă? întrebă Carmaux.

— În primul rând, să tăiem legăturile.

— Tot mai bun ar fi fost un pistol, căpitane.

— Pumnalul poate fi foarte util într-o mână puternică şi pricepută. Poate ucide o santinelă. Haideţi, prieteni, să nu ne pierdem speranţa! În seara asta, vom şti dacă e posibil să plecăm pe mare.

Conversaţia piraţilor se opri aici, deoarece indienii se întorseseră, urcându-i din nou pe tărgi.

Făcură înconjurul lacului, apoi intrară într-o pădure. Şeful părea nerăbdător să ajungă în sat, cerându-le oamenilor lui să grăbească pasul.

La apusul soarelui, ajunseră la mare. În acel loc, coasta devenea sinuoasă, fiind apărată de mai multe rânduri de bărci scobite în trunchiuri de copaci şi acoperite cu frunze uscate.

— Ăsta e satul tău? îl întrebă Corsarul pe şeful indian.

— E satul pescarilor noştri. Cea mai mare parte a membrilor tribului se află pe pantele muntelui.

Corsarul se întoarse şi văzu, în spatele pinilor, o colină înaltă, presărată cu cabane.

— Conduci un trib numeros? întrebă el din nou.

— Numeros şi puternic.

— Atunci, ar trebui să aibă un rege.

Şeful nu răspunse şi plecă să-şi ia locul în fruntea oamenilor lui.

După o jumătate de oră de mers, prizonierii ajunseră în satul de pescari care, îmbrăcaţi cu un *calimbe* prins în şolduri şi cu pene pe cap, îi întâmpinară cu strigăte ameninţătoare, agitându-şi bâtele şi cuţitele din piatră.

Şeful îi îndepărtă din drum, ordonând introducerea prizonierilor într-o cuşcă mare, construită din ramuri solide de hicori şi acoperită cu o iarbă tare şi amară, numită *olgockla*.

După închiderea piraţilor în cuşcă, şeful indienilor se apropie, spunându-i Corsarului:

— Deocamdată, o să rămâneţi aici.

— Şi când o să ne mâncaţi?

— Viaţa voastră depinde de duhul mării.

— Cine este acest duh?

— Nu te priveşte! răspunse şeful, îndepărtându-se.

— Ce-ar putea însemna acest duh, căpitane? întrebă Carmaux.

— Nu ştiu; însă cred că evorba despre un mare şef al tribului, dacă nu cumva e vreun vrăjitor.

— Ar putea să i se facă milă de noi.

— Nu-ţi face iluzii, Carmaux. Aceşti indieni au avut destul de mult de suferit cu conchistadorii şi, mai mult ca sigur, au jurat ură veşnică rasei albe.

— Atunci, nu ne mai rămâne decât să încercăm să fugim.

— Vom vedea asta mai târziu. Sunt două santinele de pază.

— Dacă nu vor mai veni şi alţii.

— Deocamdată, trebuie să ne prefacem că dormim. Moko!

— Da, stăpâne!

— Eşti în stare să rupi barele astea?

— Îmi par destul de solide, dar sper să reuşesc.

— Fără zgomot?

— O să încerc.

— Tu, Carmaux, ai dinţi buni? Trebuie să-ţi rozi legăturile.

— Cu puţină răbdare, o voi face. Cred că aş putea, dacă-mi apropii mâinile de gură.

— Foarte bine.

— Şi santinelele? întrebă Van Stiller.

— Le vom ataca prin surprindere şi le vom înjunghia.

— Ca să pornească apoi tot satul pe urmele noastre?

— Şalupa nu-i departe. Vom fi foarte repede în larg. Acum, culcaţi-vă, închideţi ochii şi aşteptaţi semnalul meu.

XXXII
FUGA PIRAŢILOR

Treptat, zgomotele s-au stins, asemenea focurilor aprinse în faţa cabanelor. Murmurul valurilor care se spărgeau pe ţărm domina liniştea nopţii.

O cantitate mare de peşte era pusă la uscat pe grătare din lemn, amplasate pe nisip; pescarii şi vânătorii adormiseră.

Însă, cele două santinele însărcinate cu paza prizonierilor vegheau în continuare, aşezate lângă un foc pe jumătate stins, iar conversaţia lor devenea din ce în ce mai monotonă. Dădeau impresia că, în curând, vor fi şi ei răpuşi de somn.

Corsarul nu-i pierdea din priviri.

Era aproape de miezul nopţii. Focul proiectă o rază de lumină spre cuşcă, apoi se stinse. Noaptea era întunecoasă. Santinelele se întinseră pe jos şi adormiră, sforăind.

Corsarul aruncă o privire în jurul lui, apoi spuse:

— Acum este momentul.

— Dacă se prefac, căpitane? întrebă Carmaux, bănuitor. N-am încredere în aceşti indieni.

— Haide, roade-ţi legăturile.

— Le-am ros deja; pot să le desfac dintr-o simplă mişcare.

— Atunci, grăbeşte-te.

Marinarul îşi încordă braţele, deschizându-le cu putere: legăturile cedară.

— Gata, căpitane!

— Acum, caută în eşarfa de la brâu, am acolo pumnalul.

Marinarul execută ordinul, scoţând afară cuţitul.

— Taie-ne corzile. Şi încearcă să nu faci zgomot.

Carmaux aruncă o privire în jur, apoi îşi eliberă prietenii.

— Cel puţin vom putea muri apărându-ne, zise Corsarul, eliberându-şi mâinile.

— Ce fac acum, căpitane? întrebă Moko.

— Scoate două bare din cuşcă.

— Pentru început am să mă folosesc de pumnal. Astfel, vom evita producerea zgomotului.

— Carmaux te va ajuta, în timp ce noi îi vom supraveghea pe indieni.

Cei doi piraţi trecură, din precauţie, în partea opusă a cuştii în care se aflau santinelele şi începură lucrul. Cuţitul piratului se dovedi foarte bun pentru începerea tăierii lemnului, mult prea tare; acum, le mai rămăsese să înlăture prima bară. Însă, această a doua operaţie provocă un trosnet uşor.

— Opriţi-vă! le şopti Corsarul.

Imediat, cei patru piraţi se întinseră pe jos, începând să sforăie. Deşi abia putea fi perceptibil, zgomotul îl trezi pe unul dintre paznici, care se ridică brusc în picioare, mormăind.

Indianul, neîncrezător ca toţi compatrioţii lui, agită cărbunii, provocând câteva scântei, făcu înconjurul cuştii şi, neobservând nimic anormal, în pofida absenţei unei bare, se întoarse la locul lui, rămânând câteva minute în picioare; apoi, convins că nu se întâmplase nimic deosebit, se întinse din nou pe iarbă.

Piraţii aşteptară un sfert de oră, după care, se ocupară de a doua bară, tăind în întregime baza cu cuţitul, ca să evite un alt trosnet.

— Căpitane, putem pleca, zise Carmaux.

— Deschizătura e suficient de mare?

— Da, căpitane.

— Repede, prieteni!

Indienii dormeau liniştiţi.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă Van Stiller.

— Spre mare... Vom lua o barcă şi vom pleca în larg.

— Să mergem, zise Carmaux. Nu mai am stare.

Făcură înconjurul cuştii şi porniră spre plaja situată la o distanţă de două sute de metri.

Cei patru fugari aleseră o barcă, pe care o împinseră apoi în mare. Dar, în acel moment, cele două santinele îşi făcură apariţia; una dintre ele îl ameninţă pe negru cu bâta sa greoaie.

— Predă-te sau te omor.

Moko abia avu timp să evite lovitura care, mai mult ca sigur, l-ar fi ucis. La rândul său, se aruncă asupra indianului, îl ridică ca pe un fulg, aruncându-l la aproximativ zece paşi de el.

A doua santinelă, văzând cele întâmplate, o luă la fugă, strigând după ajutor.

— Repede, să ne îmbarcăm! strigă Corsarul, sărind în barcă.

Cei trei piraţi îl imitară şi, vâslind cu forţă, ajunseră în largul mării.

În sat se auzeau deja strigăte şi, în mod sigur, indienii preveniţi urmau să-i urmărească pe evadaţi.

— Trebuie să ieşim din golf în mai puţin de treizeci de minute, dacă nu vrem să fim prinşi din nou, zise Corsarul.

Oamenii lui gâfâiau vâslind, muşchii lor, îndeosebi cei ai lui Moko, păreau că vor să explodeze din pricina efortului depus; şi greoaia ambarcaţiune se strecura printre stânci.

După un prim moment de confuzie, indienii alergară spre ţărm, scoţând pe mare cinci sau şase bărci cu câte şase vâsle. Văzând în ce direcţie se îndreaptă piraţii, se îndreptară în grabă spre gura golfului, ca să le bareze ieşirea.

— Pe toate trăsnetele din Hamburg! strigă Van Stiller, intuind manevra canibalilor. Vor să ne taie drumul.

Corsarul îşi abandonă vâsla pentru o clipă, încercând să-şi dea seama de intenţiile indienilor.

— Ar trebui să ne îndreptăm spre acea plajă, zise Carmaux, arătând spre partea de sud a golfului. Văd acolo nişte copaci; poate am putea să scăpăm de ei.

— Atunci, să schimbăm direcţia! ordonă Corsarul.

În timp ce indienii, păcăliţi, se îndreptau cu viteză spre ieşirea din golf, piraţii, din câteva vâsle, ajunseră în dreptul unor stânci care, ferindu-i de privirile indienilor, le îngădui să acosteze şi să intre în pădure, care era atât de deasă, încât drumul era aproape impracticabil. Cu toate acestea, reuşiră să străbată aproximativ un kilometru fără să se oprească şi, ajunşi la poalele unui nuc imens, hotărâră să se ascundă printre crengile sale foarte bogate.

Pierzându-i din vedere, indienii se împărţiseră în două grupuri. Unul dintre ele urma drumul cel bun, urlând şi lovind în toate direcţiile, însă trecu pe lângă nuc fără să-i observe pe fugari.

— Drum bun, mormăi Carmaux. Vă urez să nu vă mai întoarceţi.

— Sigur n-o să-i aşteptăm, adăugă Van Stiller. Ce părere ai, căpitane?

— Ne vom îndrepta spre plajă. Restul bărcilor s-au întors sigur la ţărm.

— Dar a noastră?

— Cred că n-a fost văzută.

— Şi dacă au luat-o?

— Vom fugi prin pădure. Să coborâm, prieteni.

Erau deja agăţaţi de liane, când, două umbre ţâşniră brusc la poalele nucului, oprindu-i din fugă.

— Nu sunt indieni, zise Carmaux.

— Parcă ar fi urşi! spuse Moko, tremurând.

— Vântu' iadului! Asta ne mai lipsea! După indieni, urşi.

— Să vedem! zise căpitanul, aplecându-se peste o creangă. Într-adevăr, sunt urşi. Am impresia că vor să urce la noi... Probabil, au fost speriaţi de indieni.

— Şi ei ar vrea să ne mănânce? Şi nu avem la noi decât un cuţit!

— Dar avem destul lemn.

— Ce să facem cu el, căpitane? Să aprindem focul?

— Nu, vreau să le sfărâm coastele. Hei, Moko, rupe trei sau patru crengi solide.

Urşii se agăţaseră deja de liane şi urcau pe copac. Ştim că urşii, cu excepţia celor albi, sunt foarte abili în acest tip de exerciţiu şi că, atunci când bacele încep să lipsească, urcă în copaci, ca să le mănânce fructele.

Plantele agăţătoare le uşura ascensiunea.

Cu toate acestea, Moko avu timp să rupă o creangă.

— Eşti gata, Moko? îl întrebă căpitanul. Te voi ajuta cu cuţitul.

— Iată-i... zise Van Stiller.

Urşii, ajunşi la prima bifurcaţie a crengilor, auzind voci, se opriră brusc, derutaţi.

Moko ridică bucata mare de lemn, aruncând-o asupra fiarei aflată cel mai aproape de el, cu o forţă atât de mare, încât îi rupse şira spinării. Ursul scoase un urlet de durere care făcu să vibreze toată pădurea, îşi desprinse labele de pe liane, trăgând după el, în cădere, toate obstacolele smulse de greutatea lui. Al doilea urs, speriat, se grăbi să coboare şi fugi mormăind.

În acel moment, apăru un grup de indieni. Urletul ursului îi atrăsese acolo. Examinară împrejurimile, apoi copacul; deoarece, fiara moartă în acel loc reprezenta pentru ei un indiciu. Unul dintre indieni, aprinse câteva crengi de pin, aruncându-le în copac. Carmaux, atins de foc, nu putu să-şi reţină un strigăt de durere.

Brusc, o izbucnire de bucurie salută acest strigăt revelator.

— O! Ticălosul de mine! V-am dat de gol! zise Carmaux.

— Oricum, eram pierduţi, pentru că indienii n-ar fi plecat fără să examineze, mai întâi, copacul, zise Corsarul.

— Nu ne mai rămâne decât să ne predăm. Ne aşteaptă grătarul, murmură Van Stiller.

Brusc, se auzi vocea şefului indian care îi capturase prima oară:

— Oamenii albi să se predea. Orice rezistenţă e zadarnică.

Apropriindu-se de trunchi, ca să evite săgeţile, Corsarul strigă:

— Preferăm să murim luptând.

— Nu vă vom omorî. Duhul mării vă protejează.

— Nu te cred, zise Van Stiller.

— Coborâţi sau vom da foc copacului.

— Şi dacă acest om spune adevărul? întrebă Moko.

— Domnule şef, am putea discuta cu acest duh al mării? întrebă Carmaux.

— Nu-l puteţi vedea. Haideţi, coborâţi mai repede.

— Dacă pretinde că duhul ne protejează şi că orice rezistenţă din partea noastră ar fi inutilă, să ne predăm, spuse Corsarul. Mi-am ascuns pumnalul şi, dacă vom avea din nou ocazia, vom încerca o nouă evadare...

— Ah! Viaţa mea e în mare pericol, se tângui Carmaux, oftând.

— Şi nu ţi-o vei salva rămânând aici, îi răspunse Van Stiller.

— Ce faceţi? întrebă şeful indian.

— Coborâm imediat, răspunse Corsarul.

Îndată ce atinse solul, indienii îl legară imediat. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu prietenii lui.

— Aşa ne protejează duhul? întrebă Carmaux.

— Da, răspunse şeful, zâmbind sarcastic. Aşteptaţi noaptea lui *Kium* şi veţi vedea ce vom face cu voi.

— O să ne mâncaţi?

— Tribul pofteşte după carnea albă şi neagră.

— Ca să vadă care e mai gustoasă! zise Van Stiller.

— Vom afla după ce le vom gusta.

La faţa locului se aflau patru tărgi, pregătite. După instalarea prizonierilor, grupul îşi începu drumul prin pădure.

XXXIII
REGINA CANIBALILOR

Trecuseră mai multe zile de la capturarea piraţilor, fără ca aceştia să fie informaţi cu privire la soarta care îi aştepta.

Închişi în cuşca reparată, păziţi zi şi noapte de şase oameni înarmaţi până-n dinţi, cu ordinul să-i omoare la cea mai mică tentativă de evadare, piraţii erau, totuşi, bine hrăniţi cu vânat fript, peşte şi fructe. Erau trataţi cu foarte multă atenţie, iar cuşca în care stăteau, ca să fie protejată de soare, fusese acoperită cu frunze.

Carmaux credea că acest regim urmărea să-i facă cât mai rotofei pentru ziua banchetului.

Probabil avea dreptate; dar, până atunci, zilele treceau, fără veşti, fără nicio vorbă despre misteriosul *Kium*.

Corsarului i se păru destul de lungă această agonie. În cele din urmă, îl întrebă pe şeful indienilor:

— Ar fi cazul să terminăm odată. Nu vi se pare că suntem suficient de graşi?

Indianul, mirat de un asemenea curaj, îl privi fără să răspundă. Apoi, după un moment de gândire destul de lung, spuse:

— Duhul mării nu vrea să vă mâncăm deocamdată...

— Spune-mi, măcar, ce aveţi de gând.

— Nimeni nu ştie.

— I-ai spus ceva despre noi?

— I-am spus că am prins patru oameni albi, iar duhul a plâns.

— Duhul?

— Da.

— Iubeşte oamenii albi?

— Şi el e alb.

— Şi nu putem deloc să-l vedem?

— Ba da... în curând... la apusul soarelui!

— Unde?

— Va apărea în vârful acelor stânci din faţa golfului. Astăzi, trebuie să sacrifice un crocodil divinităţilor mării.

— Acest duh, e bărbat sau femeie?

— Femeie.

— O femeie? strigă Corsarul, pălind la faţă.

— E regina tribului.

Respirând cu greu, Corsarul era în stare de şoc: ochii lui mari deschişi îl priviră pe indian, iar chipul său deveni palid.

— O femeie! O femeie! repetă el, cu o voce fără vlagă. Dacă e chiar ea? Honorata a mea! Dumnezeule! Mi s-a spus că aici a avut loc naufragiul ei. Şefule, dă-mi voie s-o văd!

— Nu se poate! Acum se scaldă în valuri.

— Spune-mi numele ei! strigă Corsarul, din ce în ce mai bucuros.

— Duhul mării!

— Cum a ajuns aici?

— Am scos-o din valuri, dintre epave.

— Când?

— Nu ştim să măsurăm timpul. În acest moment, luptăm împotriva triburilor din Nord.

— Numără lunile.

— Nu-mi amintesc.

— Spune-i reginei că suntem piraţii din Tortuga.

— Îi voi spune, însă după sacrificiu.

— Şi că eu sunt cavalerul de Ventimiglia.

— Îmi voi aminti acest nume. Adio. Mă aşteaptă pe stâncă.

Corsarul era transfigurat. Acum, obrajii lui erau îmbujoraţi, iar ochii îi străluceau intens.

— Prieteni, *ea* este aici!

— Încă nu poţi fi sigur, răspunse Carmaux.

— *Ea* este aici, ţi-am spus.

— Ducesa de Van Guld, regina canibalilor! E foarte posibil. Şi dacă e o spanioloaică salvată de la un naufragiu? întrebă Van Stiller.

— Nu, inima mea îmi spune că ea este, Honorata mea!

— Oare ne va cruţa vieţile? Nu va profita de ocazie ca să-şi răzbune moartea tatălui? obiectă Carmaux.

— N-are de unde să ştie, răspunse Van Stiller.

— Ai dreptate.

— Căpitane, trebuie s-o vezi cu orice preţ, îl sfătui Moko.

Dar Corsarul, strângând cu forţă barele cuştii, tăcea. Căzut pradă unei emoţii puternice, privea spre stânci, sperând să-l zărească pe duhul mării.

Ceremonia de sacrificiu tocmai începuse.

Indienii, adunaţi pe plajă, alţii în ambarcaţiuni care străbăteau golful, se îndreptau cu toţii spre stâncile unde regina, înconjurată de toţi şefii, săvârşea sacrificiul. Însă, era ascunsă vederii piraţilor de stânci. Lovituri surde, asemenea unei tobe mari, se auzeau dinspre mare, fredonând o melodie tristă, monotonă, întreruptă şi cadenţată, asemenea zgomotului valurilor care loveau ţărmul.

Brusc, se făcu linişte; indienii îngenuncheaţi pe plajă se întinseră pe burtă, aşezându-şi fruntea pe nisip.

Soarele apunea între doi nori roşiatici, proiectându-şi razele de foc pe vârful stâncilor. De jur împrejur, marea strălucea: aveai impresia că stele de aur ţâşneau din adâncuri.

Corsarul era acum palid, iar inima i se părea că va exploda. Prietenii lui erau şi ei emoţionaţi.

— Priviţi-o! strigă, deodată, Carmaux.

O formă umană îşi făcu apariţia, pe fundalul cerului iluminat, în vârful stâncii. Părea că întinde braţele spre mulţimea care, la picioarele sale, o venera.

Ea era foarte departe, însă inima Corsarului o recunoscu.

Părea să poarte o coroană dintr-un metal strălucitor, iar pe umeri avea o mantie mare din pene viu colorate.

Pe braţele goale străluceau câteva brăţări. Părul frumos, căzut peste mantie, era, uneori, ridicat uşor de briza serii.

— O vezi, căpitane? întrebă Carmaux.

— O văd! răspunse Corsarul, cu o voce sugrumată.

— O recunoşti?

— Am un voal în faţa ochilor! Dar sunt convins că această regină este femeia pe care am abandonat-o în Marea Caraibilor, în seara în care se dezlănţuise furtuna.

În acel moment, se auzi vocea puternică a şefului:

— Războinici roşii! Regina noastră hotărăşte că oamenii albi, fiii divinităţilor mării, sunt sacri! Vai de cei care le vor face rău!

Soarele dispăruse, iar noaptea o ascundea pe regina canibalilor de privirea Corsarului.

Cavalerul se lăsă pe vine, cu capul în mâini. Prietenii lui avuseseră impresia că piratul plânge.

Indienii părăsiră plaja, iar şalupele fură trase la mal; oamenii, femeile şi copiii care treceau prin faţa cuştii se înclinau, ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa unor divinităţi.

După trecerea întregii mulţimi, şeful indian, urmat de patru războinici care purtau torţe, se apropie de cuşcă, rupând barele cu o lovitură de bâtă, apoi îl luă pe Corsar de mână, spunându-i:

— Vino!... Te aşteaptă regina!

— I-ai spus numele meu?

— Da.

— Şi ce ţi-a răspuns?

— Să te duc la ea.

— Ce culoare are părul ei?

— De aur.

— Honorata! strigă Corsarul, ducându-şi mâinile în dreptul inimii. Să mergem. Condu-mă la regină.

Indianul traversă satul cufundat în tăcere, unde nicio cabană nu mai era luminată, şi, după un sfert de oră, ajunse în dreptul unei locuinţe mari, ridicată în mijlocul unor magnolii.

Construcţia era foarte frumoasă. Pereţii dispăreau sub obloane viu colorate, veranda făcea înconjurul locuinţei, iar acoperişul, dublu, era construit în formă de V, ca să reducă tăria soarelui.

Un felinar, rămas probabil de la vreun vas naufragiat, lumina uşor locuinţa.

Corsarul, palid, cu vederea tulbure, se opri în prag.

— Poţi intra, regina e aici, îi zise şeful indian, rămânând la uşă împreună cu cei patru însoţitori.

Atunci, o formă umană înaintă spre el, învelită într-o mantie de pene verzi şi aurii, având pe cap o coroană de aur. Când ajunse la doar trei paşi de Corsar, îşi îndepărtă mantia şi, cu o mişcare din cap, îşi dădu pe spate părul blond, care îi cădea pe umeri, într-o dezordine pitorească.

Era o creatură de aproximativ douăzeci şi doi de ani, cu pielea roz, cu ochi mari, plini de lumină, cu gura mică, care lăsa să se vadă nişte dinţi mici, albi ca bobul de orez.

Corpul ei era învelit într-un fel de voal de mătase albastră, strâns în talie cu o centură de aur; braţele erau pline cu bijuterii, iar la piept purta simbolul soarelui, din argint masiv.

Văzând-o, Corsarul îi căzu la picioare, strigând:

— Honorata! Iartă-mă!

Regina sau, mai degrabă, fiica lui Van Guld, rămase nemişcată, însă pieptul îi vibra din cauza plânsului.

— Iartă-mă, Honorata! repetă Corsarul, întinzându-i braţele.

Regina se aplecă, îl ridică încet şi îi spuse cu voce tremurătoare:

— Da... Te-am iertat încă din noaptea în care m-ai abandonat pe mare. Îţi răzbunai fraţii!

Fata nu a putut să spună mai multe, izbucnind în plâns, cu faţa pe pieptul Corsarului Negru. În timp ce plângea, fata murmură:

— Încă te mai iubesc!

Corsarul nu-şi putu stăpâni un strigăt de bucurie; însă, imediat se desprinse de iubita lui, ducându-şi mâinile la ochi.

— Ce soartă fatală! strigă el. Vorbim ca şi cum destinul n-ar fi făcut să curgă atât de mult sânge între noi!

La auzul acestor cuvinte, Honorata făcu un pas în spate, scoţând un strigăt de durere:

— A! Tatăl meu e mort!

— Da. Li s-a alăturat fraţilor mei în mormântul lor.

— Mi-ai ucis tatăl.

— Destinul l-a ucis. A dispărut pe fundul mării împreună cu corabia lui, în momentul în care încerca să mă tragă şi pe mine cu el. A dat foc prafului de puşcă.

— Iar tu ai scăpat!

— Dumnezeu nu m-a lăsat să mor înainte să te revăd.

— Îmi pare rău pentru tatăl meu!

— Sufletele fraţilor mei sunt acum liniştite!

— Dar al tău?

— Al meu? Omul pe care-l uram e mort, iar ura nu trece dincolo de mormânt. Misiunea mea a fost îndeplinită.

— Şi dragostea ta, cavalere, a murit! zise Honorata, plângând.

El îi răspunse cu un geamăt înăbuşit.

Brusc, Corsarul o luă pe fată de mână, trăgând-o spre el:

— Vino!

— Unde vrei să merg?

— Trebuie să văd marea.

Cei doi se îndreptară spre pădure, pe sub copacii cei mari.

Şeful şi războinicii avură de gând să-i urmeze, însă se opriră brusc, la semnul reginei.

Noaptea era calmă; luna, pe un cer senin, răspândea lumina asupra chiparoşilor trişti şi a pinilor gigantici. Aerul parfumat făcea şi mai plăcută liniştea, deranjată uneori de zgomotul îndepărtat al unui val întârziat.

Cei doi înaintau încet.

Fata spuse:

— Să mor aici, cu această lumină şi printre aceste umbre, în acest parfum şi în această linişte! O!... Dacă pleoapele mele s-ar putea închide acum, pentru totdeauna!...

Corsarul adăugă:

— Da, moartea şi uitarea!

Dintre copaci, marea părea că tremură, ca o imensă oglindă.

Corsarul se opri lângă o pasiflora mare şi contemplă marea, cu o privire atentă.

— Ei se odihnesc acolo! Poate că ştiu că suntem uniţi şi vor ieşi la suprafaţă să ne blesteme! zise el.

— Cavalere! Ce nebunie!

— Crezi că tatăl tău nu mă mai urăşte? Şi fraţii mei, care juraseră exterminarea rasei tale?

Şi, entuziasmându-se puţin câte puţin, continuă în murmurul crescând al apelor:

— Da, urcă la suprafaţa mării. Îi văd ţâşnind din adâncuri. Vin să ne blesteme dragostea noastră, să-mi amintească jurămintele făcute, să-mi spună că între noi stau patru cadavre, că între noi există atâta ură şi sânge! Probabil că nu ştiu cât te-am iubit şi plâns, Honorata, după acea noapte fatală! Priveşte-i! Priveşte-i! Îl vezi pe Corsarul Roşu? Şi pe Corsarul Verde? Şi pe tatăl tău? Şi pe celălalt frate al meu ucis în Flandra?

— Cavalere! strigă tânăra, îngrozită, vino-ţi în fire!

— Vino! Vino! Vreau să-i văd. Vreau să le spun că te iubesc... că vei fi soţia mea. Vino! Vreau să le spun să se întoarcă în adâncurile lor şi să nu mai revină niciodată la suprafaţă! Niciodată!

Corsarul, inconştient, o ducea pe Honorata spre plajă şi, deşi înţelesese că venea în faţa morţii, ea îl urma, calmă, pasivă.

Pe ţărm se desprindea o panglică transparentă. Corsarul, cu ochii dilataţi, privea această panglică.

— Îi văd! Îi văd! zise el din nou. Le văd ochii strălucind!... N-ai auzit nemulţumirea fratelui meu mort în Flandra?

— E briza care trece prin chiparoşi.

— Briza? Nu, e strigătul fratelui meu asasinat! Iar celălalt strigăt e cel al Corsarului Verde. L-am auzit în seara în care i-am abandonat trupul neînsufleţit în Marea Caraibilor. Şi celălalt strigăt, cel al Corsarului Roşu! Carmaux şi Van Stiller, l-au auzit şi ei în noaptea în care i-am scos corpul din spânzurătoarea din Gibraltar. Şi acest bubuit, care-mi umple urechile, e explozia fregatei! Vino, vasul tatălui tău urcă şi el al suprafaţă... Şi, cine ştie, poate că *Folgore* va ieşi şi ea la suprafaţa Oceanului Atlantic, care a înghiţit-o. Vino! Vino!

Şi Corsarul o trăgea pe fată după el, şi mai departe, spre valurile care acum se izbeau de ei, acoperindu-i, strălucind în lumina lunii.

Brusc, el o ridică pe regină în braţe, apoi înaintă, strigând:

— Iată-mă, fraţilor! Iată-mă!

Deodată, se opri. Marea îi ajungea la umeri.

— Unde sunt? întrebă el. Ce fac, Honorata?

Honorata era agăţată de gâtul lui, acoperindu-l cu părul ei bogat.

— Viaţa sau moartea? o întrebă el. Spune-mi, ce vrei?

— Dragostea ta! răspunse ea dintr-o răsuflare.

……
……

A doua zi, plimbându-se pe plajă, Carmaux, Moko şi Van Stiller, găsiră pe nisip coroana de aur, mantia de pene a reginei şi pumnalul Corsarului Negru.

Se uitară spre bărci: lipsea una.

ÎNCHEIERE

La trei luni după derularea acestor evenimente, un vas pirat, surprins de furtună, căută refugiu în golful locuit de canibali. Pe acest vas se aflau şaizeci de piraţi aflaţi în subordinea lui Sharp care, mai târziu, în al doilea atac al statului Panama, va deveni celebru.

Ei acostară aici. Atunci, văzură, depărtându-se de ţărm, o şalupă pe care se aflau doi oameni albi şi unul negru.

Erau Carmaux, Van Stiller şi Moko.

De la misterioasa dispariţie a Corsarului şi a reginei, în calitatea lor de divinităţi ale mării, ei obţinuseră nu numai libertatea, ci şi comanda supremă a tribului.

Dar i-au părăsit pe indieni, ca să se refugieze la bordul vasului pirat.

Sharp, pe care îl cunoscuseră deja în Tortuga, le povesti că Morgan şi cea mai mare parte a echipajului său reuşiseră s-o aducă pe *Folgore* la ţărm, aproape în întregime deteriorată, mai întâi de explozie, apoi de furtună. După cincisprezece zile, cei trei camarazi fideli ai Corsarului au debarcat în Tortuga, printre foştii camarazi, cărora le-au povestit dispariţia şefului lor şi a fiicei lui Van Guld.

Imediat, au fost organizate expediţii, conduse de Grammont, Laurent, Van Horn, Sharp, Harris şi Morgan. Au fost căutaţi de la coastele Floridei până la Insulele Bahamas, însă fără niciun rezultat.

După şase ani, atunci când Morgan, deja celebru în urma aventurilor lui din Panama, s-a retras în Jamaica, ca să trăiască din imensele sale bogăţii, un căpitan flamand, întors din Europa, i-a dat un scund din aur pe care erau gravate blazoanele caselor de Ventimiglia şi Van Guld, care-i fusese oferit, spunea el, de un bătrân marinar italian.

Note

[1] Cuţit lung, cu lamă subţire (n.tr.).
[2] Această plantă creşte, în zilele noastre, numai în anumite văi din Peru şi Bolivia (n.a.).
[3] Aparat de măsurat viteza unei nave (n.tr.).
[4] Urs negru din America de Nord (n.tr.).